... او گولی وچلیدې

ننگیال

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

... او گولۍ وچلیدې

PROPERTY OF ACKU 5657

ننګیال

... اوگولی وچلیدی

لیکوال	شهرت ننگیال
خپرونکی	فرهنگ جهاد
شمیر	۱۰۰۰
نیټه	۱۳۷۱ هـ ش حمل
مهتمم	پیرنور علی شاه

ACKU PROPERTY

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء

خدای بخښلی علاقدار عبدالکبیرخان ته چی دخپل اسلامی بصیرت او ملی درایت له مخی یی دغه قیام دقوام په لوررهبری کړ او دخپل ولس دیوالی او جهادی عظمت په لارکی یی دسیاسی گوندیوله سیاسی اغراضو او عمالو سره قهرمانانه مبارزه وکړه .

په گور یی نور شه

ننگیال

... او گولی وچلیدې

ننگیال

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

سریزه

په هیواد دکمونستي مزدور رژیم پرضد پاځونونه په بیلابیلو سیمو کي بیلابیلي بني لري که څه هم په هره سیمه کي دقیام بنستیزمحرك او چورلیځ عقیده او د ملحد او گوډاگي رژیم پرخلاف دجهاد دفرضیت اصل تشکیلوي خو ددغو پاځوبونوعیت ، پیلامه ، دوام او مشخصات له ځینو داسي ځانگړتیاووڅخه برخمن دي چي په بیلا بیلو گټه – گوربو کي ویشلي بنکاري .

دملحد او مزدور رژیم پر ضد چي موږ دلته دکوم پاځون خبري کوو هغه دیو لړ داسي ځانگړنو لرونکي دي چي دهیواد په نورو سیموکي یي ساري نه لیدل کیږي.

موږ دلته دیو داسي پاځو ن خبري کوو چي ولس دیوه بریالي تاکتیك له مخي ددبنمن په خپلو وسلو دیوه ملي قیام او یوه داسي قیام له لاري چي دسیاسي گوندونو او تنظیمونو له هر ډول اغیز او نفوذ څخه لوړ ؤ، کابل ته ډیر نژدي دیوه ستر او ولسي خوځښت بهیر توپاني کړ .

که څوك په بیطرفانه توگه دغه قیام او دهغي تاریخي پس منظرته یو ځغلنده نظرواچوي نو داستاد رباني داخبره به له یوي مخي ورسره تائید کړي چي:«ولسونه له سیاستمدارانو ډیر هوښیار او دتاوجنو حالاتو په وړاندي خورا قاطع او ځیرك دي».

موږ نه غواړو ددغه قیام په مشخصاتو اوږدي خبري وکړو خو په لنډه توگه ځینو ټکوته اشاره کوو او هغه داچي دغه قیام له پیله دچریکي جگړي په بڼه نه ؤ راولاړشوي بلکي له هماغه لومړي ورځي یي دیوه ولسي خوځښت او ملي قیام په بڼه دټول ولس دملاتړ له مخي دیوي

بشپړي جبهه يي جګړي اوعمومي پاڅون بڼه لرله ، تردي چي دمجاهدينو ترتسلط لاندي سيمو حدودهم معلوم وو- بله داچي په دغه قيام کي دهيڅ يوه سياسي جريان دخالت نه ليدل کيده بلکي ديوه خود-جوشه حرکت په توګه دسيمي دقومي مشرانو ترقيادت لاندي هغه ته زمينه برابره شوه په لارواچول شو ، اوج ته ورسيد او دوام يي وموند-له همدي ځايه وه چي دقيام اداره دولسي قيادت په واک کي وه او يوه داسي متحده اداره يي رامنځ ته کړي وه چي په باورسره ويلي شو چي دحکومتونو په نسبت په حالاتو ډيره حاکمه او يوه مثالي امنيت يي ټينګ کړي وو .

خو کله هم چي دپيښور دګوندو نو سيوري په سيمه وغوړځيده او دسياسي اقتدار لوبي پيل شوي نو ددغه پاڅون اصيل اهداف ، لاسته-راوړني ، پروګرامونه او اميدونه هم ورسره تاله ترغه شول او يو پاڅيدلي مقاوم ، متحد او يوه موټي قوم په ګوندونواو ګونديو وويشل شو.

ښکاره خبره ده چي دغه ليکنه دارقامو او موادو له مخي ددغه قيام بشپړتاريخ او پيښليک نشي ګڼل کيدي او نه هم دولس دجهادي قهرمانيو، حماسو او قربانيو انځورګري کولي شي بلکي يواځي ددغه قيام په رابطه پرحقايقو او واقعيتونو ولاړديوه شاعرانه او پرهر ژلي احساس يوتت تصوير او نيمګړي محصول دي-دومره چي ليکوال خپل تأثرات په ادبي رنګ کي غوټه کړيدي . داهم بايد ووايو چي دغه ليکنه دقلم مجلي په بيلابيلو ګڼو کي تر ځانګړو عنوانو لاندي خپره شويده او اوس همغه په «قلم» کي خپورشوي متن بيله دي چي دوخت دبدلون او نور و تغيراتو له مخي څه لاسوهنه پکي وشي کټ-مټ خپريږي- ځکه زه غواړم داليکنه په يوه معينه زماني مقطع کي زما دجذباتواو انګيرنود محصول په توګه لاس نه خوړلي پاتي شي .

مينه او درنښت

ننګيال

... اوګولی وچليدي !!!

د افغانستان دجهاد تاريخ که له يوې خوا غمرلرلی تاريخ دی او ويرلړلی حنوله بلې خوا وياړلی تاريخ دی او سرلوړی . د روسي وحشي ښکيلاک او د دوی د بريځوپه وړاندې دافغانستان د مسلمان اواتل اولس پاڅون يو حيرانوونکی پاڅون دی او هيښ کوونکی . د باطل د يوه وسله وال ځواکمن او په ځان مغرور وحشي ښکيلاک په مخه کې د تش لاسو خود حق په مينه مستومؤمنانو راولاړيدنه او ودريدنه او بيا په دی وحشي ځواک د هغه بريالي کيدنه د ټولی دنيا د تعجب او حيرانتيا وړ ده .

رښتيا هم دهيواد په هره برخه کې ددې پاڅېدنې پيل او ابتدا حالبه ده ، د ايمان او ارادې په پخه بنا ولاړه ده او د حق د نه فنا کيدونکي نور په رڼا کې پر مختللي او په دی وسيله زموږ محلی پاڅونونه ملی او هېواد وال شوي او د باطل په مقابل کې يې يو ټينګ صف او " بنيان مرصوص " جوړ کړی دی .

بشپړي جبهه يي جگړي اوعمومي پاڅون بڼه لرله ، تردي چي دمجاهدينو ترتسلط لاندي سيمو حدودهم معلوم وو- بله داچي په دغه قيام کي دهيڅ يوه سياسي جريان دخالت نه ليدل کيده بلکي ديوه خود- جوشه حرکت په توگه دسيمي دقومي مشرانو ترقيادت لاندي هغه ته زمينه برابره شوه په لارواچول شو ، اوج ته ورسيد او دوام يي ومومند- له همدي ځايه وه چي دقيام اداره دولسي قيادت په واك کي وه او يوه داسي متحده اداره يي رامنځ ته کړي وه چي په باورسره ويلي شو چي دحکومتونو په نسبت په حالاتو ډيره حاکمه او يوه مثالي امنيت يي ټينگ کړي وو .

خو کله هم چي دپيښور دگوندو نو سيوري په سيمه وغوړځيده او دسياسي اقتدار لوبي پيل شوي نو ددغه پاڅون اصيل اهداف ، لاسته- راوړني ، پروگرامونه او اميدونه هم ورسره تاله ترغه شول او يو پاڅيدلي مقاوم ، متحد او يوه موټي قوم په گوندونواو گونديو وويشل شو. بنکاره خبره ده چي دغه ليکنه دارقامو او موادو له مخي ددغه قيام بشپړتاريخ او پيښليك نشي گڼل کيدي او نه هم دولس دجهادي قهرمانيو، حماسو او قربانيو انځورگري کولي شي بلکي يواځي ددغه قيام په رابطه پرحقايقو او واقعيتونو ولاړديوه شاعرانه او پرهر ژلي احساس يوتت تصوير او نيمگړي محصول دي-دومره چي ليکوال خپل تأثرات په ادبي رنگ کي غوټه کړيدي . داهم بايد ووايو چي دغه ليکنه دقلم مجلي په بيلابيلو گڼو کي تر ځانگړو عنوانو لاندي خپره شويده او اوس همغه په «قلم» کي خپورشوي متن بيله دي چي دوخت دبدلون او نور و تغيراتو له مخي ځه لاسوهنه پکي وشي کټ- مټ خپريږي- ځکه زه غواړم داليکنه په يوه معينه زماني مقطع کي زما دجذباتواو انگيزنود محصول په توگه لاس نه خوړلي پاتي شي .

مينه او درننښت

ننگيال

... اوکولی وچلیدي !!!

د افغانستان دجهاد تاريخ که له يوې خوا غمرلړلی تاريخ دی او وير لړلی خو له بلې خوا وياړلی تاريخ دی او سرلوړی . د روسي وحشي ښکيلاك او د دوی د بريځوپه وړاندې د افغانستان د مسلمان او اتل اولس پاڅون يو حيرانوونکی پاڅون دی او هيښ کوونکی . د باطل د يوه وسله وال ځواکمن او په ځان مغرور وحشي ښکيلاك په مخه کې د تش لاسو خو د حق په مينه مستو مؤمنانو راولاړيدنه او ودريدنه او بيا په دې وحشي ځواك د هغه بريالی کيدنه د ټولی دنيا د تعجب او حيرانتيا ورړده .

رښتيا هم دهيواد په هره برخه کې ددې پاڅېدنو پيل او ابتدا حالبه ده، د ايمان او ارادې په پخه بنا ولاړه ده او د حق د نه فنا کيدونکي نور په رڼا کې پرمختللي او په دې وسيله زموږ محلي پاڅونونه ملي او دهيواد وال شوي او د باطل په مقابل کې يې يو ټينگ صف او " بنيان مرصوص " جوړ کړی دی .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقلم مجله به هغه کوي چې دافغانستان دجهاد ، قیام او انقلاب بېلا بېل ارخونه ، بېلا بېلې سیمې او بېلا بېلې څنډې او گوښې څېړي او د دریو لوستونکو له پاره یې روښانه کړي .

دادی په دې کښه کې هم د هیواد په یوه څنډه کې د اسلامي پاڅون او اسلامي اوښتون د شروع او پیل بیو رښتینی او واقعي تصویر وړاندې کوي او په همدې سیمه کې به قیام دقوام او پراختیا په لور څېړي چې پرله پسې به خپرېږي لیکوال په خپل پیاوړي قلم او خوږه ادبي ژبه دا تاریخ خوږ کړی او بړخوونکی کړی چې کله کله لوستونکي ته سودا ورولاړه کړي چې گنې ده به واقعیتونه افسانوي کړي وي خو داسې نه ده هرڅه واقعي دي فقط دلیکوال ژبه یې ادبي او جذابه ده او محتوی یې د واقعیتونو او پېښو شوو پېښو اخوردی .

مونږ یې تاسو دوانه لوستونکي لوستلو ته رابولو او کوران لیکوال یې بشپړ ولو او قدم په قدم په ورپسې مینه ادبي لاره باندې وړاندې تللو ته !

په مینه

" اداره "

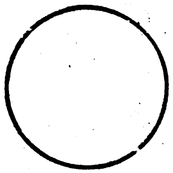

د گرمی پیل و حو دلمر شغلې د سرې په تندي د اسې تېزې لگېدې لکه تیرې ستنې ، له ډېرې تودوخې له څمکې تپونه ختل ، د آسمان مخ سپین او خړ و ، دونو پوښلی و ، د درې په منځ کې سیند مرام روان و ، دگڼ دگڼ چنارونه د شمال له خپوشن د اند يبنو په تال یوه او بله خوا زنگېدل ، د پاخستی سوې کوکې له بل هروخت نه زیاتې سوځنده او ورمنې شوې وې ، چوغکـــــــــــــو به داسې شورجوړه کړی و لکه چې د سیمې د لس کلونو څوانانو او مشرانو په نیونه تری تم کیدو او شکنجو د ماتم ساندې غږوي .

بزگران په مات نره په پټیو او کروندو کې په کار لگیا وو ، دخپلې حونبو د بیگار له لاسه مجبور وو چې د دوو دریو ورځو کار په یوه ورځ کې سرته ورسوي ، د غسې به له بلې خوا په هفته کې یو دوه ځله د جبري مارشونو گډون هغوی له کار او مزدورۍ

دقلم مجله به هڅه کوي چې دافغانستان دجهاد ، قیام او انقلاب بېلابېل اړخونه ، بېلابېلې سیمې او بېلابېلې ښندې او ګوښې ګڅرې او د دریو لوستونکو له پاره یې روښانه کړي .

دادی په دې ګڼه کې هم د هیواد په یوه ښنده کې د اسلامی پاڅون او اسلامي اوښتون د شروع او پیل یو ریښتینی او واقعي تصویر وړاندې کوي او په همدې سیمه کې به قیام دقوام او پراختیا په لور ګړي چې پرله پسې به خپرېږي لیکوال په خپل پیاوړي قلم او خوږه ادبي ژبه دا تاریخ خوږ کړی او بوختوونکی کړی چې کله-کله لوستونکي ته سودا وروړاندې کړي چې ګنی ده به واقعیتونه افسانوی کړی وي خو داسې نه ده هرڅه واقعي دی فقط دلیکوال ژبه یې ادبي او جذابه ده او محتوای یې د واقعیتونو او پیښو شوو پېښو انځوردی .

موږ یې تاسو درانه لوستونکي لوستلوته رابولو او کوران لیکوال یې بشپړ ولو او قدم په قدم به وربنیمنه ادبي لاره باندې وړاندې تللوته !

په مینه

" اداره "

د ګرمی پیل و څو دلمر شغلې د سرې په تندي د اسې تیزې لګېدې لکه تیرې ستنې ، له ډیرې تودوخې له څمکې تپونه ختل ، د آسمان مخ سپیرو او خړو ګردونو پوښلی و د دړې په منځ کې سبند مرام روان و ، دڅک چنارونه دشمال له څپو سره داندیښنو په تال یوه او بله خوا زنګیدل ، د پاخته سوې کوکې له بل هر وخت نه زیاتې سوځنده او ډیر منې شوې وې ، چوغکـــــــــــو به داسې شورجوړ کړی و لکه چې د سیمې د لس کونو خوانانو او مشرانو په نیونه تری تم کېدو او شکنجو د ماتم ساندې غږوي .

بزګران په مات زړه په پټیو او کروندو کې په کارلګیا وو ، دخپلې خوښې د بیګار له لاسه مجبور وو چې د دوو دریو ورځو کار په یوه ورځ کې سرته ورسوي ، د غنمو به له بلې خوا په هفته کې یو دوه ځله د جبري مارشونو ګډون هغوی له کار او مزدورۍ

ایستل دګردې ورځې سختۍ او مزدورۍ. هغوی دومره نه کړول لکه چې په
مارشلاتو اولسوالۍ او ... پورې تګ او د تشوېشونو بدرګې.

د کال له پیله لا د بزګرانو کار او دهقانانو ته دومره د ورنه لګید
للمي حوبي له سره کرلي نه وو، دښتې او دغونډیو لمنې چې پخوا به لله
غنمو پوښلې وې سپېرې او بې کښته پاته وې.

زده کوونکي به له ښوونځي نه د رخصتۍ په وخت په لاروغلي
او آرام روان وو، پخوانۍ منډې ساتیرې او شوخۍ ګردې ترې پاتې
وې، د هر یوه سر به دوليو په منځ کې د ځمکې لوټه داسې ټیټ وُ لکه
چې خپل قدمونه شمېرې او یا د لارې کاڼي اوخټې؛ کورونو ته
به چې ورسېدل په ترهېدلي بڼه او نامرتبو ویرې سره به یې د غه خبرې
راغبرګې کړې. زمونږ د حساب معلم یې هم وبیوه، پلانی خو یې
بروون بیولی وُ، دبرکلي ملایې هم بیولی، د پلانی کور یې بېګا
تلاشۍ کړی هغه .. پلانی هم ورک دی .....

دغه ورځې او اندېښنې د ټولو پر فکرونو او خولو پورې
کلکې نښتې وې. د کلیو د جوماتونو د طالبانو کډې له یوې خوا
بار شوې وې، ګڼ جوماتونه له ملایانو تش وو او له یو نیم جومات
نه به د اذان غږ ترغوږو کېده.

د ولسوالۍ بازار هم سوړ وُ، پخوانۍ بیروبار، د دکانونو او
سماوارونو جم او جوش هیڅ نه و پاته، خوتنه په ښکاره یو ځای

نه شوی راټولیدی، ځکه خو نه د دکانونو ترمخ او نه په سماوارونو کې
خه ګڼه ګوڼه لیده کیده.

د پنجشنبې ورځې هم چې سیمې ته د مسافرو مامورینو کار-
ګرانو او زده کړه والو د تګ د تلوسو او ولولو ورځ وه هغه پخوانۍ بڼه
او رونق نه درلود - د کوټه سنګۍ د اډې بیا د سرویس تر درې ساعته
سفره پورې یوه مطلق سکوت او اضطراب حکم چلاوه، چې د لارې
په اوږدو کې به د پرله پسې تلاشیو توقف د دغه اضطراب او سکوت سره
یو نامعلوم وحشت هم غبرګ کړ.

په سیمه کې لکه د توپان ترمخ یو مهیب سکوت او چوپتیا خپره
وه. پخوا به چې بزګرانو د شپې له خوا د څورلسمې سپوږمۍ [illegible] ته
لو او د هقانانو نورې چارې پرمخ بیولې اوس سره له ماښامه له خپلو
کورونو نه نه شوی وتلی، د ولسوالۍ د کوڅه د بوخلقیانو د بې جلبه
لنډغرو د سورلۍ موټر به د ګزمې په نامه لکه وږي لیوان بوه او بله خوا
ګرځاستل او د شپې هم کلکې پیرې دریدې.

د خلقیانو له خوا دا ونډوړې غږیدې چې له پاکستان او ایران
نه داره مار او غله راغلي ستاسې پر کورونو دارې او چاپې اچوي ځکه به
د شپې د خپل کلي او محلې کلکه پیره کوئ. او د اولسوالۍ موظفین
به په ګزمه ګرځي که څه هم خلک پوهېدل چې د شپې له خوا د تالاشۍ په
نامه د خلکو په کورونو داړه او چاپه څوک غورځوي خو بیا هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایستل دګردي ورځي سختۍ او مزدورۍ هغوی دومره نه کړول لکه چې په مارش کې تر اولسوالۍ او ... پورې تګ او د تشو چیغو بدرګي .

د کال له پیله لا د بزګرانو کار او دهقانۍ ته دومره د وده لګید للمي حو يې لسره کرلي نه وو ، دښتې او د غونډیو لمنې چې پخوا به للمه غنمو پوښلې وي سپیرې او بې کښته پاته وې .

زده کوونکي به له ښوونځي نه د رخصتۍ په وخت په لارو غلي او آرام روان وو ، پخوانۍ مستۍ ساتیرې او شوخۍ ګردې ترې پاتې وې ، د هر یوه سر به دولیو په منځ کې د ځمکې لوته داسې ټیټ ونکه چې خپل قدمونه شمیري او یا د لارې کاڼي اوخټې ؛ کوروونو ته به چې ورسیدل په ترهیدلې بڼه او نامرتې ویرې سره به یې د غه خبرې را غبرګې کړې . زمونږ د حساب معلم یې هم ونیو ، پلانی خو یې پرون بیولی و ، د برکلي ملایې هم بیولی ، د پلاني کور یې بیګا تلاشي کړی هغه .. پلاني هم ورک دی .....

دغه ورځې او اندیښنې د ټولو په فکرونو او خولو پورې کلکې نښتې وې . د کلیو د جوماتونو د طالبانو کډې له یوې خوا بار شوې وې ، ګڼ جوماتونه له ملایانو تش وو ، او له یو نیم جومات نه به د اذان غږ ترغوږو کیده .

د ولسوالۍ بازار هم سوړ ، پخوانۍ بیروبار ، د دکانو او سماوارونو جم او جوش هیڅ نه و پاته ، ځوتنه په ښکاره یو ځای

نه شوی را ټولیدی ، ځکه څو نه د دکانونو ترمخ او نه په سماوارونو کې خه ګڼه ګونه لیده کیده .

د پنجشنبې ورځې هم چې سیمې ته د مسافرو ماموریني کار- کوانو او زده کړه والو د تګ د تلوسو او ولولو ورځ وه هغه پخوانۍ بڼه او رونق نه درلود - د کوته سنګي د اډې بیا د سرویس تر دری ساعته سفره پورې یوه مطلق سکوت او اضطراب حکم چلاوه ، چې د لارې په اوږدو کې به د پرله پسې تلاشیو توقف د دغه اضطراب او سکوت سره یو نامعلوم وحشت هم غبرګ کړ .

په سیمه کې لکه د توپان ترمخ یو مهیب سکوت او چوپتیا خپره وه . پخوا به چې بزګرانو د شپې له خوا د خوړلسمې سپوږمۍ تر رڼا لاندې لو او د هقانۍ نورې چارې پرمخ بیولې اوس سر له ماښامه له خپلو کورونو نه نه شوی وتلی ، د ولسوالۍ د کوڅه د بوخلقیانو د بې جلبه لښکرو د سورلۍ موټر به د ګزمې په نامه لکه وږي لیوان بوه او بله خوا ځغاستل او د شپې هم کلکې پیرې دریدې .

د خلقیانو له خوا د ا ونډوورې غږ یدې چې له پاکستان او ایران نه داړه مار او غله را غلي ستاسې پر کورونو داړې او چاپې اچوي ځکه به د شپې د خپل کلي او محلې کلکه پیره کوئ . او د اولسوالۍ موظفین به په ګزمه ګرځي که څوک خلک پوهیدل چې د شپې له خوا د تالاشۍ په نامه د خلکو په کورونو داړه او چاپه څوک غورځوي خو بیا هم

هغوی مجبور وو.

* * *

د شوروي راسي اولسوالۍ ته د نوي حکومتي کسانو تګ راتګ زيات شوی و ، له کابل نه به دله دله جيپان راتلل او بيرته به تلل . دا او اضطراب ، اميدونه ، او دردونه اندېښنې او ناکرارۍ خپل اوج ته رسېدلې وې . له چاسره د خلق او پرچم د وحشي داره ماړانو د تاراکونو وېره او له چا سره دېوه اسلامي پاڅون د قوام اميدونه ، له چاسره د دغه پاڅون د پېلامي او جريان په هکله اندېښنې او له څېنو سره د دغه لارې د ستونزو او ربړو ناکرارۍ . دغــــــــــــه اضطراب ورځ تر ورځې پياوړی کېده ، د خلقيانو له خوا د دغه آوازه هرځای خپره شوه چې هزارګان غواړي د وردګو په سيمه او کوروڼو حملې وکړي ، ځکه او کورونه يې لاندې کړي او دغه حرکت يې ځمکې او شته ترې واخلي . د دغه آوازه وروو د خلقيانو له خوا په مارشونو او ميتنګونو کې هم خبرګيده او په جدي بڼه يې په غونډو کې مطرح کوله .

خو خلک پوهېدل ، هغوی باوري وو چې هزارګان د دوی ديني او ملي ورونه دي او پېړۍ پېړۍ يې د اسلامي اخوت په رڼا کې د ورورۍ او ينه ګاونډ يتوب مثالي ژوند تېر کړی دی .

د سيمې سپين ږيري او مشران هم پوهېدل او بل ځای غونډې غونډې کېدل کله پټ او کله ښکاره په يوه او بل کلي کې به يوه او بله دره کې سره راټولېدل کله کله به له ولسوال او نورو حکومتي کارداراتو سره په ساعتونو

ساعتونو په خبرو لګيا وو . له شوشپو ورځو راسې د غه ورلېد ونې کتنې روانې وې . د نږدې ورځو له ليدنو کتنو هغوی راضي معلومېدل له دردمنو او سپين ږيرو خبرو يې د يو دول د ښېرو داد او خوښۍ رڼا ځلېده داسې ښکارېدل لکه چې لويه سوبه يې په برخه شوې وي .

داسې لکه چې د غويي له ناوړين او د کمونيزم له وحشت نه يې ژغورنده لوري موندلی وي او همدا ونې يې د مستبد او کفري نظام راپرځولی وي .

خو بيا هم څه بنسټ نا آرامي او اندېښنه به کله ناکله د هغوی له حرکاتو کړنو او خبرو څرګندېده . د همدغه حالاتو په جريان کې په يوه ورځ کې له کابل نه شل ديرش عسکري لارۍ ترل شوی تر پالونه ولسوالۍ ته راورسېدې چه په مخ کې يې خوجيپ موټر او دوه ټانکونه روان وو .

حکومت يو ځل بيا سپين ږيري راغونډ کړل ، داځل هرڅه په واګه شول هغه داچې له حکومت سره د سيمې مشرانو دا منلې وه چې له دوی نه به توپک او جنګي مهمات اخلي او د هزاره ګانو مقابله به کوي . حکومت دا هم زيانه کړی وه چې د هزاره ګانو سر زمون او مال او شته يې ستاسو . د سپين ږيرو او حکومت پر دغه موافقه ډير خلک خواشيني وو ، مختلفو اندېښنو او چرتونو په سر اخيستي وو ، ډېرو د کړکې په سترګه ورته کتل او دا يې د ګرد قام سپکه ګڼله او اولس ته تاريخي ننګ او عار .

خلقيان ډير خوشاله وو ، هغوی په خپل نيرنګ او استعماری

هغوی مجبور وو .

* * *

د څو ورځو راسې اولسوالۍ ته د نوي حکومتي کسانو تګ راتګ زيات شوی ؤ ، له کابل نه به د ډله ډله جيپيان راتلل او بيرته به تلل . دا هر او اضطراب ، اميدونه ، او دردونه ، انديښنې او ناکرارۍ خپل اوج ته رسيدلي وې . له چاسره د خلق او پرچم د وحشي داره مارانو د تاړاکونو ويره او له چاسره ديوه اسلامي پاڅون د قوام اميدونه ، له چاسره د دغه پاڅون د پيلامي او جريان په هکله انديښنې او له څېنو سره د دغه لاري د ستونزو او رېړو ناکرارۍ . دغــــــــــه اضطراب ورځ تر ورځې پياوړی کيده ، د خلقيانو له خوا د دغه آوازه هرځای خپره شوه چې هزارګان غواړي د وردګو په سيمه او کوزو نو حملې وکړي ، ځکه او کوزونه يې لاندې کړي او د دغه حکړدي ځمکې او شته ترې واخلي . دغه آوازه ورو ورو د خلقيانو له خوا په مارشونو او ميتنګونو کې هم غبرګيده او په جدي بڼه يې په غونډو کې مطرح کوله .

حو خلک پوهيدل ، هغوی باوري وو چې هزارګان د دوی ديني او ملي ورونه دي او پيړی پيړيو يې د اسلامي اخوت په رڼا کې د وروری او ښه ګاونډ يتوب مثالي ژوند تير کړي دي .

د سيمې سپين ږيري او مشران هم يو ځای او بل ځای غونډ غونډ کيدل کله پټ او کله ښکاره په يوه او بل کلي کې يوه او بله دره کې سر را ټوليدل کله کله به له ولسوال او نورو حکومتي کارداراتو سره په ساعتونو

ساعتونو په خبرو لګيا وو . له څو شپو ورځو راسې د غه ورلسيدنې کتنې رواني وې . د نږدې ورځو له ليدنو کتنو هغوی راضي معلوميدل له درد منو او سپينو څيرو يې د يو دول د ننيز داد او خوښۍ رڼا ځليده داسې ښکاريدل لکه چې لويه سوبه يې په برخه شوې وي .

داسې لکه چې د غويي له ناوړين او د کمونيزم له وحشت نه يې ژغورنده لورى موندلى وي او همدا ونې يې د غمستبدا و کفري نظام را پرځولى وي .

خو بيا هم څه بنسې نا آرامي او انديښنه به کله ناکله د هغوی له حرکاتو کړنو او خبرو څرګنديده . د همدغه حالاتو په جريان کې په يوه ورځ کې له کابل نه شل ديرش عسکری لاری ترل شوی تر پالونه ولسوالۍ ته راورسيدې چه په مخ کې يې څو جيپ موټراو دوه ټانکونه روان وو .

حکومت يوځل بيا سپين ږيري راغونډ کړل ، داځل هرڅه په واګه شول هغه داچې له حکومت سره د سيمې مشرانو دا منلي وه چې له دوی نه به ټوپک او جنګي مهمات اخلي او د هزاره ګانو مقابله به کوي . حکومت دا هم زيانه کړې وه چې د هزاره ګانو سر زمونږ او مال او شته يې ستاسو د سپين ږيرو او حکومت پر دغه موافقه د يرخلک خوا شيني وو ، مختلفو انديښنو او چرتونو په سر اخيستي وو ، ډېرو د کرکې په سترګه ورته کتل او دا يې د ګرد قام سپکه کړه او اولس ته تاريخي ننګ او عار .

خلقيان ډير خوشاله وو ، هغوی په خپل نيرنګ او استعماری

لومړي دغه دوازه قومونه نسبتي تصور کړی وو ، هغوی داسې دغه زړه حربه چې بېل يې کړه ايل يې کړه يو ځل بيا عملي اوله بشپړ برې سره پلې ليده .

د توپکو ويش ته دوه ورځې پاته وې چې ځينې مشران په خلکو وګرځېدل او د توپکو اخيستو ته يې تشويق او وهڅول . اولس حيران وو ، له يوې خوا يې د کفر او کمونيزم غير اسلامي کړنې او اقدامات ليدل او بلې خوا ته يې له همدغه کفري حکومت نه د وسلې په اخيستو کې د خپلو مشرانو تينګار . خو د خپلو مشرانو له خبرو يې سر نه شوې غړولی - ځکه چې لږ څه ځيرك وو هغوی د خپلو مشرانو له حرکاتو ، خبرو او رمزيه کړنو د هر څه پته لګولې او هغوی هم نور وګړی تشويقول او د تاکلې ورځې راتلو ته يې د انتظار ګړۍ شميرلې.

په ټاکلې ورځ يو ځل بيا د ولسوالۍ بازار او دکانونه يو عظيم جماوجوش په سر واخيستل د خلکو ګڼه ګونه دومره زياته وه چې هيڅ تصور يې نه کېده.

په همغه ورځ د ولسوالۍ بازار يو ځل بيا د يوه عظيم خوځښت د بېلابې شاهد وُ د اسې خوځښت چې د آزادۍ رڼا او دحق د برې د زيرې ترانې يې غږولې سرې فکر کاوه چې ځمکه تول خوځېږي .

په ډيره بيړه وار په وار د درو او کليو او سيدونکو توپک واخيستل د سترګو په رپ کې يې پاك کړل او کمربندونه يې وتړل .

پلان دومره دقيق طرح شوی وُ چې د عمل تر شيبې پورې د خلق

او پرچم ګوډاګيانو هيڅ دول شك او ماتې تصور نه وُ کړی ، بره په علاقدارۍ کې هم د همدغه ورپروګرام له مخې د توپکو ويش جريان درلود .

هغوچې وسلې اخيستې وې ديرناکراره وو ، د انتظار ګړۍ ديرې ترخې او سختې پرې تيريدې ، زړونه يې په سينو کې داسې درزيدل لکه چې بهر ته راوځي ، هغوی نور د انتظار ترخه او سختې نشوی زغملی ، او هر څه ديوه انفلاق پولې ته رسيدلي وو ، د خلکو احساسات د انتظار په ديوالونو وروختل ، جذبات طغياني شول او ولولې توپاني .

د توپکو ويش لا پای ته نه وُ رسيدلی چې خلکو اسلامي بيرغونه را وايستل او د الله اکبر او يا چاريار په نارو سره يې د ولسوالۍ شاوخوا سنګرونه ونيول ، او پر ولسوالۍ يې بريد پيل کړ .

سخت جنګ ونښت ، خلقيانو چې له يوې غير مترقبه او نا اتکل شوې پېښې سره ځانونه مخامخ وليدل په وارخطايي او ليونتوب يې د ولسوالۍ او هوټل د ننه هر لورته د درنو ماشينګنو ډزې پيل کړې ، شاوخوا نژدې کورونو او کليو ته يې د ټانکونو او درنو ماشيندارو خولې سمې کړې او بې دريغه ګولۍ يې پرې وچلولې خو په دې يې هيڅ درزه درد غلی نشو .

له بهرنه د مجاهدينو د توپکو **باروپه چليدل.**

څو تنو لوُ (سوګند) وکړه چې د ولسوالۍ شمال ته د ماشيندار و پر موضع ورو خيژي له " يا الله " سره يې پرې ورهله کړل ديوګيلن پټرولوله او ورسره يې پرې وروختل او موضع يې لاندې کړه .

لومړي دغه دوازه قوموته نښتي تصور کړی وو ، هغوی داستعمار دغه زړه حربه چې بيل يې کړه ايل يې کړه يو ځل بيا عملي اوله بشپړې برې سره پلې ليده .

د توپکو ويش ته دوه ورځې پاته وې چې ځينې مشران په خلکو وګرځېدل او د توپکو اخيستو ته يې تشويق او وهڅول . اولس

حيران وو ، له يوې خوا يې دکفر اوکمونيزم غيراسلامي کړنې اواقدامات ليدل او بلې خوا ته يې له همدغه کفري حکومت نه د وسلې په اخيستو کې د خپلو مشرانو ټينګار . خو د خپلو مشرانو له خبرو يې سر نه شوې غړولی . ځينې چې لږ څه ځيرک وو هغوی د خپلو مشرانو له حرکاتو ، خبرو او رمزيه کړنو د هرڅه پته لګولې وه هغوی هم نورو وګړی تشويقول او د ټاکلې ورځې راتلو ته يې د انتظارګړۍ شميرلې.

په ټاکلې ورځ يو ځل بيا د ولسوالۍ بازار او دکانونه يو عظيم جم او جوش په سر واخيستل د خلکو ګڼه ګونه دومره زياته وه چې هيڅ تصور يې نه کيده.

په هغه ورځ د ولسوالۍ بازار يو ځل بيا د يوه عظيم خوځښت د پېلامې شاهد و . دا سې خوځښت چې د آزادۍ رڼا او د حق د برې د زيری ترانې يې غږولې ، سړی فکر کاوه چې ځمکه ټوله خوځيږي .

په ډيره بېړه وار په وار د درو او کليو او سيدونکو توپک واخيستل د ستر ګکو په رپ کې يې پاک کړل او کمربندونه يې وتړل .

پلان دومره دقيق طرح شوی و چې د عمل تر شيبې پورې د خلق

او پرچم ګوډاګيانو د هيڅ ډول شک او ماتې تصور نه و کړی ، بره په علاقدارۍ کې هم د همدغه وړ پروګرام له مخې د توپکو ويش جريان درلود .

هغوچې وسلې اخيستې وې ډير نا کراره وو ، د انتظار ګړۍ ډيرې ترخې او سختې پرې تيريدې ، زړونه يې په سينو کې داسې درزيدل لکه چې بهر ته راوځي ، هغوی نور د انتظار ترخه او سختې نشوی زغملی ، او هرڅه ديوه انفلاق پولې ته رسيدلي وو ، د خلکو احساسات د انتظار په ديوالونو وروختل ، جذبات طغياني شول او ولولې توپاني .

د توپکو ويش لا پای ته نه و رسيدلی چې خلکو اسلامي بيرغونه راواېستل او د الله اکبر او يا چاريار په نارو سره يې د ولسوالۍ شاو خوا سنګرونه ونيول ، او پر ولسوالۍ يې بريد پيل کړ .

سخت جنګ ونښت ، خلقيانو چې له يوې غير مترقبه او ناڅاپي پيښې سره ځانونه مخامخ وليدل په وارخطايي او ليونتوب يې د ولسوالۍ او هوټل د ننه هر لورته د درنو ماشينګڼو ډزې پيل کړې ، شاوخوا نږدې کورونو او کليو ته يې د ټانکونو او درنو ماشيندارو خولې سمې کړې او بې دريغه ګولۍ يې پرې وچلولې خو په دې يې هيڅ د زړه درد غلی نشو .

له بهرنه د مجاهدينو د توپکو باروت چليدل.

څو تنو لوړ (سوګند) وکړه چې د ولسوالۍ شمال ته د ماشيندارو پر موضع ورو ځيږي له " يا الله " سره يې پرې ورحمله کړل ديوګيلن پترولوله او پر سر يې پرې ور وختل او موضع يې لاندې کړه .

ولسوال له غوسی او واره لکه مار تاو ناو کیده. دوه ځله یې پخپلو عسکرو د کلاشنکوف حجوری تشې کړې، دا ځل هغه بیا له کنځلو او بدو ردو سره پر عسکرو د کلاشنکوف خوله را وګرځوله، خو بیرته یې ژړلاس ونیو، خپلې پولیسي شوندې یې په غابښونو چیچلې، یوه او بله خوا یې بې هدفه ګرځندې او لیونۍ قدمونه اخیستل.

یو ځل بیا یې په شا وخوا کوروټو د دفاع امر وکړ. خونړه یې بیا هم کار ونه موند. دوربین یې وغوښت چې وګوري د باندې څه حال دی او څومره مجاهدین له کوم خوا او څه ډول دوزي کوي، د دوربین سترګې لا په ریږ دیدلو لاسونو په خپلو سرو خونکارو سترګو سمې کړې، د دوربین آینه د لمر دوروستیو وړانګو له ټکوسره وپرقیده. له دغه ځرکیدو سره د یو مجاهد ټوپک ګولۍ سیخه د د دوربین سر سترګې را سمه شوه او له مغزویې ووته. له یوې سختې ربارې سره په ځمکه راولوید او له خولې، غوږونو او هلو سره یې ساووته.

مجاهدین وار په وار د ولسوالۍ دیوالونو ته نژدې کیدل. د ولسوال له مرګ سره د کمونستانو مقاومت نور هم کمزوری شو، لږ شیبه وروسته د کمونستانو د تسلیم تسلیم چیغې پورته شوې. مجاهدین پر ولسوالۍ ورننوتل او څو شیبې وروسته د یوې تیاره شپې په توره کې د کمونیزم د وحشتونو بې جلبه او کمزور شوو انتخاونو لاندې شوه، او د سهار د لمر ځرک له زرینو وړانګو سره پر ولسوالۍ د اسلام پرتمین بیرغ ریپیدو.

... او ټانکونه وغورېدل!

د تیام پر دوهمه ورځ (د ۱۳۵۸ لمریز د جوزا - ۱۲ -) د دفاع وزارت د سیاسي تشکیلاتو د دفتر له خوا د شپې پر یوولسو بجو امین ته د پیبني په هکله چې پلان د هغه ترنظر لاندې جوړ شوی و، تیلفوني خبر ورکړ شو. د سیاسي تشکیلاتو دفتر په ډیره وارخطایۍ د عاجل جریان په نوم د امین د استوګنځي د تلفون نومره وو هله - له هغه خوا د محافظینو دګار د له خوا ورته بیا هم له امین سره د تلفوني تماس د نه ټینګیدو ویل شول - خو د دفتر موظف اصرار او ټینګار دومره زیات شو چې ګارډ مجبور شو، امین د نشو او تماشو له خیالونو او خوبونو راپورته کاندي.

امین په خپل د د غږ د خپلې استبدادي کړکیچ پر یوه وحشیانه او مخمورانه بڼه د تلفون غوږۍ راسمه کړه په پاسته کوچ سپه ددوه وار پښت - پښې یې پر مخامخ پروت میز کیښودې؛ خوله یې سره یې په څیره کې داسې ژور بدلون راغی چې دیوه بې ساري وحشت او ویرې ګڼه

ولسوال له غوسې او واره لکه مار تاو تاو کیده، دوه ځله یې چڼلو
عسکرو د کلاشنکوف حجورې نښې کړې، دا ځل هغه بیا له کنځلو او بدو
ردو سره پر عسکرو د کلاشنکوف خوله راوګرځوله، خو بیرته یې ژر لاس
ونیو، خپلې پولیسشوې شونډې یې په غاښونو چیچلې، یوه او بله خوا
یې بې هدفه ګرځندي اولیوني ته ورته اخیستل.

یو ځل بیا یې په شاوخوا کوږونو د دفو امر وکړ
خو زړه یې بیا هم کرار ونه موند - دوربین یې وغوښت چې وګوري
د باندې څه حال دی او څوک مجاهدین له کومو خوا او وخه دوی ورته
کوي، د دوربین سترګې یې ربې دیدلو لاسونو په خپلو سرو خونکارو
سترګو سمې کړې د دوربین آینه د لمر د وروستیو وړانګو له تکو سره وپړقیده
له دغه څرکیدو سره د یو مجاهد توپک ګولۍ سیخه د د ه د دوربین سر
سترګې را سمه شوه او له مغزو یې ووته. له یوې سختې چغارې سره په
څنګه راولوید او له خولغنو وهلو سره یې ساه ووته -

مجاهدین وار په وار د ولسوالۍ دیوالونو ته نژدې کیدل د -
ولسوال له مرګ سره د کمونستانو مقاومت نور هم کمزوری شو لږ شیبه وروسته
د کمونستانو د تسلیم تسلیم چیغې پورته شوې مجاهدین پر ولسوالۍ ورننوتل او څو
د یوې تیاره شپې په توره زړه کمونیزم د وحشتونو بې جلبه واکمنۍ تر خاورو
لاندې شوه، او د سهار د لمرځرک له زرینو وړانګو سره پر ولسوالۍ د اسلام
پرتمین بیرغ ورپیده وکړ.

... او تانکونه وغورېدل!

دقیام پر دوهمه ورځ (د ۱۳۵۸ لمریز د جوزا - ۱۲ -) د دفاع
وزارت د سیاسي تشکیلاتو د دفتر له خوا د شپې پر یوولسو بجو امین ته د
ببینې په هکله چې پلان د هغه تر نظر لاندې جوړ شوی و، تیلفوني خبر
ورکړ شو. د سیاسي تشکیلاتو دفتر په ډیره وارخطایي د عاجل جریان
په نوم د امین د استوګنځي د تلفون نومره ووهله - له هغه خوا د محافظینو
د ګارد له خوا ورته بیا هم له امین سره د تلفوني تماس د نه ټینګیدو
ویل شول - خو د دفتر موظف اصرار او ټینګار دومره زیات شو چې ګارد
مجبور شو، امین د نشو او تماشو له خیالونو او خوبونو راپورته کاندي.

امین په خپل د د غږ دخپلې استبدادي کرکټر پر یوه وحشیانه او
مخمورانه بڼه د تلفون غوږۍ راسمه کړه په پاسته کوچ سره د وه
وار بنت - پښې یې پر مخامخ پروت میز کیښودې؛ خوله یې سره یې په شیره
کې د اسې زوړ بدلون راغی چې ډیره بې ساری وحشت او ویرې ګډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

امتزاج یې تمثیلاوه - غزولی ښنی یې راتولی او په کوچ کې راسم شو - امین هیڅکله هم داسې حالت سره نه ؤ مخامخ شوی د هغه دوحشیانه طبیعت دخونړی تور ژبغړنده لمبو د هغه پرشندی دویری او شکست خولی راماتی کړی وی .

د امین غږ نور هم ددو او غوسه ناک شو - هغه یې کوله چې د قهر دشدت له امله داسې وښیي چې نور او ریدلو ته تیار ندی او نه غواړی نور د غه ډول د ماتې او ویرې سپیرې خبرې واورې . ژر یې د متقابلو ړی خبره ورپرې کړه او له دې خبری سره یې غوږ یه په دیر زور سره پر تلفون ورو غورځوله چې سبا به د بهرنیو چارو په وزارت کې د پښتو په هکله خبری کوو او لازم تصمیم به نیول کیږي :

او چې مخ یې راوګرځاوه نو د مخ پریړی غوښې یې داسې تکی سرې اوښتی وې لکه د آهنګر په کوره کې سره شوی او سپینه د مړی رګونه یې پرسیدلی وو - هغه نور د دغې شپې د نشو او تماشو نه ؤ - د عیش او نوش کوم محفل چې هغه نن راغوښتی ؤ ناتمام پاتې شو - بد مستو ګډ ونکو نکو او نخاګرو د وضعی پر دغه ناڅاپي بدلون پوهنه ته پیکه او خپ خپ وکتل - اویو په بل پسې له مجلس نه ووتل . . . که څه هم په حقیقت میخوړک پوه نشول ، خو دومره یې ضرور وانګیرل له چې څه ناوړه پیښه رامنځ ته شوی . . .

امین د اندیښنو او چرتونو په سمندرکې د شپو په کومی کې دوب دوب

کیده ، خپلی هلی ځلی او مځی په سنیند لاهو ورته بربیښیدی - یو وار بې ځنو نړی جذبات راولړزیدل او داسې یې وپتېیله چې له یوی مخې به بمباری وکړی ، یو مخینه وژنی ته به لاس اچوی - خو ګ دي چې د هغه د روسی تانکو نو الو تکو او ... مقابله وکړی ....

اندیښنو او وسوسو خوب ته نه پرېښوده - د میز پر سر یې د ودکا له بوتل نه یو ډک ګیلاس په سر واړاوه ، بیا یې هم د وحشیانه طبیعت خونړی او بې جلبه واکمن طغیان کرار نشو - له مغزو یې د اندیښنو او وسوسو زولنی بیرته نه شوی ، بل ګیلاس ته یې لاس کړ - ستونی ستغ په کټ وغزید او سترګې یې پټی کړی .

* * * * *

سبا ر ستی امین د بهرنیو چارو وزارت د ستوری په ماڼۍ کې حاضر ؤ ، د تالار له یو سر نه تر بله یې قدم واهه ، موظفین او محافظین د مغشنۍ غیر مترقبه وضعی او حرکاتو ته هک حیران وو ، او دیوی ویری ناوړی پیښې اټکل یې کاوه .

امین په ډیره بې صبری د انتظار ګړی شمیرلی - ښی لاس یې د پتلون په جیب کې اچولی ؤ او په پوره ژړه تنګی یې په کین لاس ترل شوی ګړی ته کتل - د رنګ ساعت ته (۸) تنه عسکری صاحبمنصبان او څلور تنه ملکی خلقیان تالار ته راننوتل - امین د

امتزاج یې تمثیلاوه - غزولی پښې یې راټولې او په کوچ کې راسم شو - امین
هیڅکله هلته داسې حالت سره نه و مخامخ شوی د هغه د وحشیانه طبیعت د خونړی
ښور ژبغړانده لمبو د هغه پرشنډی د وېری او شکست خولی راماتی
کړی وی .

د امین غږ نور هم د د او غوسه ناک شو - هغه یې کوله چې د قهر
د شدت له امله داسې وښیي چې نور او پیدلو ته تیار ندی او نه غواړی نور د هغه
ډول د ماتې او وېرې سپیرې خبرې وارې . ژر یې د متقابل لوری خبره
وروېری کړه او له دی خبری سره یې غوږیه په دېر زور سره پر تلفون
ور وغورځوله چې سبا به د بهرنیو چارو په وزارت کې د پېښو په هکله خبری
کوو او لازم تصمیم به نیول کیږي :

او چې مخ یې راوګرځاوه نو د مخ پریړی غوښې یې داسې تکې سرې
اوښتی وې لکه د آهنګر په کوره کې سره شوی اوسپنه د مری رګونه یې
پرسیدلی وو - هغه نور د دغې شپې د ننشو او تماشو نه و - د عیش او
نوش کوم محفل چې هغه ته راغوښتی و ناتمام پاتې شو - بد مستو
ګډونکو نکونکو او تماشاګرو د وضعې پر دغه ناڅاپې بدلون پوه نه شو او خپ
خپ وکتل - او یو په بل پسې له مجلس نه ووتل ... که څه هم په حقیقت هیڅوک
پوه نشول ، خو دومره یې ضرور وانګیرل له چې څه ناوړه پېښه رامنځ ته
شوی ...

امین د اندیښنو او څرتو په سمندر کې د شپې په کومې کې ډوب ډوب

کیده ، خپلی هلی ځلی او هڅې په سیند لاهو ورته بریښیدی - یو وار -
یې خنونړی جذبات راولمریدل او داسې یې وپتپیله چې له یوی مخې
به ببیاری کوی ، یو مخینه ورتی ته به لاس اچوی - خو لک دي چې د هغه
د روسی تانکو نو الوتکو او ... مقابله وکړی ....

اندیښنو او وسوسو خوب ته نه پرېښوده - د میز پر سر یې
د ودکا له بوتل نه یو دک ګیلاس په سر واړاوه ، بیا یې د وحشیانه
طبیعت خونړی او بې جلبه واکمنو طغیان ښکار نشو - له مغزو یې د اندیښنو
او وسوسو زولنی بېرته نه شوی ، بل ګیلاس ته یې لاس کړ - ستونی -
ستغ په کټ وغځید او سترګې یې پټی کړی .

* * * * *

سبا رسمي امین د بهرنیو چارو وزارت د ستوری په ماڼۍ
کې حاضر و ، د تالار له یو سر نه تر بله یې قدم واهه ، مؤظفین او محا-
فظین د هغه غیر مترقبه وضعې او حرکاتو ته هک حیران وو ، او
د یوی ډیری ناوړی پېښې اټکل یې کاوه .

امین په ډېره بې صبری د انتظار ګړۍ شمیرلی - ښی
لاس یې د پتلون په جیب کې اچولی و او په پوره نریه تنګی یې په کین
لاس ترل شوی ګړۍ ته کتل - د رنګ ساعت ته (۸) ته عسکری
صاحبمنصبان او څلور تنه ملکي خلقیان تالار ته راننوتل - امین د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوا پر خلاف هغوی ته کومه خاصه پاملرنه ونه کړه - هغوی هم خپل ځانونه داسې عیارکړی وو چې د عسکری انضباط تر څنګ یوږود خپګان او تأثرتری څرګندیده - څیر ویې دیوې غیر منتظره خواشیني څرګندونه کوله، چې حق په جانب بنه یې نیولی وه - خو لدې سره یې داسې ښکاروله چې د پیښې ار ستونزې د مقابلې او حل لپاره د جدي او بریالي اقدام لپاره بشپړ تیاری لری، او د خپل د ننیز واک او عار د پټولو په لټه کې وو.

له معمولي او عادي پوښتنې وروسته د ستر میز شاوخوا کیناستل- د مرکزی قواو قومندان محمد دوست چې د پلان مهمه مهره وه د امین په عادي اشاره د راپور وړاندې کولو لپاره وښوریده - د ديری بیړې او وارخطایۍ په حالت کې یې کاغذونه راویستل، د کاغذونو د ترتیبولو پر وخت یې لاسونه لکه د مستې پاڼې رپیدل، له ډیرې وارخطایۍ تی د راپور پاڼې ګډې وډې شوی وې، د شرم او ویرې په فضا کې به یې پټ پټ او غلا غلا د امین خواته کتل- په سالون کې چوپه چوپتیا وه - یوازې د محمد دوست په رپیدونکو لاسونو کې د کاغذ د کړپهار آواز پورته کیده چې د پاڼو د ترتیبولو کوښښ یې کاوه.

هغه د راپور په لوستلو پیل وکړ:

... خلکو د توپکو د ویش پر وخت د ځینو ناعاقبت اندیشه مسئولینو د عجولانه اقداماتو او د ولسوال د بې کفایتۍ له امله او هم

لدې کبله چې د پلان په ترتیب او د هیئت په دله کې ځینې اشخاص په پټه کې له اشرارو سره مله وو پلان له ناکامۍ سره مخامخ شو - خلکو وسلې تښتولې او نژدې یو ولس زره توپک یې تر لاسه کړې دي - د چک پر ولسوالۍ او د دایمیرداد په علاقدارۍ یې برید کړی د علاقدار او ولسوال په ګډون زموږ زیاتره خلقي ملګری له منځه تللي -... مفصل راپور لاتر اوسه موږ ته ندی رارسیدلی ...

امین میز په سوک ووا هه وي ویل: مانه ویلي چې د وسلې د ویش د هیئت په تاکنه کې باید ښه غور وشي.

محمد دوست: صاحب موږ څه خبر وو. د ګروال غلام دستګیر خوشبین کاله په روسیه کې تیر کړی ارکان حرب یې هلته اخیستی. موږ څکه پرې باور اوداده وو، خو اوس ابتدایي راپور داسې ښيي چې د پلان په ناکامۍ او د خلکو په پاروته او ولاړیدنه کې هغه د اغیزمن رول لوبولی دی، امین بیا هم په خپل سوک له میز ته پوښ تیر کړ تاسو کسان داسې وښوریدل لکه چې څوک د چاله نا بیره غبر سره ویریدلي وي زیاته یې کړه: نه نه، تاسې له دقت نه کار نه دی اخیستی، سهل انګاری مؤکړی انقلابي !! دید او درک موکمزوری دی. مسئولو کسانو ته باید سخته جزا ورکړه شي. حزبي انضباط او درایت !! مو له پامه غورځولی دی ...

په اوریدو نکو کې دا جرئت نه و، چې د پیښې په اړه د-

ځواږ پر خلاف هغوی ته کومه خاصه پاملرنه ونه کړه - هغوی هم خپل ځانونه داسې عیار کړی وو چې د عسکری انضباط تر څنګ یوڅو د خپګان او تأثر ترې څرګندیده - څیر ویې دیو غیر منتظره خواشیني څرګندونه کوله، چې حق په جانب بنه یې نیولی وه - خو لدې سره یې داسې بنکاروله چې د پیښې ار ستونزې د مقابلې او حل لپاره د جدي او بریالي اقدام لپاره بشپړ تیاری لری، او د خپل د ننیز وار او عار د پټولو په لټه کې وو.

له معمولي او عادي پوښتنې وروسته د ستر مېز شا وخوا کیناستل - د مرکزی قوا قوماندان محمد دوست چې د پلان مهمه مهره وه د امین په عادي اشاره د راپور وړاندې کولو لپاره وښوریده - د دیرې بیړې او وارخطایي په حالت کې یې کاغذونه راویستل، د کاغذونو د ترتیبولو پر وخت یې لاسونه لکه د مستي پاڼې رپیدل، له ډېرې وارخطايي ترې د راپور پاڼې ګډې وډې شوې وې، د شرم او ویرې په فضا کې به یې پټ پټ او غلا غلا د امین خواته کتل - په سالون کې چوپه چوپتیا وه - یوازې د محمد دوست په رپیدونکو لاسونو کې د کاغذ د کړپا آواز پورته کیده چې د پاڼو د ترتیبولو کوښښ یې کاوه.

مغه د راپور په لوستلو پیل وکړ:

... خلکو د توپکو د ویش پر وخت د ځینو ناعاقبت اندیشه مسئولینو د عجولانه اقداماتو او د ولسوال د بې کفایتۍ له امله او هم

لدې کبله چې د پلان په ترتیب او د هیئت په دله کې ځینې اشخاص په پټه کې له اشرارو سره مله وو پلان له ناکامۍ سره مخامخ شو - خلکو وسلې تښتولې او نژدې یو ولس زره توپک یې تر لاسه کړی دی - د چک پر ولسوالۍ او د دایمیرداد په علاقداري یې برید کړی د علاقدار او ولسوال په ګډون زموږ زیاتره خلقي ملګري له منځه تللي - ... مفصل راپور لاتر اوسه موږ ته ندی رارسیدلی ...

امین میز په سوك ووا هه وې ویل: مانه ویلي چې د وسلې د ویش د هیئت په ټاکنه کې باید ښه غور وشي.

محمد دوست: صاحب موږ څه خبر وو. د کروال غلام دستګیر خوشبین کاله په روسیه کې تیر کړی او کانحوبي یې هلته اخیستی. موږ څکه پرې باور ی او داده وو، خو اوس ابتدایي راپور داسې ښيي چې د پلان په ناکامۍ او د خلکو په پاڅونه او ولاړیدنه کې هغه د اغیزمن رول لوبولی دی، امین بیا هم پخپل سوك له میز نه پښتو تیر کړ تاسو کسان داسې وښوریدل لکه چې څوك د چاله نا بیره غر سره وریږدلي وي. زیاته یې کړه: نه نه، تاسې له دقت نه کار نه دی اخیستی، سهل انګاری مو کړې انقلابي !! دید او درك مو کمزوری دی. مسئولو کسانو ته باید سخته جزا ورکړه شي. حزبي انضباط او درایت !! مو له پامه غورځولی دی ...

په اوریدو نکو کې دا جرئت نه ؤ، چې د پیښې په اړه د-

امین د خالت ته په رمزی او کنایی بڼه اشاره وکړه ، له څیرو او څومنده سرونو یې داسې برېښېده لکه چې د پېښې مسئولیت پرې دېر دروند والی کوی - د تولو سترګې په میز کې ښخې وې ...

د ګواښونو ، تهدیدونو او اخطارونو په ګیر و دار کې ورو ورو پریکړه داسې وشوه چې په دوو ورځو کې دننه دننه به د کوماندو نړی هوایی قوا ، زغروالې ځلوړمې قوا ، بالاحصار او قرغې نه یوګډ لوړ رتبه پوځي هیئت په سیمه دیوه پروګرام او نقشه تیاروي - نقشه به په ځلورمه ښمبر زغروالله قوا کې د مؤظفو روسي شاوروانو له نظره تېروي - منظوري به یې اخلي او په عملیاتو به پیل کوي - داسې دقیق او مراخیز عملیات چې یو اشرار هم تری ژوندی پاتې نشي .

امین پریکړه یو ځل بیا د غوسې او تهدید په یوه وحشتناک انداز کې تکرار کړه او لدی سره د همدغه ورجابراره پسوز په نیولو سره له ځایه پاڅیده ، ناست کسان لکه فنری انسانان په ویره سره پورته وغورځېدل دوتلو پرو وخت یې د توقع پرخلاف په نسبتاً ورو او نرمه لهجه زیاته کړه : زه ترڅو کې صاحب ته ځم تاسې به په دېره دقیقه او مؤثره توګه ځنیل کار پرمخ بیاییځ او ماته به مفصل معلومات راورسوئ ...

هغوی په مرو سترګو بیاځې دومره ورغبرګ کړه

چې دېر ښه صاحب !

* * * * *

دوه ورځې وروسته د څمکنیو او هوایي قواو د ګډو عملیاتو پروګرام بشپړ شو او د کابل په زړه کې د زغروالو تانکونو یو اوږد کتار وخوځېده ، په پاڅرګ یې خپل پولادي غاښونه ښخول او د سړک زړه یې څیراوه .

هو ! دکابل دونو ، بوټو پاتې چې څو مره تازه ګرمې زمولولې وې - له هغه نه زیات یې د استو کنو زړونه د کمونیزم نا وړین مرورولي وو - له څیرو یې دیوه ژور خزن او اند یښنو دوک پورته کېده ...

دښمن د وږږي او اسمایي غږ لمنې بیا دیوی بلې خوزې ناجي او ناتار شاهدي وي شان خوا غوروي له ښاره خپله غیرتمنې کړي وه - او داسې آیه خپله غیرتمنې کې نیولې نه لکه موږ چې خپل اولاد له چا دښمن او وحشي نه پټوي ، د شیر پوړ کلایو ځل بیا د وطن د آزادي د دښمن څپلو ته ننیه ننینه کېده بالاحصار بیا هم دیوه بل نوي ناتار او ویارلي مقاومت ننداری ته سترګې په لار ؤ ، چې چیرته بیا کوم بل نوی " کیمونارې " راوپرځوي او کوم بل " شاشجاع " د خلکو د قهر په لمبو کې ونغاړي ...

امین د خالت ته په رمزی او کنایی بڼه اشاره وکړه، له خیرو او خوږمندو
سرو سترګو یې داسې بریښیده لکه چې د پیښې مسئولیت پرې ویر دروند
والی کوي - د تلوسترګی په میز کې ښخې وي ...

د ګواښونو، تهدیدونو او اخطارونو په ګیر و دار کې د روسي
پریکړه داسې وشوه چې په دوو ورځو کې دننه به د کوماندو
ستی هوایي قوا، زغروالي ځلورمی قوا، بالاحصار او قرغې نه
یوګډ لوړ رتبه پوځي هیئت په سیمه د برید پروګرام او نقشه
تیار وي. نقشه به په ځلورم نمبر زغروالې قوا کې د موظفو روسي شاورینو
له نظره تیره وي - منظوري به یې اخلي او په عملیاتو به پیل کوي - داسې
دقیق او مراخیز عملیات چې یو اشرار هم ترې ژوندی پاتې
نشي.

امین پریکړه یو ځل بیا د غوسې او تهدید په ډیر وحشتناک
انداز کې تکرار کړه او لدې سره د همدغه وړ جابرانه سوز په شیولو
سره له ځایه پاڅیده، ناست کسان لکه فنري انسانان په ویره سیخ
پورته وغورځیدل د تلو پر وخت یې د توقع پر خلاف په نسبتاً ورو او نرمه
لهجه زیاته کړه: زه ترکي صاحب ته ځم تاسې به په ویره
دقیقه او مؤثره توګه خپل کار پرمخ بیایئ او ماته به مفصل معلومات
راورسوئ ...

هغوی په سرو سترګو سیاڅي دومره ور غبرګ کړه

چې دیر ښه صاحب!

* * * * *

دوه ورځې وروسته د ځمکنیو او هوایي قواو د ګډو عملیاتو
پروګرام بشپړ شو او د کابل په زړه کې د زغروالو ټانکونو یو اوږد کتار
وخوځیده، په پاخه سړک یې خپل پولادي غاښونه ښخول او د سړک
زړه یې څیراوه.

هو! د کابل دونو، بوټو پاڼی چې څومره تازه ګرمي زمولولی
وې - له هغه نه زیات یې د استوګنو زړونه د کمونیزم ناوړین
مرورلی وو - له خیرو یې دیره ژوره خزن او اندیښنو دوک پورته
کیده ...

دښیږ درواړي او اسماني غرځ لمنی بیا د یوی بلی خونړی ناجعی
او ناتار شاهدی وی. شار خوا غرونو له بناره خپله غیږ راټاو کړی
وه - او داسې اپه خپله غیږ کې نیولی ئ لکه مور چې خپل اولاد له
چا دښمن او وحشي نه پټوي. د ښیر پوړ کلا یو ځل بیا د وطن
د آزادی د دښمن ځپلو ته ننینه ننینه کیده. بالاحصار بیا هم د یوه
بل نوي ناتار او ویالي مقاومت ننداری ته سترګی په لاره وه، چې
چیرته بیا کوم بل نوی "کیونارئ" راوپرځوی او کوم بل "شاشجاع"
د خلکو د قهر په لمبو کې ونغاړي ...

زاړه ښار بیا د خپلو تیرو ویاړونو په یاد ولو سره د بیوبل «مکناتن»
د ځیګر څیرولو ته نوي « اکبران » راوړاندې
کول ...

تنګیو مزري هم خپلې ژامې تېینګولی چې څوک بل « برائیډن »
تښتي نیم ژواندی و نه وځي ...

د زرنګار پارک غونډې بیا د هیواد د اسلامي نهضت د سرتیرو
د تکبیر ملکوتي آوازونه غوږ نیولي و . . . او د استعمار - کمونیزم
فساد او استبداد پرخلاف یې د مبارزې تیر پلونه دیوه نوي قیام او خوځښت
مخې ته په خپله سینه کې را تازه کول .

کابل پوهنتون بیا د اسلامي نهضت د مبارزو یادونه را سپړل
لارو او واټونو دیوه نوي ویاړمن او بې سیاله خوځښت په مینه د هیواد
د تیرو ویاړونو او ارمینتونو کرښې په نښه کولې .

په همدغه ورځ یوه زړه بوږنوونکي او دروح ځوروونکي حالت کې
د کابل له زړه نه ، د ایمان پرتکیه د پاڅیدلي ولس د انقلابي هوډ ، اتلو
الوحماسو او ویاړونو د تکوین لپاره د تانکونو او توپونو پر اوږو د کتار
خپله لاره وهله او هلته .....

... او هلته چې الله اکبر نارو
د تیارو زړونه څیرل

د سپوږمۍ په تته رڼا کې   د ستورو له سترګکو نو سره د نور او پارو
لکه د یوه بختور زړي انګازې خپرولې - د کولیو په پلوشو کې دین تنکرغر
ارزغوونده سباوون نښې ځلیدلې - او په هغه تیاره کې د مړو کیو د
رڼا کرښې د کفر او کمونیزم د توري تروږمې د زړه څیرلو ته بیخي
روته ښکارېدې .

هغه
ولسوالي فتح شوې وه ، هغه دوېرې او وحشت مرکزونه
پروت ویرووونکي بنه نلري . د زندان زنځیرې ماتې شویدې او وحشتونو

PROPERTY OF ACKU 5657

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه ښار بیا د خپلو تیرو ویاړونو په یاد ولو سره د یوبل «مکتاتن»
د ځیګر څیرولو ته نوي « اکبران » راوړاندي
کول ...

تنګیو سوړی هم خپلو زامی تیښګولی چې څوک بل « برائیدن »
ترې نیم ژواندی ونه وځي ...

د زرنګار پارک غونډی بیا د هیواد د اسلامی نهضت د سرتیرو
د تکبیر ملکوتي آواز ته غوږ نیولی و ... او د استعمار - کمونیزم
فساد او استبداد پرخلاف یې د مبارزی تیر پلونه دیوه نوی قیام او خوځښت
مخی ته په خپله سینه کې را تازه کول .

کابل پوهنتون بیا د اسلامی نهضت د مبارزو یادونه راسپړل
لاری او واټونو دیوه نوی ویاړمن او بی سیاله خوځښت په مینه د هیواد
د تیرو ویاړونو او ارمینتونو کرښې په شنه کولی .

په همدغه وړ یوه زړه بوږنوونکې او روح ټکوونکی حالت کې
د کابل له زړه نه ، د ایمان پرتکیه د پاخیدلی ولس د انقلابی هود ، اتلو
الو حماسو او ویاړونو د تکوین لپاره د ټانکونو او توپونو یو اوږد کتار
خپله لاره وهله او هلته ....

... او هلته چې الله اکبر نارو
د تیارو زړونه څیرل

د سپوږمۍ په تته رڼا کې د ستورو له ستړګکو نو سره د زړه بارونو
لکه د یوه بخت ور زړی انګاړي خپرولي - د کوڅو په پلوشو کې د ږغ نیکړغه
اوږغوړ نده سباوون ننبي ځلیدلي - او په هغه تیاره کې د زړه کیمو د
رڼا کرښي د کفر او کمونیزم د توري ترږمۍ د زړه څیرلو ته بیخي
ورته ښکاریدي .

هغه
ولسوالي فتح شوي ده ، هغه دوبری او وحشت مرکزونه
پروت ویرووونکي ښه نلري - د زندان زنځیري ماتې شوی دي او وحشتونو

PROPERTY OF ACKU 5657

او څو وروسته خپله کډه بار کړېده؟

دغه سهار مرغانو ډېر وختي د ونو په څانګو کې د خوشالۍ د اتڼ نغمې پورته کړې وې - په ډېر سرور او وجد یې له یوه ښاخ نه بل ته ټوپ کړ - د امې شور او زوږ یې جوړ کړی ؤ لکه چې د ټول عمر له پاره همدا نن ترانې غږوي او د زړه غوټې پرانیزي.

د دغه ګهیځ سپیده چاوده بل ډول ؤ - درونده او هیبتناک. خوځون ؤ او اروا پالونکی.

نن سهار د (الله اکبر) غږ او لړزوونکي غږ د امې خوندور لګېده لکه چې د سړي په زړه او رګونو ننوځي، ویښ زړونه یې لا بیداروله - جذبې او ولولې یې نورې هم راپاروله او تږوندي کولې.

د هغه سهار د لمر ځرک ځلنده او طلایي پلوشې له بل هر وخت نه بریښنده او ورنګنې وې - د لمر څېرې د دښمن تور زړونه شیدلي وو او د آزادۍ او بریمیال مقاومت د پیل او دوام کرښې یې انځور کړې وې.

دغه سهار له بل هر سهار نه په خوراټیات توپیر سره پیل شو - سترګو یو بل ته د ویلو ډېر څه لرل او ژبو ډېر ناویلي رازونه سپړلو ته لیکه کړي وو؛ په شونډو او ژبو د ځرګندولو ډېر نوي او مینه ناکې خبرې ګرځېدې.

سیند نن مرام یون ته کاوه ځکه خو څپې یې په ډېره تېزۍ او بې صبرۍ له یو بل سره تندي جنګول.

د سیند د اړو غاړو ته د لګ د ګ چنارونه لکه وسله وال سپاهیان د دفاع او مقابلې لپاره تیار سڅ ولاړ وو.

د بریښنا د فابریکې په نهر کې کبانو د اوبو له تل نه د نن ورځې د یادونې ننداري ته پرله پسې غوټې راوهلې.

د خلکو له څېرو یو ډول مینه ناک هیبت او صلابت ځلېده - لیرې نه د اپرون د آبله ورخ موچې همدغه وکړې لیدل او نن مو له نظره تېرول د ډېر زیات تغییر ترې برېښېده.

پرون چې د یوه بزګر او ږه بېل او کلنګ ؤ او وچو شونډو او سپېره مخ یې د بدې ورځې تصویر وړاندې کاوه، نن یې پر اوږه یوه توره بړې د ایماني پرتم او ځواک ننداره ښسیله او له څېرې یې له یو اوږده غمونو انتظار وروسته د یوه فاتح وصال وړانګې ځلېدې.

نن ه ورونکې ننداره وه - پاروونکې ننداره او مینه ماتوونکې. زړونه باغ باغ ؤ او بدنونه له خوښۍ او ولولو په جامو کې نه ځاییدل تا به ویل په کاشانو کې له یوې مخې ساه او روح پوکلی شوی. له هرې تیږې هر ګمر - هرې څانګې او هرې پاڼې د آزادۍ او خوښت ترانې زمزمه کیدې او چې د سیند د څپو آواز به د زړګو له غاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او څووو نو خپله کندو باڅ کړیده .

دغه سهار رغانو د پر وختي د ونو په څانګو کې د خوشالۍ

د اتڼ نغمې پورته کړې وې - په دوی سرود اووچتې پې له یوه ښاخ

نه بل ته ټوپ کړ - د اسې شور او زوږ جوړ کړی ؤ لکه چې د تول

عمر له پاره همدانن ترانې غږوي او د نړه غوټې پرانیزي .

د دغه ګهیځ سپیده چاوه بل ډول ؤ - درونډ ؤ او هیبتناک .

خوخون ؤ او اروا پالونکي .

ن سهار د (الله اکبر) خبر اولړزوونکي غږ داسې

خوندور لګیده لکه چې د سرې په نړه او رڅکونو ننوځي ، ویښ

ز روونه یې لا بیداروله - جذبې او ولولې یې نورې هم رابارولې او ژوندۍ

کولې .

د دغه سهار د لمر ځرک ځلنده او طلایي پلوشې له بل هر

وخت نه بریښنده او وړانګې یې د لمر خپرې د د ښمن تورې نړونه

خپرولي وو او د آزادۍ او برمیال مقاومت د پیل او دوام ڪرښې

یې انځور کړې وې .

دغه سهار له بل سهار نه په خورا زیات ټوپیر سره پیل

شو - سترګکې یو بل ته د ویلو د پر ځلل اړونو دی ناویلي رازونه

سپړلو ته لیکه کړي وو ؛ په شوندو او ژبو د خرګندولو د پر نوې

او مینه ناکې خبرې ڪرځیدې .

ACKO

سینه ن رام یون ته کاوه څکنو خرو ځپو یې په د پر تیره او یې صبر

له یو بل سره تندي جنګول .

د سیند د اړو غاروته دنګ دنګ چنارونه لکه وسله وال

سپاهیان د دفاع او مقابلې لپاره تیار سځ ولاړ وو .

د بریښنا دنابریکي په نهر کې ڪبانو د اوبو له تل نه د ننه

ودځې د یادونو شنداړې ته پر له پسې غوټې او وهلې .

د خلکو له خېرو یو دول مینه ناک هیبت او وصلا بت

ځلیده - لیرې نه د ا پرون و آبله ودخ موچې همدغه وڪړي لیدل

او ن مو له نظره تیرول د پر زیات تغییر ترې بریښیده .

پرونچږدیوه بزکي پر اوږه بیل او کلنګ ؤ او وچوشوندو

او سپیره مخ یې د بدې ودځې تصویر وړاندې کاوه ، نن یې پر اوږه

یوه توره بېړۍ د ایماني پرتم او ځواک ننداره بښیله او له ځیرې یې له

یواوږده غموونکي انتظار وروسته د یوه فاتح وصال وړانګې

ځلیدې .

نره وروونکي ننداره وه - پاروونکي ننداره او مینه ماتوونکې .

نړونه باغ باغ وو او بدنونه له خوښۍ او ولولو په جامو کې نه ځایېدل

تابه ویل په کاشناتو کې له یوې مخې ساه او روح پو کلی شوی - له هرې

تیبې هر ڪمر - هرې څانګې او هرې پاڼې د آزادۍ او خوځښت

ترانې زمزمه کیدې او چې د سیند د څپو آوازو به د زړګو له غاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اود کوم مجاهد دخوښې له شلیک سره غبرګې شوې نو د غوښې
دخونړی کودتا دیوه یونیم کال په نړه پروت زنګ یې له یوې مخې
لیرې کاوه .

مجاهدینو په نیول شویو موټرو کې د سیمې یوې او بلې
برخې ته دورکړې د داډ له پاره د تکبیر له ملکوتي او کفر ځپوونکو
نارو سره داسې یو هیجان جوړ کړی ؤ ، چې سړي فکر کاوه
ځمکه - غرونه او کمرونه لړزیږي او خوځیږي .

د مجاهدینو له سترګو نه د امیدونو - خوښیو - تحرک
او نشاط ډیوه د روند امحواج کلیدل له سترګو مینه - له نویو امیدونه
او لوړونه او له متو قوت او مهابت ورېده .

مجاهدین په خپل ایماني او روحي ځواک او بیا وړتیا
ویاړېدل او دخپلو سوبو او بریالیتوب په هنداره کې یې دیوه ملي غونډه
لارې پرانیستې کولې .

د مجاهدینو مشران د سیمې د امنیت او کنټرول له پاره
راغونډ ول تا به دیل جاې یې په وسپنو پټې دي - توپک به یې پر
ننګون ایښی ؤ او له کارتوسو ډک کتاروونه یې د ملس له ورانګوسره
یو ېښنایېږه شغلې شیندلې ، ځیرورې د ایماني پرتم او عظمت غماینده ګي
کوله - د تیرو یادونو زاړه او کل پلوته یې راتازه کول - د تیرو ویاړونو تاریخ
تلپاته ویاړونه یې راسپړل او د خپل ولس د تورو او سرلوړي دنګ

دنګ شلي یې وداڼول .

د تهرمانانو شملې پورته وې - د ننګ شادرونه خواره وو
د پت پټکي په سرونو ول ول پراته وو - او له عقابي سترګو سترګو
یې د یوه ژور او شاهیني لید جولان بریښیده تا به ویل چې اکثره سری د محمد جان خان
روح غزنوي ، غضنفر تلی ، ونډی شوي او د ازادۍ د قافلې په مخ کې دخپلو ویو یوه سالوي
دلته نشران په خپلو کې سره جرګه وو - په پوره داډ او باور
یې د پیښو په هکله د یو بل خبرې او نظریات اوریدل او دخپل اسلامي
بصیرت ، ولسي تجربو او پوهې په رڼا کې یې غوڅې پریکړې او خرګندونې
وړاندې کولې .

دوه ، درې کروپونه په بېلا بېلو برخو کې د تنبتیدلو
خلقیانو او جاسوسانو په لټه کې وو - یو ځل له کاه دانې نه راایستلی - بل
به یې د وچې رشتې د دلیو له منځه راولاړ کړی ؤ ، هغه درېیم یې له
کلاشینکوف سره د تینتي پر وخت نیولی ؤ - او همدارنګه نورې هم
یو یو له پټو ځایو نو راوان کړي وو .

مشران ناست وو - لږ اخوا ورته وسله وال سرتیارې
ولاړ وو او په انقلابي وینبتابه سمبال . - او دجهادي بیداریه او
لید په روحیه ځواکمن .

مشرانو د یو بل خبرې واورېدې ، سلا مشورې یې سره
وکړې او په ګډه یې لومړني تدابیر ونیول او د اسلامي انقلابي
شورا تشکیل اعلان کړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

اود کوم مجاهد دخوښې له شلیک سره غبرګې شوې نو د غوټې دخونړۍ کودتا دیوه یونیم کال په نړه پروت زنګ یې له یوې مخې لیرې کاوه .

مجاهدینو په نیول شویو موټرو نو کې د سیمې یوې او بلې برخې ته دوکړو د داد له پاره د تکبیر له ملکوتي اوکفر ځپوونکو نارو سره داسې یو هیجان جوړ کړی و ، چې سړي فکر کاوه ځمکه - غرونه اوکمرونه لړزیږي او خوځیږي .

د مجاهدینو له سترګو نه د امیدونو - خوښیو - تحرک او نشاط ډیوې درووند امحتراج ځلیدی. له سترګو مینه - له زړونو امیدونه او له زړونه او له متو قوت او مهابت ورېده .

مجاهدین په خپل ایماني او روحي ځواک او بیا وړتیا ویاړېدل او دخپلو سوبو او برلاسیو په هنداره کې یې دیوه ملي غروره لارې پرنښه کولې .

د مجاهدینو مشران د سیمې د امنیت او کنټرول له پاره راغونډ وو تا به ویل جامې یې په وسپنو پټې دي - ټوپک به یې پر ژنګون ایښی و او له کارتوسو ډک کتارونو یې دلمر له وړانګو سره یې ښایسته شغلې شیندلې ، حیسروې د ایماني پرتم او عظمت نمایندګي کوله - د تیرو یادونو زاړه او کلک پلوته یې راتازه کول - د تیر ویاړمن تاریخ تلپاتنه ویاړونه یې راسپړل او د خپل ولس د توري او سرلوړۍ د ننګ

د ننګ شلې یې ودانول .

د تهرمانانو شملې پورته وې - د ننګ شادرونه خواره وو د پت پټکي په سرونو ول ول پراته وو - او له عقابي سرو سترګو یې د یوه زړور او شاهیني لید جولان بریښیده تا به ویل چې پر اهرسو کې د محمد جان خان
روح غزیدلی، هغه راژوندی شوی او د ازادۍ د قافلې په مخه کې د خپلو وینو ډیوې بلوي.
دلته مشران په خپلو کې سره جرګه وو - په پوره داد او باور یې د پښو په هکله د یو بل خبرې او نظریات اوریدل او د خپل اسلامي بصیرت ، ولسي تجربې او پوهې په رڼا کې یې غوڅې پریکړې او ځلنډونې وړاندې کولې .

دوه ، درې ګروپونه په بېلا بېلو برخو کې د تنبتیدلو خلقیانو او جاسوسانو په لټه کې وو - یو یې له کاه دانۍ نه راایستلی - بل به یې دوچې رشتې د دلیو له منځه راولاړ کړی و ، هغه دریم یې له کلاشینکوف سره د تیښتې پروخت نیولی و - او همدارنګه نور یې هم یو یو له پټنو ځایونو راروان کړي وو .

مشران ناست وو - لږ اخوا ورته وسله وال سړي تیار ځي ولاړ وو او په انقلابي وینښتابه سمبال . - او د جهادي بیدارۍ او لید په روحیه ځواکمن .

مشرانو د یو بل خبرې واوریدې ، سلا مشورې یې سره وکړې او په ګډه یې لومړني تدابیر ونیول او د اسلامي انقلابي شورا تشکیل اعلان کړ :

عبدالکبیر د اسلامي انقلابي شورا مشر .

محمد منیر اخندزاده د اسلامي انقلابي شورا مرستیال .

ډګروال ارکان حرب غلام دستګیر نظامي قوماندان .

حاجي محمد امان - ملک امیرخان - ملک خانصاحب - ملک غلام حید ر

او . . . . د غورو په توګه

پــــــــــــــه غړه اسلامي او انقلابي شورا کې راغونډ او د سیمې او مجاهدینو

قیادت ورو سپارل شو .

که ووایم چې د یوه مقتدر حکومت بنسټ یې کیښود مبالغه

به نه وي .

قضايي څانګه - د امنیت څانګه - د وعظ او تبلیغ له پاره د

علما و څانګه او دغسې د نورو څانګو هستې کیښودل شوې .

د غلته سرې ته تابیري چې د رلس له منځه را ولاړې شوې قوت

کولی شي د د پرو مشهورو سیاستپوهانو - او هغو کسانو نه چې په

سیاست او سیاسي مانورو کې یې د ډېرې خولې بهولي وي بو یالي

وخېژي او پرېمن . او داسې کړنې وکاړي او په نښه کړي چې د ډېرو

سیاسیونو د عمرونو هلې ځلې نشي ورته رسیدلی . په رښتیا

هم چې « ملتونه له سیاستمدارانو نه هوښیار دي او د حالاتو

په نبض پوه . »

هلته د عصر د مدني تکنالوژۍ او عصري تخنیک په نشه

مستو او د جهاني سیاست د د پلو ماسۍ متخصصین ، د کې جي بي

د شیطنت او سیاسي تزویر په بڅه کې پخوشو کارپوهانو - جنرالانو

سیاسیونو او دیپلوماتانو دخپلې غلامانه بقا او د خپل مستکبر بادار په

لاربنوونه د ولسونو له منځه وړلو او د خپل ناروا تسلط د دوام په خاطر

د کمپیوټر د عصر په سیوري کې پلانونه جوړول

او دلته یو بې وزلي - ځپل شوي - او استکبري ولس او مشرانو

یې د خپل ایماني بصیرت او ولسي تجربې او اسلامي پوهې په رڼا کې

د حق د ستګرو نو د لا پوځالي اوبري د لارې یون کاوه

هلته د ټانک - توپ - او بمونو د قوت په خمار کې د منظم

عسکري انضباط - یونیفورم - لباس - تاکتیک - ستراتیژۍ او فن

ماهران لګیا وو .

او دلته په ولسي جامو کې د خادن او د رانه پټکي اولوړې شملې

خاوندان .

هلته ټانک ، - بمرۍ او اوبه .

دلته ایمان ، جذبه او احساس .

د خلقیانو او جاسوسانو بندیان یو یو را وستل شول پوښتنې

او کره ویزنې ترې وشوې او هر یوه ته د هغه د ګناه مطابق جزا کاني

ورکړل شوې .

عبدالکبیر د اسلامي انقلابي شورا مشر .

محمد منیر اخندزاده د اسلامي انقلابي شورا مرستیال .

ډګروال ارکانحرب غلام دستګیر نظامي قوماندان .

حاجي محمد امان - ملک امیرخان - ملک خانصاحب - ملک غلام حیدر

او .... د غبرګه په توګه ـــــــــــــــــــــــ به

پـــــه غړ اسلامي او انقلابي شورا کې راغونډ او د سیمې او مجاهدینو

قیادت ورسپارل شو .

که ووایم چې د یوه مقتدر حکومت بنسټ یې کېښود مبالغه

به نه وي .

قضایي څانګه - د امنیت څانګه - د وعظ او تبلیغ له پاره د

علماوو څانګه او د غنمي د ستورو څانګو هستي کېښودل شوې .

د غلته سري ته تابېري چې د ولس له منځه راولاړېدوي قوت

کولی شي د ډېرو مشهورو سیاستپوهانو - او هغو کسانو نه چې په

سیاست او سیاسي مانورو کې یې ډېرې خولې بهولې وي بوسیالي

وخېژي او بریمن . او داسې کرښې وکاږي او په نښه کړي چې دډېرو

سیاسیونو د عمرونو هلې ځلې نشي ورپسې رسېدلای . په رښتیا

هم چې « ملتونه له سیاستمدارانو نه هوښیار دي او د حالاتو

په نبض پوه .»

هلته د عصر د مدني تکنالوژۍ او عصري تخنیک په نشه

مستو او د جهاني سیاست د ډپلوماسۍ متخصصین ، د کې جي بي

د شیطنت او سیاسي تزویر په بټۍ کې پخو شوو کارپوهانو - جنرالانو

سیاسیونو او ډیپلوماټانو دخپلې غلامانه بقا او د خپل مستکبر بادار په

لاربنوونه د ولسونو د له منځه وړلو او د خپل ناروا تسلط د دوام په خاطر

د کمپیوټر د عصر په سیوري کې پلانونه جوړول

او دلته یو بېوزلی - ځپل شوی - او اسکېرلي ولس او مشرانو

یې د خپل ایماني بصیرت او ولسي تجربې او اسلامي پوهې په رڼا کې

د حق د دښمنانو د لا پوځالي اوږې د لارې یون کاوه

هلته د ټانک - توپ - او بمونو د قوت په خمار کې د منظم

عسکري انضباط - یونیفورم - لباس - تاکتیک - ستراتیژۍ او فن

ماهران لګیا وو .

او دلته په ولسي جامو کې د خادن او درانه پټکي او لوړې شملې

خاوندان .

هلته ټانک ؤ - برق او اور .

دلته ایمان ، جذبه او احساس .

د خلقیانو او جاسوسانو بندیان یو یو راوستل شول پوښتنې

او ګروېږنې ترې وشوې او هر یوه ته د هغه د ګناه مطابق جزا ګانې

وټاکل شوې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مجاهدینو ګروپونه چې د دفاع او ساتنې لپاره غوره کړې شول - د ایماني ولولو او انتقامي جذبو په تو پانو د تکبیر د اروا پالونکو نارو په پیلامه وخوځېدل - د لارې په اوږدو کې د خلکو له خوا د زنده باد او تکبیر په نارو بدرګه کېدل - د کلو ماشومانو به وړیپسې د تکبیر نارې غبرګې کړې - سپین سرو ښځو به ځای پرځای د شکران او دعاګانو په نثارولو پالل - برداګانو به د تشجیع او حمیت په درنو کلماتو ستایل .

دغو ګروپونو د سیمې د ساتنې په لارکې د سنګرونو د جوړولو له پاره لازم ځایونه او ستراتیژیکي برخې لټولې او د سنګر نیولو کوښښ یې په نښه کولې .

د هېواد هره برخه او هره کټه د افغانانو له پاره طبیعي سنګر دی - کرنګونه د دښمن د ځپلو کندې دي - هر کمر یو پوخ سنګر دی او هره تیږه یو نه ښوریدونکی مورچل - هره تره د غلیم د وینو تږې ده او هر خوړ د دښمنو د کوکړیو د رغړیدو لیوال - خومره زړه ورونکی او ښو-نوونکی منظر دی چې د ایماني جذبو او ولولو ښندارې د خدای د سرتېرو بندګانو له شیرو وبریښي - له زړونو د ایمان د عشق او شور هنګامې پورته شي - له سینو یې د پیاوړتوب او ځواک دولت سرچینې څرګند کړي - له سترګو یې د ایماني پرتم بریښنا وبرقیږي د فکر په ساحه کې یې یراځې د خدای (ج) په لارکې د قربانۍ تلوسه ولړزیږي او په مغزو

کې یې د جهاد کفن ځپونکي او آزادي ښنونکي روح راپاریږي او په حرکت یې راولي - نو ژوند او مرګ دواړه ورته یو معنا غوره کړي په دغه لارکې مرګ هم د ژوند مفهوم او دوهم نوم وګڼي - ځکه شهادت د ولسونو ژوند دی .

او خومره هیښوونکی دی هغه منظر چې پنځلس د دښمن [پروسپیزو] او بې جوړو بار کونو او بې تأسیساتو مروخیزي - د کولیو باران او د اورلمبو [illegible] ناوړولي اور د خپلې تورې د عظمت توغ اوچت کړی او وبې ربوي - خومره د ادمنده هغه صحنې چې یو ولس - یو بیوزلی ولس یو بې اسرې ولس د یو داسې په ځان مغرور او له مادي اړخه ځواکمن طاقت پړوړاندې ودرېږي او وسله راپورته کا چې تر شا یې د نړۍ دوه ستراوه یې لوی شیطاني [استعماري] اقتدرت ولاړ دی - خو دغه مستضعف ولس راولاړ شي - یون پیل کړي - د خوځښت لارخپله کړي - ودانګي - غورځنګونه شروع کړي - فتح او سوبې یې په برخه شي - حماسې وزیږوي - کارنامې رامنځ ته کړي په نړۍ کې پر استکبار د استضعاف د بري او پر مستکبرینو د مستضعفینو د برلاسي ژوندۍ بېلګې وځلوي او په ټوله نړۍ کې د تاریخ جوړوونکي دوران رهبري کړي .

ځکه شهادت د ولسونو ژوند دی - او مسلمان شهادت ابدي او سرلوړی ژوند ګڼي ، هغه ته ژوند او مرګ یو معنا لري - د حق په لارکې مرګ د ژوند دوهم نوم بولي ځکه چې د مسلمان ژوند عقیده دی او جهاد .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مجاهدینو کروپونه دیځې د دفاع او ساتنې لپاره غوره کړی شول - د ایماني ولولو او انتقامي جذبو په تو پانو د تکبیر د اروا پالونکو نارو په پیلامه وخوځیدل - د لارې په اوږدو کې د خلکو له خوا د زنده باد او تکبیر په نارو بدرګه کیدل - د کلوماشومانو به وریښې د تکبیر ناری غبرګې کړې - سپین سرو بنځو به ځای پرځای د شکران او دعاګانو په نشارولو پالل - بوداګانو به د تشجیع او حمیت په ډرنې کلماتو ستایل .

دغو کروپونو د سیمې د ساتنې په لارکې د سنګرونو د جوړولو له پاره لاز ځایونه او ستراتیژیکي برخې لټولې او د سنګر نیولو کوښښ یې په نښه کولې .

د هیواد هر برخه او هره کته د افغانانو له پاره طبیعي سنګر دی - کرنګو نه د د ښمن د خپلو کندې دي - هر کمس بریوخ سنګری او هره تیږه یو نه نریدونکی مورچل - هره تره د غلیم د وینو تږې ده او هر خوږ د دښمنو د کمکرو د رغریدو لیوال - څوم زړه ورونکی او بین - نوونکی منظر دی چې د ایمان جذبو او ولولو نندار د خدای د سرتیرو بندګانو له ځیرو وبریښي - له نږونو د ایمان د عشق او شور هنګامې پورته شي - له ستوني د پیاوړتوب او ځواک دولت سرهسک کړی - له ستوکو یې د ایماني پرتم بر یښنا وپرقیږي د فکر په ساحه کې یې پراخې د خدای (ج) په لارکې د قربانۍ تلوسه ولړزیږي او په مغزو

کې یې د جهاد کفن ځپونکی او آزادی بښونکی روح راپاریږي او په حرکت یې راولي - نو ژوند او مرګ دواړه ورته یو معنا غوره کړي په دغه لارکې مرګ هم د ژوند مفهوم او دوهم نوم وګڼي - ځکه شهادت د ولسونو ژوند دی .

او څومره هیښ کوونکی دی هغه منظر چې پنځلاس د ښمن پروسپیزو او برجودو بارکونو او پخو تأسیساتو وروځیږي - د کولیو بارانو او د اورلمبو ډکې ښخې زناوړولي او د خپلې توري د عظمت توغ اوچت کړی او وې ږيږي - څومره د ادمنده هغه صحنې چې یو ولس - یو بیوزلی ولس یو بې اسرې ولس دیوه داسې په ځان مغرور او له مادي اړخه ځواکمن طاقت پرورانده او سله راپورته کا چې تر شایې د نړیه دیر ستراودیر لوی شیطاني اوستیز اقتدرت والړدی - څو د غه مستضعف ولس راولاړ شي - یون پیل کړي - د څوځښت لارخپله کړي - ودانګي - غورځنګونه شروکړي - فتح او سوبې یې په برخه شي - حماسې وزیږوي - کارنامې رامنځ ته کړي په نړیکې پر استکبار د استضعاف د بري او پر مستکبرینو د مستضعفینو د برلاسي ژوندی بیلګه وځلوي او په ټوله نړیه کې تاریخ جوړوونکی دوران رهبري کړي .

ځکه شهادت د ولسونو ژوند دی - او مسلمان شهادت ابدي او سرلوړی ژوندګڼي - هغه ته ژوند او مرګ یوه معنا لري - د حق په لارکې مرګ د ژوند دوهم (ترابلي) نوم بولي ځکه چې د مسلمان ژوند عقیده ده او جهاد .

... او بيو ځل بيا تر توپان وړاندې
چوپتيا خوره شوه !

د هليکوپترونو په بدرګه ټانکونو په ډېره تيزۍ پرېوتل او څوړوښت سرک خپلې پولادي ځانګې سخولې . د مخابرې د ماشين مؤظف په ډېر اضطراب او هيجاني حالت کې له مرکز سره د شفرونو په ژبه خبرې کولې ؛ پس تندې يې د حالاتو د مقابلې هيبت د خولو کېږي وې ليکې ايستلې وې چې د دوړو په خېړو کې يې لارې جوړولې .

د زغره والو شوبلو عسکر د مقابلې ويرې له بل هر خيال او سوچ نه بېغمه کړي وو . د مغو د مغزو په دايره کې د توپک د ډزو او د ګولو د لمبو کربنو يکنواخته او ستوماتوونکې زلزله جوړه کړې وه .

د يوه مجاهد د غټ پټکي ، د کارتوسو ډک کمربند او د ټوپک خونړۍ شپېلۍ په هغه خپل ځيګرته ځېرمه ليدله . او پر ماشه ايښې ګوتې يې هره لحظه د هغه د زړه مزي راسستول ، د ډز د خوب احساس او دوړو ، ګردونو يې خولې لکه د زهرو ترخې کړې وې .

د توپ د وېرې او سپېرې د بنستې د دوه لارې پر سر چې څنوا به للمه غمو يکرنګ پوښلې وه او د شمال له ورمومس به دغمو ځنې لکه ديوه مستانه اتڼ چې يوه بله خوا خوځېدې خوتر خلقي وحشت وروسته دا دښته تر اوسه شاړه پرته ده .

دلته د ټانکونو او توپونو ايند کتار پنډه شو او هليکوپترو پرې د پاسه وزرونه وغوړول .

اوس نو د مقابلې ميدان رانودې وُ . پل په پل د يوې خونړۍ جګړې مرکونې ننداره تر سترګو سترګو کيده .

اوس نو ښايېده چې د ټانکونو الوتکو تر اوړلاندې هرڅه نيټه شوې واى . هغوى بايد خپلې وسلې راټولې کړې او ولسوالي يې بېرته فعاله کړې واى د خپلو وژل شوو کمونستو ملګرو په بدل کې يې ډېر سرونه د ټانکونو په پښو کې رغړولې واى .

دلته يو ځل بيا لوړ رتبه صاحبمنصبانو نظامي ميټنګ جوړ کړ . ځونونه يې د سيمې نقشې رغړيدې . څوځايونه په ګوته کړاى شول . دوه درې ځايونه نور هم په نښه شول . يو ځل بيا هرڅه له سره وکتل شول .

... او یوځل بیا ترتوپان ورانډې

چوپتیا خوره شوه !

د هلیکوپترونو په بدرګه تانکونو په ډېره تیزۍ پرڅاڅه سرک خپلې پولادي ځانې ښخولې . د مخابرې د ماشین موظف په ډېر اضطراب او هیجاني حالت کې له مرکزسره د شفرونو په ژبه خبرې کولې ؛ پس تندي یې د حالاتو د مقابلې هیبت د خولو کړېږ ونې لیکې ایستلې وې چې د دوړو په خیرو کې یې لارې جوړولې .

د زغرو والو شوبلو عسکر د مقابلې ویرې له بل هر خیال او سوچ نه بېغمه کړي وو . د مغو د مغزو په دایره کې د توپک د ډز او د ګولۍ د لمبو کرښو یکنواخته او ستوما نوونکی زلزله جوړه کړې وه .

د یوه مجاهد د غټ پټکی ، د کارتوسو ډک کمربند او د ټوپک خونړۍ شپیلۍ به هغه خپل ځیګرته ځېرمه لیدله - او پر ماشه ایښې ګوتې یې هره لحظه د هغه د زړه مزې راستستول ، د ډز د خوب احساس او دوړو ، کردونو یې خولې لکه د زهرو ترخې کړې وې .

د توپ د وېړې او سپیرې دبنتې د دوه لارې پرسر چې پخوا به لمه غمو یکرنګ پوښلې وه او د شمال له ورمو سره به د غمو خنې لکه دیوه مستانراتې چې یوه بله خوا خوځېدې خوتر خلقي وحشت ورروسته دا دبنته تراوسه شاړه پرته ده .

دلته د تانکونو او توپونو اربند کتار پنډه شو او هلیکوپترو پرې د پاسه وزرونه وغوړول .

اوس نو د مقابلې میدان رانودې ؤ - پل په پل د یوې خونړۍ جګړې مرکونې ننداره ترسترګو سترګو کیده .

اوس نو ښایېدله چې د تانکونو او الوتکو تراورلاندې هرڅه نینه شوي وای - هغوی باید خپلې وسلې راټولې کړې او ولسوالي یې بېرته فعاله کړې وای د خپلو وژل شوو کمونستو ملګرو په بدل کې یې ډېرسرونه د تانکونو په ښونو کې رغړولي وای .

دلته یوځل بیا لوړ رتبه صاحبمنصبانو نظامي میتنګ جوړ کړ - مخونو ته یې د سیمې نقشې وغوړېدې - څوځایونه په ګوته کړای شول . دوه درې ځایونه نور هم په نښه شول - یوځل بیا هرڅه له سره وکتل شول .

د هرځين جاج راخيستل شو- د دښمن غرونو نه بيا پورته شول ، د خيرت راپورونه

تبادله شول ، د وړاندې تګ خبر تېر شو او د تيارۍ او حرکت وخت ... ته

اطلاع ورکړه شوه .

هليکوپترو له پاخه سرك نه د خام سرك لوري وتيو- تانکونو هم له خام

سرك نه د دوړو بربوکې راپورته او پر دننه پيل وکړ ، ګرده لارې يوې او

بلې خواته دزې کولې - د صاحب منصبانو پر ځونډو برېتونو د تورو دوړو پرتې

يې پر بل پسې غوړېدې او د خولو ليکو يې له يوې او بلې خوا لکه ورسره

نقشې ليکې ايستلې داسې لکه چې پر خپرو يې د سيمې د نقشې کرښې

کښل شوې وي او يا يې د دوی د رسوايي او ماتې لارې په نښه کړې

وي

د پولادو او وينو مقابله پيل شوه د ايمان او اوسپنې وغره

ونښته .

ګولۍ وچليدې - تانکونه وغورېدل - الوتکې وغرمبيدې

او اورونه **ووريدل** .

د يوې خوا وسله يوازې توپک ؤ او د بلې خوا درانه اتومات توپونه

تانکونه ، بمونه ، الوتکې او ...

جنګ ونښت او بيا تود روان ؤ ، مجاهدينو د کمرو شاته

سنګرونه نيولي ؤ ، په ډېر احتياط او بار يې دزې کولې ، داسې چې کارتوس

يې بايد بيځايه ونه لګيږي - دوهم دقت به يې کاوه او داسې ځای به يې

کوت لکه چې په ګوليې ... نه ونه کيږي - ځکه له هريوه سره يوازې دوه سوه ګولۍ

وې او اوس يې له يوه مجهز او ترغاښو پورې مسلح پوځ سره مقابله روانه

وه .

کوم کارتوس به يې چې په نښه سم ونه لګيده د زړه تفس به يې

داسې تنګ شو چې زړه به يې ورسره سم وبريښيده .

د کلاشنکوفونو د ضربه دزو په نه شليدونکي تسلسل کې به د مجاهدينو

د برنو تنها داسې انګازه خوروله لکه چې د کلاشنکوف ټولې مرمۍ يې په شا

شړلې وي .

* * *

د دې ورځې کيدې چې د سيمې د شاوخوا استوګنو بوډاګانو- ماشومانو

او تورسرو کړې ورځ په غرو کې تېره کړه - سهار به چې لا لمر خپره نه وه

وهلې نو د غرونو خواته به د وړو او تورسرو بيوه ستوره ليکه

خوځېده .

تر اوچې کلي ته راورسيده ټولوړې يې د « بمبئ » په کلي کې د حاجي

محمد منير اخندزاده د کلا پر خوا تانکونه راوګرځول - له کلا بېګا ټول

کسان وتلي وو - خو هغوی يوازې خپل سرونه ايستلي وو کورونه ټول

ولک پاته وو - تردې چې په تنارو کې د خوراك ډېګونه او کټوی هم سلامتې

اېښې وې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هرځین جاج واخیستل شو- د دښمن د غرونو بیا پوره شول ، د خیرت راپورونه تبادله شول ، د وړاندې تګ خبرې تېرې شوې او د تیارۍ او حرکت وروستی اطلاع ورکړه شوه .

هلیکوپټرو له پاخه سړک نه د خام سړک لوری ونیو- ټانکونو هم له خام سړک نه د دوړو بربوکی راپورته او پر دوی پیل وکړ، ګرده لارې یوې او بلې خواته دړې کولې - د صاحب منصبانو پرځوړندو بریتونو د تورو دوړو پردې یو پر بل پسې غوړېدې او د خولو لیکو پرې له یوې او بلې خوا لکه ورسره نقشې لیکي ایستلې داسې لکه چې پرخپرو یې د سیمې د نقشې کرښې کښل شوې وي او یایې د دوی د رسوایی او ماتې لارې په نښه کړې وي

د پولادو او وینو مقابله پیل شوه د ایمان او اوسپنې دغره ونښته .

ګولۍ وچلیدې - ټانکونه وغورېدل - الوتکې وغرمبیدې او اورونه ورېدل .

د یوې خوا وسله یوازې ټوپک ؤ او د بلې خوا درانه اتومات ټوپونه ټانکونه ، بمونه ، الوتکې او . . .

جنګ ونښت او بنه تود روان ؤ ، مجاهدینو د کمرو شاته سنګرونه نیولي ؤ ، په ډېر احتیاط او باورېې دزې کولې ، داسې چې کارتوس یې باید بېځایه ونه لګیږي - دوی دقت به یې کاوه او داسې ځای به یې

کوت لکه چې په ګولېدلې نږه نه کیږي - ځکه له هر یوه سره یوازې دوه سوه ګولۍ وې او اوس یې له یوه مجهز او ترغاښو پورې مسلح پوځ سره مقابله روانه وه .

کوم کارتوس به یې چې په نښه سم ونه لګیده د زړه تفس به یې داسې تنګ شو چې زړه به یې وړه وړه سم وبریښیده .

د کلاشنکوفونو د ضربه دزو په نه شلیدونکې تسلسل کې به د مجاهدینو د برې تښار داسې انګازه خوروله لکه چې د کلاشنکوف ټولې مرمۍ یې په شا شړلې وي .

* * *

درې ورځې کېدې چې د سیمې د شاو خوا استوګنو بوډا ګانو- ماشومانو او تورسرو کړې ورځ په غرو کې تېروله - سهار به چې لا لمر خپره نه وه وهلې نو د غرونو خواته به د وړو او تورسرو بیوه ښتوره لیکه خوځیده .

تواچې کلي ته راورسیده تو لومړی یې د « بمبۍ » په کلي کې د حاجي محمد منیر اخندزاده د کلا پر خوا ټانکونه راوګرځول - له کلا بېګا ټول کسان وتلي وو - خو هغوی یوازې خپل سرونه ایستلي وو کورونه ټول ډک پاته وو - تر دې چې په تنارو کې د خوراک دیګونه او کټوی هم سلامتي ایښې وې .

خلقي صاحبمنصبان او عسکر د لارې په اوږدو کې د مجاهدینو مقابلې او بریدونو له اخ او توخ نه غورځولي وو. د عسکرو مړي څو ورځې تر پاته وو، څو د تورپلو زرکو یې نور هم پر اعصابو تېرې چړې نیستې.

کلي ته په رارسیدو تانکونو مخه د کلا خوا ته وګرځوله. خلقیان په یوه ساختګي ناتمامه اندازې پرکلا وروستو ولکه وحشي ځناور په یوه او بله کوټه ورايله شول، کړانبیه ځیژونه یې په خورا وحشت راایستل او مشتر وتوته یې اچول. او دغسې یې د کلا ستري دروازې ته دینامیټ کېښودل او اور یې ورته کړ. کلا یې وسوځوله.

له نورو کورونو یې هم دېرې ښځې نه وې وتلې حتی د بېوزله کورنیو دیوې غواګانې غوږې یې هم ور پرېښودل.

د خلکو د تیاره په ترنګ کې چې کوم خلقیان وژل شوي وو په ډېر وحشت د مغوی د غچ اخیستلو له پاره بې‌ګناه وژنو ته لاس وا چول شو. وبې‌کسان ژوندي ونیول شول چې بیا یې هیڅ درک ونه لګید.

له کورونو چې تورسرې او ماشومان غرونو ته ختلي وو دک دک کورونه تري پاته وو، کوم یوه یې چې څه وخت میندلی وفحیل قیمتي ځیزونه یې بنیخ کړي چې ضخم په څو ورځو کې تول خراب او له منځه تللي وو.

خاروي په شپو شپو په اخوړونو نهس ولاړ وو. د توپونو او تانکونو له ډزو ښیوهم پرې شلولي وو او یو بل ځای ته تښتیدل. څو روسته چې له ډزو او جګړو سره اموخته شول بیا به د ډېرو سختو

ډزو او بمبارۍ پر وخت هم پر اخوړ کراره ولاړ وو.

عسکري قوا د چټک په هوتل کې ځای پر ځای شوه. مجاهدین په شا وخوا غرونو کې وو او د حملې لپاره یې تیارۍ نیولې چې یو ځل بیا د کفر او الحاد بې ننګه بریتوته د شهیدلی انجام ننداره وښیي. نو هغه ورځ چې په سیمه کې یو ځل بیا تر تو پان وراندې چوپتیا خوره شوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقي صاحبنصبان او عسکر د لارې په اوږدو کې د مجاهدینو مقابلې او بریدونو له اخ او تورخ نه غورځولي وو. د عسکرو مړي خو زیاتره ترې پاته وو خو د ټوپلو زخمیانو یې نو هم پر اعصابو ټېرې چړې نیستې.

کلي ته په رارسیدو تانکونو مخه د کلا خواته وګرځوله خلقیان په یوه ساختګي ناځانه اندان پرکلا ورننوتل لکه وحشي ځناور په یوه او بل کوټه ورایله شول، ګرانبیه څیزونه یې په خوړا وحشت راایستل او موټرونو ته یې اچول ـ او دغسې یې د کلا ستری دروازې ته دینامیټ کېښودل او اور یې ورته کړ ـ کلا یې وسوځوله.

له نورو کورونو یې هم دې څیزونه ولوټل حتی د بیوزله کورنیو دیوې غوا ژېړ غوړي یې هم ورسره یوړل.

د خلکو دتیار په ترڅ کې چې کوم خلقیان وژل شوي وو په ډېر وحشت د مغوی د غچ اخیستلو پاره بېګناه وژنو ته لاس واچول شو ـ د بې کسان ژوندي ونیول شول چې بیا یې هیڅ درك ونه لګید.

له کورونو چې تېر سرې ـ او ماشومان غرونو ته ختلي وو دك دك کورونه ترې پاته وو، کوم یو یې چې څه وخت میندلي و قیمتي څیزونه یې ښخ کړي چې صفحم په ځي ورځو کې ټول خراب او له منځه تللي وو.

خاروي په شپو شپو په اخوروونو نهر ولاړ وو د تې یې سترا او ناسکونو له ورنو ژوبه هم پرې شلولي وو او یو بل ځای ته تښتیدل خو وروسته چې له ورنو او جګړو سره اموخته شول بیا به دبرو سختو

ورنو او بمباریو پر وخت هم پر اخور کړار ولاړ وو.

عسکري قوا د چك په هوټل کې ځای پرځای شوه ـ مجاهدین په شا وخوا غرونو کې وو او د حملې لپاره یې تیاری نیوله چې یوځل بیا د کفر او الحاد بې ننګه بریڅوته د شهیدانو انجام ننداره وښیي نو همغه وو چې په سیمه کې یوځل بیا تر تو پان وراندې چوپتیا خوره شوه!

... او دسهار لمونځ یې د فتحې پر میدان ادا کړ!

ماز یګرنی لمر له درې ... څخه په تیزۍ سره ښکته کېدو – پل په پل یې د غرونو له لوړو نه لوړو څوکو سره خپلې وروستنۍ وړانګې ټولولې او له وروسته یې غونډیو سره یې ځنګله سره بڼونه رڼا په مخه ښه کوله.

د درې د دواړو خواوو غرونه د تل په شان په باعظمته او ښایسته انداز د نګې غاړې ولاړ وو او په ډېر غرور یې د خپل هېواد دوېرونو او ویاړونو ننداره یې کوله، سره له دې چې څو مره لمر ډوبېدو ته نژدې کېده او ژیړېده دومره په سیمه کې دېره بریمن خوځښت ازانګې خپرېدې.

د مجاهدینو یوه ډله نرۍ لیکه د غونډیو له پاسه جګېدله او ښکته کېدله شاوخوا دلې دلې ټوپک پر اوږو ځوانانو د انتقام او غوڅ ځنګ د جذبو او ولولو په توپان کې د یو غیر عادي هیجان او اضطراب څرګندونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوله
له سترګو یې داسې بریښیده چې د دې پرځای چې ځان ته یې پام وي کوم بل لیرې ځای په نظر کې لري او ځان ترې هېر دی .

د خلکو اوریده کتارونه خوځېدل - مخونه یې د بیګړیو پس شمال پرېښلي وو چې یوانځي تېزې او عقابي سترګې یې له ورا ځلیدې .

د وګړو یو جوړک او بهیر له ګرېږ وبرېولارو د ښوونځي شا او خوا راغونډېده .

د خلکو بهیر چوپ روان و چې د پښتو له ښکالو سره د لاړې په اوږدو کې د کوروڼو له ټاموښو د سپین سرو ښځو د دعا ګانو اسګانه ورسره غبرګېده . د کلیو ځمکې ته د ماشومانو وړې وړې ډلې د دغه خوځښت ننداري ته ولاړې وې - داسې ښکاریده لکه چې په سترګو کې یې د یوې معصومانه مینې هیبت او وجد ځلکونو بریښنا بیژنه شوی بریښنه تمثیلوه .

د ماښام د لمانځه وروسته د کوروڼو سپین سرې "لا" له خپلو اوږدو دعاګانو نه وې ولاړې شوې چې د تیاکو د ډزو تندرېزو بارانو د تیارو په زړه کې د نور کربنې وایستلې ، لحظه په لحظه د ډزو تسلسل - زیاتیده او د امیدونو او هیجانونو سمندر ستوپاڼی کېده .

ستوري یو یو د آسمان پرتندې ځلیده - سپوږمۍ په پړه تلوسه د غرونو له کندونو نه د حق او باطل د دغه ویاړ منې معرکې ننداري ته سر راپورته کړ ، مجاهدینو له څلورو خواو نه د ملحدینو

مرکز چې د چک په ښکلی هوټل کې یې ځای نیولی ؤ ترمحاصرې لاندې ونیو .

د چک هوټل د مرسینو د هلیزونو رنګین ماحول هغه بې غږانه دلکشي نه درلوده ، د وېرې او مرګ غوغا له هر یوه کوټه نه پورته کیده .

عسکرو په وېره ستوماني خپلې کوټې د کلاشنکوف پرماشه خوځولې هغه هم د خپلو کمونستو منصبدارانو له ویرې چې په دې پېلیو نتوب به یې پس عسکرو د غوښې او تهدید خوله راخلاصه کړه او د جنګ شدت ته به یې هڅول .

د هوټل د شیشو تر تود د عسکرو او منصبدارانو پر مخ خپلې منګولې ښخې کړې وې - او له هر لوري د مرګ یې پلوشې د تیارې په سینه کې یوه اوبله خوا ښخلیدې .

مجاهدینو د ریو خوا په ته خپل پرمختګ ته دوام ورکاوه او د سیوه دامن بري په تلوسه یې د دښمن د زړه ستنې لړزولې ..

او چې شپه څومره پخېده دومره د مجاهدینو بریدونه د بري درشل ته نژدې کېدل - د شپې تیاره چې څومره تینګیده له دښمن لوري اولودن ورکېده .

د هوټل د ننه د خلقیانو او صاحب منصبانو ترمنځ د مجاهدینو د بریدونو د مخنیوي او تګ لوله په تاکتیکونو باندې سخت کشمکش روان ؤ - د مرګ او نابودۍ ویرې ترې لاس ورک کړی وه - ځینو به یوه طرحه وړاندې

کوله

له سترګو یې داسې بریښیده چې د دې پر ځای چې ځان ته یې پام وي کوم بل لیرې ځای په نظر کې لري او ځان ترې هېروي .

د خلکو اوږده کتاروونه خوځېدل - مخونه یې د پېګړیو پر شملو پټ شوي وو چې یوازې تېزې او عقابي سترګې یې له ورا ځلیدې .

د وګړو یو جوړک او بهیر له ګرېوو، ږو، لارو د یوې نقطې شاو خوا راغونډېده .

د خلکو بهیر چوپ روان ؤ چې د پښو له بسکالو سره دلاړې په اوږدو کې د کوروونو له بامونو د سپین سرو ښځو د دعا ګانو اسګانه ور سره غبرګېده . د کلیو ځنې ته د ماښومانو ورې ورې ولې د دغه خوځښت ننداره ته ولاړې وې - داسې ښکاریده کټل چې په سترګو کې یې د یوې معصومانه هیبت او وجد ځلکونو بریښنا بیږه تر بریښ تمثیلاوه .

د ماښام د لمانځه وروسته د کوروونو سپین سرو ته له خپلو اوږدو دعا ګانو نه وی ولاړې شوی چې د تیارو د ورو تند ریز پاروونو د تیارو په زړه کې د نور کرښې وایستلې ، لحظه په لحظه د ورو تسلسل - زیاتیده او د امیدونو او هیجانونو سمندر ستوپاني کیده .

ستوري یو یو د آسمان پر تندي وځلیده - سپوږمۍ په ورو تلوسه د غرونو له کښتوونو نه د حق او باطل د دغه ویارمنې معرکې ننداري ته سر راپورته کړ . مجاهدینو له ټولو خواو نه د ملحدینو

مرکز چې د چک په بسکلي هوتل کې یې ځای نیولی ؤ تر محاصرې لاندې ونیو .

د چک هوتل د مرمرینو دهلیزونو رنګین ماحول هغه ږغوراني د لکښې نه درلوده ، د ورېږي او مرګ غوغا له هر یوه ګوټ نه پورته کیده .

عسکرو په ډېره ستومانۍ خپلې ګوټې د کلاشنکوف پر ماشه خوځولې هغه هم د خپلو کمونستي منصبدارانو له ویرې چې په ډېر لیونتوب به یې پر عسکرو د غوسې او تهدید خوله راخلاصه کړه او د جنګ شدت ته به یې هڅول .

د هوتل د شیشو تر تود عسکرو او منصبدارو پر مخ خپلې منګولې ښخې کړې وې - او له هر لوري د مرګ کیږ پلوشې د تیارې په سینه کې یو او بل ته خوا ښخلیدې .

مجاهدینو د ریو خوا د ته خپل پر مختګ ته دوام ورکاوه او د سیوه دادمن بري په تلوسه یې د دښمن د زړه سستنې لرزولې .

اوچې شپه خوره پخېده دومره د مجاهدینو بریدونه د بري درشل ته نژدې کېدل - د شپې تیاره چې خوره تېنګکیده له دښمن لوري اولورن ورکېده .

د هوتل دننه د خلقیانو او صاحب منصبانو ترمنځ د مجاهدینو د بریدونو د مخنیوي او تګ لارو په تاکتیکونو باندې سخت کشمکش روان ؤ - د مرګ او نابودۍ ویرې ترې لاس ورک کړی وه - ځینو به یو طرحه وړاندې

کوله او ځینو به د بلې لارې او بل تجویز عملي کول پیشنهادول او په یوه او بل به یې د سلامتۍ تورونه لګول . او په پای کې به یې تول ذوکه او تاو سیا د خپلو عسکرو په وژلو - کنځلو - ترټلو او وژلو سره او یا د شاوخوا په کلو او کورونو د مشکو او درنو ماشینګنو په بې دریغه ډزو شپې د ورځې مهیبه او درنه بڼه نیولې وه .

سپوږمۍ د اسمان پرته تر خپلې پلوشې خپرې کړې وې - د اسې ښکاریده لکه چې د روسي غلامانو په مرګونو دار بې غیرتۍ او شرمیدلې ماته پر کړیږکړیږ خاندي . د مجاهدینو خوځنده سیوری چې پل په پل یې د ورانډې تګ هڅه کوله د سپوږمۍ په تته رڼا کې یو له بله او ښتل او ښتل .

سیند نن بیا هرام یون کاوه تا به ویل چې د حق او باطل د معرکې شور او زوږ ته یې غوږ نیولی او د ډزو له خونده یې خپلې څپې ویدې کړي دي .

د هوټل د محاصرې کړۍ ساعت په ساعت تنګیده او ورسره د دښمن د مقاومت بورجلونه سړېدل او ډزې یې وار په وار کمیدې - د تیښتې ټولې لارې تړلې وې د مقابلې توان ترې د شپې په تیاره کې نا معلوم لوری ته کډه بار کړې وه - یوه مخه ورته بېرته وه او هغه د تسلیمیدو مخه وه - او د تسلیمیدو له تصور سره به د ولس د انتقام د جذبې ښېغراینده لمبې ترې چارپېر شوې ؛ که تسلیم شي او - ژوندی د دغه پاریدلي او تهریدلي ولس منګولو ته ورشي څه لوبې او

غرې به پرې وکړي ! خو پدې نپوهیدل چې په اسلام کې له دښمن سره هم د عدالت په اساس د چلند امر شوی دی . . .

سهار لا سپیدې نه وې چاودلې چې د دښمن له خوا خال خال ډزې هم بندې شوې - د مجاهدینو په ډزو کې هم لږ کمښت راغی خو د هر څه بېرته زیاتې او سختې شوې .

چرګانو پرله‌پسې په زوره زوره بانګونه ویل داسې ښکاریده چې د مجاهدینو د سولې په استقبال کې د زړه له تل نه د خوښۍ زیرې کوي .

د پېرې کلي د جومات د اذان له (اللّٰهُ اَکبَر) سره د دښمن د - تسلیمیدو غږ پورته شو و سلاوې پر ځمکه کېښوده ، مجاهدین فاتح پرې ورو ور ختل - او د سهار لمونځ یې د فتحې پر ځمکه میدان ادا کړ .

کوله او څینو به د بلې لارې او بل تجویز عملي کول پیشنهادول او په یوه او بل به یې د ملامتۍ تورونه لګول . او په پای کې به یې تول ذوک او تاو سیا د خپلو عسکرو په وژلو - کنځلو - ترټلو او شړلو سړاوه او یا د شاوخوا په کلو او کورونو د هشکو او درنو ماشیندارو په بې دریغه ډزو شپې د یرې مهیبه او درنه بنه نیولې وه .

سپوږمۍ د اسمان پر تتو خپلې پلوشې خپرې کړې وې - داسې ښکاریده لکه چې د روسي غلامانو تر مړکونو دار بې غیرتۍ او شرمیدلې ماته په کړو کړو خاندي د مجاهدینو خوځنده سیوري چې پل په پل ورته دوراندې تیګ هڅه کوله د سپوږمۍ په تته رڼا کې یو له بله او ښتل را او ښتل .

سیند نن بیا هواره یون کاوه تا به ویل چې د حق او باطل د معرکې شور او زوږ ته یې غوږ نیولی او د ډزو له خونده یې خپلې څپې ویدې کړې دي .

د هوټل د محاصرې کړۍ ساعت په ساعت تنګیده او ورسره د دښمن د مقاومت بورجلونه سړېدل او ډزې یې ولاړه په ولاړه کرار یدې - د تیښتې ټولې لارې تړلې وې د مقابلې توان سترې د شپې په تیاره کې نا معلوم لوری ته کډه بار کړې وه - یوه مخه ورته ښه ورته وه او هغه د تسلیمیدو مخه وه - او د تسلیمیدو له تصور سره به د ولس د انتقام د جذبې ډېغرانده لمبې ترې چارپېر شوې ؛ که تسلیم شي او - ژوندی د دغه پاریدلي او تهریدلي ولس منګولو ته ورشي څه لوبې او

غمرې به پرې وکړی ! خو پدې نپوهیدل چې په اسلام کې له دښمن سره هم د عدالت په اساس د چلند امر شوی دی . . .

سهار لا سپیدې نه وې چاودلې چې د دښمن له خوا خال خال ډزې هم بندې شوې - د مجاهدینو په ډزو کې هم لږ کمښت راغی خو د هېڅه بېرته زیاتې او سختې شوې .

چرګانو پرله پسې په زوره زوره بانګونه ویل داسې ښکاریده چې د مجاهدینو د سولې په استقبال کې د زړه له تل نه د خوښۍ زیري کوي .

د پېړۍ کلي د جومات د اذان له (اَللّٰهُ اَکْبَرْ) سره د دښمن د - تسلیمیدو غږ پورته شو او سلاې پر ځمکه کېښوده ، مجاهدین فاتح پرې ورو ورختل - او د سهار لمونځ یې د فتحې پر ځمکه میدان ادا کړ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

... او ټول ولس د ورورولۍ په مزي سره راغونډ شوی وُ

خلکو خپلې ورځنۍ چارې په عادي توګه پر مخ بیولې او د خپلې خوارۍ او مزدورۍ په خولو کې ډوب وو. یوې خواته به چې سړي کتل نو یو داسې تحول او اوښتون به یې تر سترګو شو چې هر څه به ورته بدل او بل ور برېښېدل تر دې چې د خلکو په شېبو کې هم د یوه ژور بدلون نښې ځلېدې. خو د همدغه بدلون بلې خواته یو داسې آرام او مطمئن ماحول مسلط وُ چې وګړو به پوره ډاډ خپلې ژوندچارې تر سره کولې، داسې لکه چې هیڅ هم نه وي پېښ شوي، کراره کراري وه او د خلکو د اندېښنو پر ژبغړانده اور اوبه توی شوي وې.

کله چې په افغانستان کې حکومتونه ټینګ وُ ولایتونه، ولسوالۍ او علاقدارۍ فعالې وې، هم لا په دغسې یو امناک او ډاډمن چاپېریال کې چا ساه نه وه اخیستې سړی حیران شي چې په دغسې بحراني او خطرناکو حالاتو کې چې یو ولس په تش لاس له یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجهز غاصب پوځ سره په نابرابره جګړه کې وي ځنګه د غسې یو آفاقي تنظیم پېوستون او د یوې خولې بولۍ د ولسونو ترمنځ رابینې وغځوي.

دا د افغاني ټولنې یوه ستره او بارزه ځانګړنه ده چې په لویو او تاریخي حساسو شرایطو کې وګړي د ملي ګټو په جهت او د هېواد د پت او آزادۍ د دفاع په لاره کې پخپله سره تنظیم او پر یوه الهي رسۍ وترل شي.

کوم نظم چې افغاني ټولنې په د غسې حساسو او بحراني شرایطو کې خپل کړی د هغو بېلګه خورا لږ میندل شوې چې بیا په عادي شرایطو او د حکومتونو د ټینګښت پر وخت هم نده لیدل شوې او په عادي او آرام چاپېرچل کې د همدغه ټولنې له کوټو هم وتلې ده.

* * *

د زرګونو وسله والو مجاهدینو چې همېش یې د سیمې پر دفاعي کرښو کې سنګرونه نیولي وو پالل او د هغوی دارتیاوو پوره کول ټول د ولس پر غاړه وو- هر سنګر ته خوراکي مواد رسول او د دغو موادو د رسولو له پاره د پروګرام پلان او نوبت ترتیب او تعمیل هم د ولس کار و. هره ورځ هر کلي په خپل وار بېله کوم شور او کړکېچ څخه پخې ډوډۍ ټولولې او د سیمې لوی جوماټ ته به یې رارسولې هلته به د نوبت له مخې په ډېر نظم او اوډون سنګرونو ته رسول کېدې دا سې چې نه یوه ورځ پکې ځنډ راغی او نه کوم چا ترې ځان وغړاوه. سړی فکر کاوه چې دا کارونه پخپله کېږي دا هرڅه یوه معجزه غوندې برېښېده. ولسي قرارداد و نو هر څه تنظیم او عیار کړي وو.

هر کلي ته سپین ږیري مشر ټاکل شوی و خود ښواني «ملک» په بڼه نه بلکې یو ولسي مشر- د کلو د غو مشرانو بیا د سیمې په سطحه مشر درلود او هغه مشر بیا په شورا کې برخه درلوده- پدې ډول ښوانی د خانانو او ملکانو روست او مستبد نظام خپل ځای یوه ولسي نظام ته پرېښود.

زه دا نه وایم چې دغه سیستم به څه دیموکراتیا او کمزورنه لرلې او یا به یې د طراحانو او کړځونکو له خوا په چاڅه زور زیاتی نه وي شوی بلکې زما هدف د عمومیاتو لوری دی چې څه ورپه حساسو او بحراني حالاتو کې خلک سره راټولېږي. راولاړېږي تنظیم کېږي او یوه ولسي اداره چلوي

* * *

د سیمې بریدونه ټاکل شوي وو- له برید سره سم د مجاهدینو بیرغونه رپېدل او د خپلې ریا په څپو کې یې د ولس د آزادۍ او پرېتم ترانې غږولې- دلته د مجاهدینو وروستۍ ریا یکاوه چې سیمې ته د ننوتو او وتو د کنټرول ترڅنګ یې د دفاع د لومړنۍ کرښې حیثیت هم درلود.

تلفون له همدغه پایګاه نه د شورا تر دفتر او بیا د سیمې ترنورو مهمو برخو او مرکزونو پورې غزېدلی و، چې وخت پر وخت د لازمو هدایاتو او خبرتیاوو په اړه ترې ګټوره استفاده کېده.

د برېښنا فابریکه چالانه وه، کابل ته یې برېښنا قطع کړې وه خود سیمې د استوګنو له پاره یې برېښنا برابروله. امنیت دومره ټینګ و چې ښوا به ځوانو هلکانو د ساتېرۍ له پاره له باغونو نه منې او نورې مېوې غلا کولې خو پدې وخت کې هغه د ساتېرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجهز غاصب پوځ سره په نابرابره جګړه کې وي خنګه دغسې یو آفاقي تنظیم پېیوستون او د یوې خولې بولۍ دولسونو ترمنځ ـ ربینې وغځوي.

داد افغاني ټولنې یوه ستره او بارزه ځانګرنه ده چې په لویو او تاریخي حساسو شرایطو کې وکړې دملي ګټو په جهت او د هېواد دپت او آزادۍ د دفاع په لاره کې پخپله سره تنظیم او پر یوه الهي رسی وترل شي.

کوم نظم چې افغاني ټولنې په غسې حساسو او بحراني شرایطو کې خپل کړی د هغو بېلګه نورالبر میندل شوې چې بیا په عادي شرایطو او حکومتونو د تېنګښت پر وخت هم نده لیدل شوې او په عادي او آرام . چا پېرچل کې د همدغه ټولنې له کوټو جم وتلې ده.

* * *

د زرګونو وسله والو مجاهدینو چې هېڅ یې د سیمې پر دفاعي کرښو کې سنګرونه نیولي وو او پالل او د هغوی دارتیاوو پوره کول ټول د ولس پرغاړه وو. هر سنګر ته خوراکي مواد رسول او د دغو موادو د رسولو له پاره د پروګرام پلان او ټنوبت ترتیب او تعمیل هم د ولس کار و. هره ورځ هرکلي په خپل واربېله کوم شور او کرکېچ ځمځه پخې دوډۍ ټولولې او د سیمې لوی جومات ته به یې راوړسولې هلته به د نوبت له مخې په ډېر نظم او اوډون سنګرونو ته رسول کېدې دا سې چې نه یوه ورځ پکې ځنډ راغی او نه کوم چا ترې ځان وغړاوه. سرې فکر کاوه چې دا کارونه پخپله کېږي دا هرڅه یوه معجزه غوندې بر ښېده. ولسي قراردادونو هر څه تنظیم او عیار کړي وو.

هرکلي ته سپین ږیري مشر تاکل شوی وُ خود یخواني «ملک» په بڼه نه بلکې یو ولسي مشر. د کلو دغو مشرانو بیاد سیمې په سطحه مشر درلود او هغه مشر بیا په شورا کې برخه درلوده. پدې ډول پخواني دخانۍ او ملکۍ وروست او مستبد نظام خپل ځای یوه ولسي نظام ته پرېښود.

زه دا نه وایم چې دغه سیستم به څه نیمګړتیا او کمزوري نه لرلې او یا به یې د طراحانو او کرځوونکو له خوا په چاڅه زور زیاتی نه وي شوی بلکې زما هدف د عمومیاتو لوړ دی چې څه ور په حساسو او بحراني حالاتو کې خلک سره راټولېږي. راولاړېږي تنظیم کېږي او یوه ولسي اداره چلوي

* * *

د سیمې بریډونه ټاکل شوي وو. له برید سره سم د مجاهدینو بیرغو نه رپېدل او د خپلې ریا په شپو کې یې د ولس د آزادۍ او پرېتم ترا ني غږولې. د لته د مجاهدینو وروستی ریا یکاوه چې سیمې ته د ننوتو او وتو د کنترول ترڅنګ یې د دفاع د لومړنۍ کرښې حیثیت هم درلود.

تلفون له همدغه پایکاه نه د شورا تر دفتر او بیا د سیمې ترنورو مهمو ځو او مرکزونو پورې غزېدلی وُ، چې وخت پر وخت د لازمو هدایاتو او خبرتیاوو په اړه ترې ګټوره استفاده کېده.

د برېښنا فابریکه چالانه وه، کابل ته یې برېښنا قطع کړې وه خود سیمې د استوګنو له پاره یې برېښنا برابروله. امنیت دومره ټینګ وچې یخوا به ځوانو هلکانو د ساتېرۍ له پاره له باغونو نه مڼې او نورې مېوې غلا کولې خو پدې وخت کې هغه د ساتېرۍ

دغلاخه هم ونیول شوه او هیڅ داسې پېښه ونه شوه چې په هغه کې دې دچا مال او حیثیت ته صدمه رسېدلې وي عجیبه خبره خو دا ده چې څوابه له حقوقي دعواګانو نه پرولسوالی او محکمه وار نه کېده خو پدې وخت کې دغه ګردې ربړې او اړې شوې ښکاربدې، څوانی د ښمنۍ او بد بینۍ هم له منځه ولاړې - د پرسخت مخالفین هم دېوبل ترڅنګ و درېدل . خوله بده بخته چې وروسته د ځان غوښتنو او دقدرت دلیونتوب او دکوند بازیو بزکشیو او منفي رقابتونو د سیمې دغه د امن ، ورورۍ او اطمینان فضا تر دېره ګردجنه کړه او هغه شوراېي نظام يې دکوندي مسا بقو او کوندیو داختلافاتو لوري ته ورساوه .

خو په سیمه کې اسلامي او ښتون دژوندانه دعادي حالت داستقرار او پاينت تر څنګ د یوه بنیادي تحول او بدلون لار هم پرانستله دومره چې پدغو جنګونو کې د سیمې دښوونځیو ودانی روغې رمتې پاتې وې او د برېښنا فابریکه داولس په کټه نعالوساتله شوه .

. . . او سهار لمر لا خیره نه وه وهلې . . .

یوځل بیا پر سیمه دیوې نوې او سختې حملې خبر راورسېد- خبرله کابله راورسېدلی ؤ داسې چې له میرویس میدان څخه ترارغندي پورې سرک تېول ټانکونو او نورو پوځي وسیلو او لاریونیولی ووچې مخ پر وړاندې روان وو .

د روژې مبارکه میاشت وه زما په خیال چې ۱۳ مه روژه وه ، ملایانو فتوی ورکړې وه چې مجاهدینو ته د روژې خوړل روادي . خو یوه مجاهد هم د روژې خوړلو ته زړه نه شو ښه کولی - که څه هم په رواوالی کې یې څه شک نه درلود خوخوړل یې د ځان دپاره شرم او یو دول بې مروتي ګڼله او بله داچې دوی د اسلام په لار کې وسله راپورته کړې او اوس پخپله روژه وخوري داورته ډېره سخته ښکاربده له د ښمن سره له جګړې هم سخته او د ټانګ او بم له مقابلې هم ګرانه، دا دولس اعتقاد ؤ او ولسي انګیرنه .

لمر لانه ؤ ختلی، خلک له جوماتونو نوی راګرځېدلي وو بزګرانو چې پرون دقوې د رانګ آوازه اوربدلې وه کارته د تلو په اړه دوه زړی وو . په تېره په کورونو کې د مېندو خویندو او میرمنو له خوا ډېره ټینګتیا کېږه څو نن ورځ له کاره تېرشي . خود

دغلاخه هم ونیول شوه او هیڅ داسې پېښه ونه شوه چې په هغه کې دې دچا مال او حیثیت ته صدمه رسېدلې وي عجیبه خبره خو دا ده چې پخوا به له حقوقي دعواګانو نه پر ولسوالۍ او محکمه وار نه کېده خو پدې وخت کې دغه ګردې ربړې او ارې شوې نېکارېدې، پخوانۍ د ښمنۍ او بد بینۍ هم له منځه ولاړې - د پر سخت مخالفین هم دیو بل ترڅنګ و درېدل. خوله بده بخته چې وروسته د ځان غوښتنو او د قدرت دلیو نتوب او د ګوند بازیو بزکشیو او منفي رقابتونو د سیمې دغه د امن، ورورۍ او اطمینان فضا تر ډېره ګردجنه کړه او هغه شورایي نظام یې د ګوندي مسابقو او ګوندیو د اختلافاتو لورې ته ورساوه.

خو په سیمه کې اسلامي او ښتون دژوندانه دعادي حالت داستقرار او پاینښت ترڅنګ د یوه بنیادي تحول او بدلون لار هم پرانستله دومره چې پدغو جنګونو کې د سیمې د ښوونځیو ودانۍ روغې رمتې پاتې وې او د بریښنا فابریکه د اولس په ګټه فعاله وساتله شوه.

... او سهار لمر لا څېره نه وه وهلې ...

یو ځل بیا پر سیمه دیوې نوې او سختې حملې خبر راورسېد - خبر له کابله رارسېدلی و داسې چې له میرویس میدان څخه تر ارغندۍ پورې سړک تهول ټانکونو او نورو پوځي وسیلو او لاریو نیولی ووچې مخ په وړاندې روان وو.

د روژې مبارکه میاشت وه زما په خیال چې ۱۳ مه روژه وه، ملایانو فتوی ورکړې وه چې مجاهدینو ته د روژې خوړل روا دي. خو یوه مجاهد هم د روژې خوړلو ته زړه نه شو ښه کولی - که څه هم په رواوالي کې یې څه شک نه درلود خو خوړل یې د ځان دپاره شرم او یو ډول بې مروتي ګڼله او بله دا چې دوی د اسلام په لار کې وسله راپورته کړې او اوس پخپله روژه وخوري دا ورته ډېره سخته ښکارېده له دښمن سره له جګړې هم سخته او د ټانک او بم له مقابلې هم ګرانه، دا د ولس اعتقاد و او ولسي انګېرنه.

لمر لا نه و ختلی، خلک له جوماتونو نوی راګرځېدلي وو بزګرانو چې پرون د قوي دراتګ آوازه اورېدلې وه کارته د تلو په اړه دوه زړي وو. په تېره په کورونو کې د مېندو خویندو او مېرمنو له خوا ډېره ټینګتیا کېده څو نن ورځ له کاره تېرشي. خود

هغوی همداڅرنګه وو چې داسې هره ورځ د توپو له آوازو او راکټو سره هغوی کار پرېږدي
زراعت به په ټپه ودرېږي، ځمکې به شاړې پاتې شي. کښتونه به وسوځېږي او
ښکاره ده چې بیا به مجاهدین هم لدغه لارې د راولاړو شویو ستونزو او ربړو له لاسه
آرام نه مومي او جهاد به هم له یوې اقتصادي تکیې او ملاتړ څخه بې برخې شي.
هغوی مجبور و. د خپل کار سامان او وسایل یې برابر او روان شول،
خو دوه ورځې هر یوه وویل: چې که حالات خراب شول او قوه راورسېده څوک واره
پډوی پسې مه لېږئ هسې نه چې بیا ورته پرې وشي هغوی پوهېږي او خپله
چاره کولی شي.

د شورا رئیس - مرستیال قوماندان او غرو اضطراري غونډه جوړه کړې وه د
شورا رئیس پخپل ګمانګری درانده انداز داولسوال په شعبه کې د هغه د میز تر
شا ناست و. له سترګو یې یو نوی او مخصوص هیبت ښکارېده او یو ډول تریخ
او پاڅوونکی کیفیت ترې ځلېده. په غونډه کې د ټولو غړو په یوه خبره اتفاق
وو او هغه د مقابلې او مقاومت خبره او تر وروستي سلګۍ پورې د جنګېدو هوډ.
دغونډې په پای کې هغه ژر ژر د تیلفون اندول وګرځاوه او د معمول خلاف
یې په لنډو ټکو کې د مجاهدینو مرکزونو ته د تیارسۍ او حرکت امر وکړ. د تیلفون
غوږۍ یې قوماندان ته ورکړه او هغه په یوه ساده عسکري انضباط او نظم څو مختصرې
جملې وویلې او د حرکت بولله یې ورکړه.
د لږې شېبې له پاره یو معنادار سکوت حکم وچلاوه چې د شورا د رئیس دغې
اوترخې موسکا یوې لنډې شېبې مات کړ.

د شورا له دفتر نه د باندې د ساتونکو په سترګو کې یو مهیب حرکت تر سترګو
کېده د شورا دفتر چې څه موده مخکې د خلقیانو د بې جلبه واکمنۍ، لنډغرۍ او د
سیمې د مؤمنو او پتمنو استوګنو د ځورولو ویروونکی مرکز و، داځه وخت بلا بله
غوره کړې وه. بېل نظم او نظام پکښې چلېده - بېلې خبرې پکښې لیدل کېدې او نورې
خبرې او فیصلې پکښې اجرا کېدې.
نن دغه دفتر بیا څه بل ډول ښکارېده خو هغه ور نه لکه د خلقیانو د ناروا
واکمنۍ په وخت کې.
مؤظفین او محافظین ګړندی او په جدی څېره کې د دفترونو ته تلل او راتلل او
په بېړې سره به یو و لوري ته روانېدل.
دقوماندې په رسېدو د حملې د مخنیوی او مقابلې له پاره په ټوله سیمه کې د
تیارسۍ غږ خپور او د غزا ډول و ټکېده د الله اکبر چیغه پورته شوه او د مجاهدینو
منظمو ګروپونو حرکت وکړ.
له پاسه یو دوه ګروپه مجاهدین راورسېدل - خدای خبر چې څه وخت به یې
حرکت راکړی وی او څومره لار به یې وهلې او څومره به ستومانه وو، په مخونو یې
دلارې د دوړو او ګرد و نو پیکه ښېښه ناسته وه - دوی به ستړي وو خو د ستومانۍ
نښې نه پکې لیدل کېدې - دوی یوه ناا ندوله جنګ ته روان وو خو د په شاتګ او ماتې
فکر نه و. وروسره دوی له یو توپک او ۲۰۰ ګولیو سره د ټیا نکونو، توپونو او الوتکو
مقابلې ته ورننوتې کېدل خو ویرې او اندېښنې آثار نه پکې تر سترګو کېدل.
له هغې خوا ترغا سنونو پورې ډک وسله وال دښمن د زغرو الوتکو او نکو په بهیر کې روان و.

هغوی همداڅرنګه دي چې د قوي له اوازې او راتلونکو سره هغوی کار پرې دي
زراعت به په ټپه ودرېږي، ځمکې به شاړې پاتې شي. کښتونه به وسوځېږي او
ښکاره ده چې بیا به مجاهدین هم له دغه لارې د راولاړو شویو ستونزو او رېږو له لاسه
ارام نه مومي او جهاد به هم له یوې اقتصادي تکیې او ملاتړ څخه بې برخې شي.
هغوی مجبور و. د خپل کار سامان او وسایل یې برابر او روان شول،
خو دوی سره هر یوه وویل: چې که حالات خراب شول او قوه راورسېده ځوک واره
پدوی پسې مه لېږئ هسې نه چې بمباري پرې وشي هغوی پوهېږي او خپله
چاره کولی شي.

د شورا رئیس - مرستیال قومندان او غرو اضطراري غونډه جوړه کړې وه د
شورا رئیس پخپل ګمانګړي درانده انداز د اولسوال په شعبه کې د هغه د میز تر
شا ناست و. له ستړګو یې یو نوې او مخصوص هیبت ښکارېده او یو ډول تریخ
او پاڅوونکی کیفیت ترې ځلېده. په غونډه کې د ټولو غړو په یوه خبره اتفاق
وو او هغه د مقابلې او مقاومت خبره او تر وروستي سلګۍ پورې د جنګېدو هوډ.
دغونډې په پای کې هغه ژر ژر د ټیلفون اندول وګرځاوه او د معمول خلاف
یې په لنډو ټکو کې د مجاهدینو مرکزونو ته د تیارسۍ او حرکت امر وکړ. د ټیلفون
غوږۍ یې قومندان ته ورکړه او هغه په یوه ساده عسکري انضباط او نظم څو مختصري
جملې وویلې او د حرکت بولله یې ورکړه.
د لږې شېبې له پاره یو معنا دار سکوت حکم وچلاوه چې د شورا د رئیس دغږ
او ترڅې موسکا یوې لنډې شېبې مات کړ.

د شورا له دفتر نه د با ندې د ساتونکو په سترګو کې یو مهیب حرکت تر سترګو
کېده د شورا دفتر چې څه موده مخکې د خلقیانو د یو جلبه وا کمنۍ، لنډ غړو او د
سیمې د مؤمنو او پتمنو استوګنو د ځورولو و پېروونکی مرکز و، دا څه وخت بلدېنه
غوره کړې وه. بېل نظم او نظام پکښې چلېده - بېلې خبرې پکښې لیدل کېدې او نورې
خبرې او فیصلې پکښې اجرا کېدې.
نن دغه دفتر بیا څه بل ډول ښکارېده خو هغه ورځ نه لکه د خلقیانو د نار وا
واکمنۍ په وخت کې.
مؤظفین او محافظین ګرندی او په جدي څېره کې د دفترونو ته تلل او راتلل او
په بېړې سره به یوه لوري ته روانېدل.
د قوماندې په رسېدو د حملې د مخنیوي او مقابلې له پاره په ټوله سیمه کې د
تیارسې غږ خپور او د غزا ډول وډنګېده د الله اکبر چیغه پورته شوه او د مجاهدینو
منظمو ګروپونو حرکت وکړ.
له پاسه یو دوه ګروپه مجاهدین راورسېدل - خدای خبر چې څه وخت به یې
حرکت راکړی وی او څومره لاره یې وهلې او څومره به ستومانه وو، په مخونو یې
د لارې د دوړو او ګرد و نو پیکه ښه ناسته وه - دوی ښه ستړي وو خو د ستومانې
نښې نه یکي لیدل کېدې - دوی یوه نااندوله جنګ ته روان وو خو د په شا ټک او ماتې
فکر نه و. ورسره دوی له یو ټوپک او ۲۰۰ ګولیو سره د تیا نکونو، توپونو او الوتکو
مقابلې ته ورتېرېدې کېدل خو دویرې او اندېښنې آثار نه پکې تر سترګو کېدل.
له هغې خوا تر غاښونو پورې ډک وسله وال د ښمن د زغره والو ټانکونو په بېړیکې روان و.

چې کن شپ هلیکوپترونو بدرګه کاوه او لډې خوا پښتنی اېبلې په نس وړی مجاهد په خپلو پښو پلی یون کاوه.

له هغه لوري د ټانکونو او شوبلو درزا او غرار خوت او لدې خوا دحق دلارې بې وسلی او بې وسیلې مجاهدینو درانده، آرام متین او پاخه قدمونه اوچتول.

په یوه لیکه دحق او باطل د لښکرو مقابله پیل شوه. کولی وچلېدې ټانکونو ځکه ولړزوله او الوتکو داورکولی واورولی.

سهارلمرلاخېره نه وه وهلې او د دلګوغرونو پرڅوکو دلمر طلایی وړانګو لاد نورکرښې نه وې ایستلې چې د غرونو پرامتداد د سروګولیو پلوشې خپرې شوې او ورپسې د ټانکونو سختو ډزو ځمکه ولړزوله دالوتکو مهیب کړس ددښمن دنرېدلی او وارخطا موقف څرګند وي وکړه - لدغولړزونکو ډزو او کړسهار سره ماشومان دخپلو پرېسترو کې راکښېناستل - دپوښتنو په ډول انداز یې یو بل ته وکتل - زړو پوهېدل - په پټه خوله یې یو بل ته څوڅو واره وکتل او په سترګو سترګو کې یې د هرڅه سره وویل او دیو بل په زړه وپوهېدل - دسترګو دغه معصومانه جنګ یو عالم اسرار او سوالونه لرل. چې اوس به ټانکونه دهغوی پرکورونو ورخېژي د او بوس په ډزو به یې کورونه پرېږدي، الوتکې به پرې بمونه غورځوي - په پلار، ورور او نورو خپلوانو به یې څه څه تېرېږي او په دوی به څه حال راځي...

بې وسلې خلک دغرونو په لور روان شول ځکه که توه وراندې تېره شي د هغوی د سرخطر دی.

هلته جنګ بنه تود روان و، مجاهدینو په دریو برخوکې ددښمن مقابلې ته

سنګرونه نیولي وو - لدې خوا به د مجاهد د ټوپک له یوه ډز سره له هغه خوا دد رند و ماشینګنو او توپونو یو دوامدار باران وچلېد - سړی به فکر کاوه چې په دغه مسلسل شلیک چې د مجاهد د ټوپک دیوه ډز په ځواب کې د هغه پر مورچل شوی هغه څه کوی کانې به هم اوره شوی وی او ځمکه به پر بل مخ اوښتی وي، خو چې کتل به دې بیا به له ممهغه مورچې د مجاهد د ټوپک ډز شو داسی رسا ډز چې که به دورېین کې به دې وکتل نو ګولی به وختی دد ښمن پر بدن ښتی وه.

ښځو خپلې کانې چې د پخوانیو پاچاهانو دوخت کومه نیمه بند کړی روپی وه له ځینونورو څیزونو سره یو ځای بل ځای ښخولی - چې یو ځای کې به یې ښخښې کړې نو زړه به بیا څه ورته وویل په هغه ځای به بې باوره شوې بل ځای ته به یې یوورې ځکه که قوه راتېره شي نو دا هیڅ به پرې نږدې نورڅه کوي چې دکورونو د ښرو غورو په لوټلو هم دریغ نکوي.

قوه له وړاندې تګ څخه پاته شوه خو جګړه په ټول قوت سره روانه وه په یوه برخه کې په اوار ډاګ کې مجاهدینو قوه محاصره کړې وه.

محمد نبي مجاهد به ویل: ما ته د دښمن لدو یشتلو څخه د ډزو په تسلسل کې د هغوی رغږېدل اوله وحشت څخه ډک ه ټېښته خوند راکوي او همېشه به یې ددښمن دلیونی ټېښتې لذت یاداوه، وبه یې خندل اوبری به یې پورته وغورځولې او په خندا کې په ووک غږ به یې ویل: ما ته یې دچکولیو په باران کې دوی د بې ایمانه ترېکې خوند راکوي.

هغه به کله ناکله دشوخی له مخې ویل: زه یې لدتندې پرته بل ځای نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کن شپې هلیکوپترونو بدرګه کاوه او لدې خوا پښنی اېبلې په نس وړې مجاهد په خپلو پښو پلی یون کاوه.

له هغه لورې د ټانکونو او شوبلو درزا او غرار خوت او لدې خوا د حق دلارې بې وسلي او بې وسیلې مجاهدینو درانده، آرام متین او پاخه قدمونه اوچتول.

په یوه لیکه د حق او باطل د لښکرو مقابله پیل شوه. ګولۍ وچلېدې ټانکونو ځمکه ولړزوله او الوتکو داوړ ګولۍ واورولې.

سهار لمرلا څېره نه وه وهلې او د دنګو غرونو پر څوکو د لمر طلایي وړانګو لا د نور کربنې نه وې ایستلې چې د غرونو پر امتداد د سرو ګولیو پلوشې خپرې شوې او ورپسې د ټانکونو سختو ډزو ځمکه ولړزوله دالوتکو مهیب ګرس د دښمن دنړېدلې او وارخطا موقف څرګندوی وکړه. ـ لدغو لړزوونکو ډزو او کړسهار سره ماشومان د خپلو خوبسترو کې راکښېناستل. ـ د پوښتنو په ډول انداز یې یو بل ته وکتل ـ زړو پوهېدل ـ په پټه خوله یې یو بل ته څرڅوواره وکتل او په سترګو سترګو کې یې د هرڅه سره وویل او د یو بل په زړه وپوهېدل. ـ د سترګو دغه معصومانه جنګ یو عالم اسرار او سوالونه لرل. چې اوس به ټانکونه د هغوی پر کورونو ورخېژي داو بوس په ډزو به یې کورونه ړنګوي. الوتکې به پرې بمونه غورځوي ـ په پلار، ورور او نورو خپلوانو به یې څه څه تېرېږي او په دوی به څه حال راځي......

بې وسلې خلک دغرونو په لور روان شول ځکه که قوه وړاندې تېره شي د هغوی د سرخطر دی.

هلته جنګ بنه تود روان ؤ، مجاهدینو په درېو برخو کې د دښمن مقابلې ته

سنګرونه نیولي وو. ـ لدې خوا به د مجاهد ټوپک له یوه ډز سره له هغه خوا د درند و ماشینګنو او توپونو یو دوامدار باړ وچلېد. ـ سړي به فکر کاوه چې په دغه مسلسل شلیک چې د مجاهد ټوپک دیوه ډز په ځواب کې د هغه پرمورچل شوی هغه څه کوې کاڼي به هم اوړه شوي وي. او ځمکه به پر بل مخ اوښتې وي، خو چې کتل به دې بیا به له همهغه مورچې د مجاهد د ټوپک ډز شو داسي رسا ډز چې که په دوربین کې به دې وکتل نو ګولۍ به وختي د د ښمن پر بدن ښتې وه.

ښځو خپلې کاڼي چې د پخوانیو پاچاهانو د وخت کومه نیمه بندکړې روپۍ وه له ځینو نورو څیزونو سره یو ځای بل ځای ښخولې. ـ چې یو ځای کې به یې ښخې کړې نو زړه به بیا څه ورته وویل په هغه ځای به بې باوره شوې بل ځای ته به یې یوورې ځکه که قوه راتېره شي نو دا هیڅ به پرې نږدي نور څه کوې چې د کورونو دزېرو غوړو په لوټلو هم دریغ نکوي.

قوه له وړاندې تګ څخه پاته شوه خو جګړه په ټول قوت سره روانه وه په یوه برخه کې په اوار ډاګ کې مجاهدینو قوه محاصره کړې وه.

محمد نبي مجاهد به ویل: ما ته د دښمن له وېشتلو څخه د ډزو په تسلسل کې د هغوی رغړېدل اوله وحشت څخه د ګه ټېښته خوند راکوي او همېشه به یې د دښمن د لیونۍ ټېښتې لذت یاداوه، و به یې خندل او بیا به یې پورته وغورځولې او په خنداکې په ورک غږ به یې ویل: ما ته یې د ګولیو په باران کې د دوی دا بې ایمانه ترپکې خوند راکوي.

هغه به کله ناکله د شوخی له مخې ویل: زه یې له تندي پرته بل ځای نه

په نبنه ڪوم خوداړي غيرته چيرته په تندي لګيږي‌دا هريو په شا لګيږي هرمردار عسکر ياصاحب منصب چي ګوري نولومړی په پونده لګېدلی وي.

د هغه به هميشه خوله له خندا ډکه وه او د جنګ په سخت او تريخ ساعت کې به هم هغه يوه نيمه ټوکه ويشتله.

له ټانک نه د يوه صاحبمنصب ڪين لاس سنګار شو ډنګ بجاهد ته يې وويل که مې ستر ڪوڪار ڪولی نو د ساعت عقرب مې يې په نبنه ڪاوه ته ڪوره ورته؛ د ټوپک له ډزسره د صاحبمنصب لاس او ساعت دواړه په هوا شول هغه به د ډز ترمخ د عسکر، صاحبمنصب، يا ټانک، لاری او .... يو ځانګړی ځای په نبنه ڪاوه په ڪوم ځای به چې د هغه زړه ورغی - او بيله دې يې هيڅکله پر ماشه ڪوته نه را ڪاږله.

خدای خبر چې د ڪوم مجاهد د ټوپک مرډک د جبهه خاني پرموټر ومنبت چې د ټانکونو له منځه يو ډز او لمبې پورته شوې.

داورلمبې دومره ژبغرانده اوچاودنه ﴿ماسي﴾ سخته وه چې نژدې ټانکونه او لاری يې هم مغلبه پچپلولمبوکې واخيستلې او د نورو چې وس ڪېده او لاره يې ايستلی شوای نو بيا يې نه سمه ڪتله او نه ڪره.

اوچې له ڪابل نه د تبنيتېدلو عسکرو او صاحبمنصبانو حال راورسېدنو مغوی خبره دومره لويه کړې وه چې: پدوی له ځلورو خواوو او هوا نه څه کوي چې د ځمکې له تل نه هم ډزې او بريد ونه ڪېدل. داسې چې هرڪم هرې ډبرې، هرې ونې او هربوټې پرې باروته چلول.

...او: په جرګو مرکو نشي کار تمام

د خلقيانو له جګړې ستومانه او نهيلي حکومت دې ته اړ شو چې د زور له لارې نه بلکې د زاريو او نسواتو له لارې ځينې اقوام و ته د هغوی سپين ږيري او مشهوري خبرې چې په کابل کې د دوی د وحشت ترچرګ لاندې او سېدل د جرګې په نوم واستوي.

همداوُ چې په کابل کې يې د ورڅکو مشهورې خبرې او مخور داخله وزارت ته جلب ڪړل په لستونوکې د هغو ټولو ماموريتو نوموته نيول شوی وُ چې د وردکو چک ته منسوب او لاد خرڅي پله د زندان مېلمانه شوي نه وو.

دغه کسان د روژې په وروستيو ورځوکې د داخله وزارت د ماموريتو د دوو د خوړلو په سالون کې راغونډ ڪړی شول.

دا هغه وخت وُ چې اسلم وطنجار مازی تش په نوم وزير وُ، خود دغه وزارت واک او صلاحيت ظاهراً د پوليسو د لوی قوماندان انجنير علي شاه پيمان په لاس کې وُ.

علي شاه پيمان چې يو امين خلقي او ﴿امين﴾ لکه د مارغوندي ښايسته وُ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نبنه کوم خودا پي غيرته چېرته په تندي لګېږي دا هريو په شا لګېږي هرمردار عسکر يا صاحب منصب چي ګوري نو لوېږي په پونده لګېدلی وي.

د هغه به هميشه خوله له خندا ډکه وه او د جنګ په سخت او تريخ ساعت کې به هم هغه يوه نيمه ټوکه ويشتله.

له ټانک نه د يوه صاحبمنصب ټکېن لاس سنګاره شو دغنګ بجاهد ته يې وويل که مې ستړي کوکار کړلی نو د ساعت عقرب مې يې په نبنه کاوه ته کوره ورته؛ د ټوپک له ډزسره د صاحبمنصب لاس او ساعت دواړه په هوا شول هغه به د ډز ترمخ د عسکر، صاحبمنصب، يا ټانک، لاری او......... يو ځانګړي ځای په نبنه کاوه په کوم ځای به چي د هغه زړه ورغی - او بيله دې يې هيڅکله پرما شړکوته نه راکاړله.

خدای خبر چي د کوم بجاهد د ټوپک مرګ د جبهه خاني پرموټر ومنبت چي د ټانکونو له منځه يو ډز اوليږي پورته شوې.

داورلمبي دومره ژبغړانده او چاودنه ډيره سخته وه چي نژدې ټانکونه او لاری يې ههغلته پچېلو لمبو کې واخيستلې او د نورو چي وس کېده او لاره يې ايستلې شوای نو بيا يې نه سمه کتله اونه کړه.

او چي له کابل نه د تښتېدلو عسکرو او صاحبمنصبانو حال راورسېدنو هغوی خبره دومره لويه کړي وه چي: پدوی له ځلوروخواوو او هوا نه څه کوی چي د ځمکي له تل نه هم ډزي او بريد ونه کېدل. داسې چي هرکمو هرې ډبرې، هرې ونې او هربوټي پرې باړونه چلول.

... او: په جرګو مرکو نشي کار تمام

د خلقيانو له جګړې ستومانه او نهيلي حکومت دې ته اړ شو چي د زور له لارې نه بلکې د زاريو او ننواتو له لارې ځيني اقوام وته د هغوی سپين ږيری او مشهوري خبرې چي په کابل کې د دوی د وحشت ترچرګ لاندې او سېدل د جرګې په نوم واستوي.

هغه او چي په کابل کې يې د ورکو مشهوري خبرې او مخور داخله وزارت ته جلب کړل په لستونو کې د هغو ټولو مامورينو نومونه نيول شوی او چي د ورکو چک ته منسوب او لا د ځرخي پله د زندان ميلمانه شوي نه وو.

دغه کسان د روژې په وروستيو ورځو کې د داخله وزارت د مامورينو د دوويې خورلو په سالون کي راغونډ کړی شول.

دا هغه وخت او چي اسلم وطنجار مازی تش په نوم وزير او، خود دغه وزارت واک او صلاحيت ظاهراً د پوليسو د لوی قوماندان انجنير علي شاه پيمان په لاس کي او.

علي شاه پيمان چي يو اميني خلقي او لکه اميني د مارغونډي ښايسته او د

حکومت په نمایندګۍ سالون ته په ډېرکس اوفرکې رانوتت، دحق په
جانب اوغمناکه پوز په نیولو سره یې ددغو کسانو په وړاندې
خبرې پیل کړې.

ده وویل: زه دیوه پښتون په توګه له وردګو سره ډېر زیاته
مینه لرم دا یې هم وویل چې وردګ دحکومت له نظره ډېرشریف خلک دی
په ښېږ بیا پرده ډېرګران دی.

ده په شرافت سوګند یاد کړ چې هغه دردناک حالت چې د وردګو
ښځو اوماشومانو ته د جګړې له امله په غرونو کې داستوګنې
څخه ودیپېښ شویدی په خاصه توګه دده د زړه سوی وړ دی خو په ضمن
کې یې د دې خبرې یادونه هم وکړه چې حکومت هغه وسایل اوامکانات
په لاس کې لري چې د وردګو ټوله سیمه ورباندې په بل څ واړوي خوزما
دا حالت پدغه مېړني اوغیرتي قام نه لوړېږي نوداسې یو کار باید وشي چې د دواړو
خواو یعنی حکومت او وردګو حیثیتونه پکې وساتل شي:

پیمان داهم وویل: په حکومتي دستګاه کې له وردګو نه داسې کسان شته چې د
وردګو په مقابل کې دسختو جګړو اوعسکري عملیاتو تجویز وړاندې کوي خوزه د
یوه پښتون په توګه چې وردګ ډېر راباندې ګران دی دهغوی په مخ کې درېږم.
ده راجلب شویو کسانو ته مخ وکړ څاوه ویې ویل تاسې خپل قوم ته ورشئ
ممکن هغوی له تاسو سره ښه سلوک ونکړي خوهڅه چې د رسره کوي بیاهم ستاسو
قوم دی ورشئ دلاسا یې کړئ.

دپیمان په خبرو کې د چګ ماموریتونه تر پلاله لاندې یو اخطار اوګواښ هم
وړاندې شو او هغه دا چې داماموریت دې یاله دوی سره ودرېږي او یا دې دخپل
قوم څنګ ونیسي.

په سالون یو ویرجن سکوت حکم چلاوه دناستو کسانو له څېرو ډررو -

اندېښنو لوخرې ختلی هغوی زیاتره د پیمان خبروته نه بلکې خپل ژوند او
سبا ته په فکر کې ؤ. داسې غمناکه چوپتیا چې سړی ذکر کاوه په ناستو
کسانو کې دمه نه چلېږي اوهسې یې سترګې غړېږي.
اسمعیل خان چې یو وخت ډېر مقتدر والي ؤ دغه چوپتیا ماته کړه
او دنورو په نمایندګۍ یې څو خبرې وکړې ده هم دقام پدغه دردوونکي حالت
اندېښنه څرګنده کړه او په ضمن کې یې دځوښتو وردګو خلقیانو دې تجویز
ته چې په وردګو دې سخت عملیات سره ورسېږي داشاره پرتګ
کې وویل حکومت اوس هم د دې ډول عملیاتو په برخه کې صرفه نه کړي خوله دې
لارې څخه یې کامیابي نده ترلاسه کړې.

لدې وروسته پیمان له غونډې ووت او په ظاهرکې دوتنه خلقیان یو د بابالالا
شاه محمود اوالله دبوم کلي نعیم په غونډه کې پاته شول دوی دیولږ مسکو ټیټو -
وروسته دیوه لست له مخې دهغې کسانو نومونه غونډې ته واورول چې باید وردګو
ته دجرګې له پاره روان شي، غونډې پدې نومونو څه اعتراض ونه کړاو یا یې
نشو کولی.

* * *

د ۲۷ روژې په ماښګر دوه هلیکوپټرالوتکې په ډېرلوړوالي سیمې ته ننوتې
مجاهدین چې د خپلو مورچو دپاسه ناست وو پرالوتکو یې بنې و ډېرې ګولۍ وچلولې
هغه ګولی الوتکوته رسېدې چې شوې اوکېدی شي هغوی پرې خبر شوی هم
نه وي خودوی پرې خپل زړونه تش کړل اوهغه یې بې ځوابه پرې نښودې.
الوتکو له پاسه سپینې پاڼې شیندلې او چې ترڅو ځمکې ته را رسېدې نو د توکو
پام هغه خوانه وو، ماشومانو به منډې پسې وهلې اودالوبه د هغوی دلږې شېبې
دساتېرې ښه مشغولا وه، پاڼې ځمکې ته را ورسېدلې چا به له قهرا وخښم څخه ټو ټه
کړې، چا به بېزه ا یستو او چولی اویونیم به فکر ورته یووړ خو عمومي فضا داسې
وه چې مجاهدینو د رژیم د ماتې سنده ګانه اوبېبل ته به یې د دغو پاڼو په ښودلو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت په نمایندګی سالون ته په ډېرکو اوفرکې رانووت، دحق په جانب اوغمناکه پوز په نیولو سره یې د دغو کسانو په وړاندې خبرې پیل کړې.

ده وویل: زه دیوه پښتون په توګه له ورډګو سره ډېره زیاته مینه لرم دایې هم وویل چې وردګ دحکومت له نظره ډېر شریف خلک دی په تېره بیا پر ده ډېر ګران دی.

ده په شرافت سوګند یادکړ چې هغه دردناک حالت چې د وردګو ښځو اوماشومانو ته د جګړې له امله په غرونوکې د استوګنې ځنه ورپېښ شویدی په خاصه توګه د ده د زړه سوی ور دی خو په ضمن کې یې د دې خبرې یادونه هم وکړه چې حکومت هغه وسایل اوامکانات په لاس کې لري چې د وردګو ټوله سیمه ورباندې په بل ځ وار وي خوزما دا حالت پدغه مېړني اوغیرتي قام نه لوړېږي نوداسې یوکار باید وشي چې د دواړو خواوو یعنې حکومت او وردګو حیثیتونه پکې وساتل شي:

پیمان داهم وویل: په حکومتي دستګاه کې له وردګو نه داسې کسان شته چې د ورډګو په مقابل کې د سختو جګړو اوعسکري عملیاتو تجویز وړاندې کوي خوزه د یوه پښتون په توګه چې وردګ ډېر راباندې ګران دی د هغوی په مخ کې درېږم.

ده راجلب شویو کسانو ته مخ وکړ ځاوه ویې ویل تاسې خپل قوم ته ورشئ ممکن هغوی له تاسو سره ښه سلوک ونکړي خو هرڅه چې د رسره کوي بیاهم ستاسو قوم دی ورشئ دلاسا یې کړئ.

دپیمان په خبرو کې د چک ماموریتونه تر پلاله لاندې یواخطار اوګواښ هم وړاندې شو او هغه داچې دامامورین دې یاله دوی سره ودرېږي او یا دې دخپل قوم څنګ ونیسي.

په سالون یو ویرجن سکوت حکم چلاوه دناستو کسانو له څېرو د ژړو –

اندېښنو لوخړې ختلې هغوی زیاتره د پیمان خبروته نه بلکې خپل ژوند او سباته په فکر کې ؤ. داسې غمناکه چوپتیا چې سړی فکر کاوه په ناستو کسانو کې دمه نه چلېږي اوهسې یې ستړګې غړېږي.

اسمعیل خان چې یو وخت ډېر مقتدر والي ؤ دغه چوپتیامات کړه اودنورو په نمایندګۍ یې ځو خبرې وکړې ده هم دقام پدغه دردوونکي حالت اندېښنه ښرګنده کړه او په ضمن کې یې دځوتنو وردګو خلقیانو دې تجویز ته چې په وردګو دې سخت عملیات سرته ورسېږي داشاره په ترڅ کې وویل حکومت اوس هم د دې ډول عملیاتو په برخه کې صرفه نده کړې خوله دې لارې ځنې یې کامیابي نده ترلاسه کړې.

لدې وروسته پیمان له غونډې ووت او په ظاهرکې دوه تنه خلقیان یود بابالا شامحمود اودبوم کلي نعیم په غونډه کې پاته شول دوی د یولړ مسکو تېتو – وروسته دیوه لست له مخې د هغې کسانو نومونه غونډې ته واورول چې باید وردګو ته دجرګې له پاره روان شي، غونډې پدې نومونو څه اعتراض ونه کړاو یا یې نشو کولی.

* * *

د ۲۷ روژې په مازیګر دوه هلیکوپټرالوتکې په ډېرلوړوالي سیمې ته ننوتې مجاهدین چې د خپلو مورچو دپاسه ناست وو پرالوتکو یې بنې د ډېرې کولی وچلولی هغه کولی الوتکو ته رسېدې چېرې شوې اوکېدی شي هغوی پرې خبر شوي هم نه وي خودوی پرې خپل زړونه تش کړل اوهغه یې بې ځوابه پرې نښودې.

الوتکوله پاسه سپینې پاڼې شیندلې او چې ترڅو ځمکې ته رارسېدې نود تولو پام هغه خوانه وو، ماشومانو به منډې پسې وهلې اودالوبه د هغوی دلږې شیبې دساتېرې ښه مشغولا وه، پاڼې ځمکې ته راورسېدلې چابه له قهر او خښم ځنې ټوټه کړې - چا به یا بیزه ا یسترواچولې او یونیم به فکر ورته یوورخو عمومي نضا داسې وه چې مجاهدینو د رژیم د ماتې سندګانه اوېوبل ته به یې د دغو پاڼو په ښودلو داسې

ځوركندولو چې رژيم ورته د ننواتي لمن وغوړوله خپله ناكامي يې ومنله او د دوی د ايماني پرتم پر وړاندې سلامي شول.

پر كاغذونو چې په زركونو پاڼې يې په توله دره كې تيت شوې وې ليكل شوي ؤ:

دلوی خدای په نامه

«د وردكو كرانو او سپيځلو اوسېدونكو ته:

څرنګه چې د ثور د ستر انقلاب په رڼا كې د وردكو ټولو اوسېدونكي د انقلاب سره تضاد نلري. نوهغه وقايع او پېښې چې تراوسه هلته منځ ته راغلي د سوء تفاهم او د دښمنانو د تبليغاتو ثمره ده نو ځكه خلقي دولت د وردكو ټولو اوسېدونكو ته د كمكي اختر د مباركو ورځو په احترام پوره او شپړه عفوه اعلانوي او ستاسو قومي جرګه چې دلاندينيو اشخاصو څخه عبارت ده تاسي ته د مفاهمې او عفوې د عملي كولو د پاره درځي.

جرګې ته د دولت لخوا د عفوې د عملي كولو له پاره چې لار هواره كړي پوره صلاحيت وركړ شوی. د جرګې غړي لاندې قومي مشران دي:

۱- محترم محمد انور خان واحدي، ۲- غلام درويش خان (ابركل)، ۳- عبدالغني خان

۴- بسم الله علاقدار، ۵- خدايداد خان خړ، ۶- ميرافغان، ۷- عبدالحنان خان مينه پال، ۸- ډګروال سيد جان خان، ۹- شيراحمد خان، ۱۰- وكيل امين الله خان

۱۱- مامور جلال الدين خان، ۱۲- مدير محمد آصف خان، ۱۳- عيد محمد خان،

۱۴- ملك شيرآقا خان، ۱۵- ملك عبدالروف خان، ۱۶- پغماني والي اسمعيل خان،

۱۷- قوماندان عبدالروف خان، ۱۸- عبدالجليل وجدي، ۱۹- عبدالقدير خان،

۲۰- مدير محمد يعقوب خان، ۲۱- رئيس محمد انور خان اكبري او څيني نور.

دافغانستان د موكراتيك جمهوري دولت لخوا»

لدې څخه هم وردګو ته دوې جرګې د توپونو او ټانكونو په بدرګه تللي

وې خو د هغوی د فعاليت سطحه او ساحه د يو محدود وه او تقريباً پټه او غير رسمي بڼه يې درلوده چې په هغو جرګو كې دغه كسان شامل وو:

۱- حاجي خدايداد خان خړ.

۲- ډګروال عبدالحق د شني په نوي مشهور.

۳- حاجي سيد رسول د تنګي درې اوسېدونكی.

۴- حاجي موسی وردګ د شيخ آباد.

۵- غند مشر كريم خان د سيد آباد د اولسوالۍ اوسېدونكی.

۶- ملك شير آقا د جلګې علاقدارۍ اوسېدونكی.

۷- حاجي جمعه ګل د شش قلعې اوسېدونكی.

۸- مدير يعقوب د دوراخېلو اوسېدونكی.

۹- محمد كريم خان د دوراخېلو اوسېدونكی.

۱۰- ډګروال سيد جان د چك ولسوالۍ اوسېدونكی. (۱)

سيې ته د جرګې دغړو په راتلو مجاهدينو دوې مخالفې نظريې لرلې ځوان پاتكي ورسره مخالف ؤ چې د كمونيزم او اسلام تضاد و نه د پخلاينې ندی او داد رژيم يوه دسيسه ده خو قومي سپين ږيري چې د جرګو مركې يې كولو نو وارد كسان وو د جرګې د راتلو او مركې پلوی وو او ويل يې چې كه څه هم د اتضاد و نه د پخلاينې ندی خو د جرګې ردول هم سم ندی جرګه منو او بيا يې پخپله كته يې راوغرخوو. دغه اختلاف د مجاهدينو ترمنځ د څو ورځو مباحثې او سخت جدل سبب شو دا نظر هم وړاندې كړ شو چې جرګه دې راشي خو غړي دې ونيول شي او بيا دې كابل ته د تلو اجازه نه وركول كېږي او لدې لارې دې هم پر رژيم ديو بل فشار په توګه كار واخيستل شي.

---

(۱) وګ - پېرچك او د ايمرباد وګي اسلامي پاڅون ليكوال محمد زبير شفيقي ۱۰۸-۱۰۹ مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوركندوله چې رژيم ورته د ننواتي لمن وغوړوله خپله ناكامي يې ومنله او د دوى د ايماني پرتم پر وړاندې سلامي شول.

پركاغذونو چې په زركونو پاڼې يې په ټوله دره كې تيت شوې وې ليكل شوي ؤ:

دلوى خداى په نامه

«د ورډكو كرانو او سپېڅلو اوسېدونكو ته:

څرنګه چې د ثور د ستر انقلاب په رڼا كې د وردكو ټولو اوسېدونكو د انقلاب سره تضاد نلرې. نو هغه وقايع او پېښې چې تراوسه هلته منځ ته راغلې د سوء تفاهم او د دښمنانو د تبليغاتو ثمره ده نو څكه خلقي دولت د وردكو ټولو اوسېدونكو ته د كمكي اختر د مباركو ورځو په احترام پوره او شپږه عفوه اعلانوي او ستاسو قومي جركه چې د لاندينيو اشخاصو څخه عبارت ده تاسې ته د مفاهمې او عفوې د عملي كولو د پاره درځي.

جرګې ته د دولت لخوا د عفوې د عملي كولو له پاره چې لار هواره كړي پوره صلاحيت وركړ شوى. د جرګې غړي لاندې قومي مشران دي:

۱- محترم محمد انورخان واحدي، ۲- غلام درويش خان (ابركل)، ۳- عبدالغفورخان

۴- بسم الله علاقدار، ۵- خدايداد خان خر، ۶- ميرافغان، ۷- عبدالحنان خان مينه پال، ۸- ډګروال سيد جان خان، ۹- شيراحمد خان، ۱۰- وكيل امين الله خان

۱۱- مامور جلال الدّين خان، ۱۲- مدير محمد آصف خان، ۱۳- عيد محمد خان،

۱۴- ملك شيرآقا خان، ۱۵- ملك عبدالرؤف خان، ۱۶- پخواني والي اسمعيل خان،

۱۷- قومانداني عبدالرؤف خان، ۱۸- عبدالجليل وجدي، ۱۹- عبدالقدير خان،

۲۰- مدير محمد يعقوب خان، ۲۱- رئيس محمد انورخان اكبري او څيني نور.

دافغانستان د موكراتيك جمهوري دولت لخوا.»

لدې څخه هم وردګو ته دوې جرګې د تو پونو او ټانكونو په بدركه تللې

وې خو د هغوى د فعاليت سطحه او ساحه ډېره محدوده وه او تقريباً پټه او غير رسمي بڼه يې درلوده چې د هغو جرګو كې دغه كسان شامل وو:

۱- حاجي خدايداد خان خر.

۲- ډګروال عبدالحق د شنيز په زوى مشهور.

۳- حاجي سيد رسول د تنګي درې اوسېدونكى.

۴- حاجي موسى وردګ د شېخ آباد.

۵- غندمشر كريم خان د سيد آباد د اولسوالۍ اوسېدونكى.

۶- ملك شېر اقا د جلګې علاقدارۍ اوسېدونكى.

۷- حاجي جمعه ګل د شش قلعې اوسېدونكى.

۸- مدير يعقوب د دوراغبلو اوسېدونكى.

۹- محمد كريم خان د دوراغبلو اوسېدونكى.

۱۰- ډګروال سيد جان د چك ولسوالۍ اوسېدونكى. (۱)

سېمې ته د جرګې دغږو په راتلو مجاهدينو دوې مخالفې نظرې لرلې ځوان پاتكي ورسره مخالف ؤ چې د كمونيزم او اسلام تضاد ونه د پخلاينې ندى او داد رژيم يوه دسيسه ده خو قومي سپين ږيري چې د جرګو مركې پر كودونو وارد كسان وو د جرګې د راتلو او مركې پلوى وو او ويل يې چې كه څه هم د اتضاد ونه د پخلاينې ندى خو د جرګې ردول هم سم ندى جرګه منو او بيا يې پخپله كټه يې راوغرخوو. دغه اختلاف د مجاهدينو ترمنځ د څو ورځو مباحثو او سخت جدل سبب شو دا نظرهم وړاندې كړ شو چې جرګه دې راشي خو غړي دې ونيول شي او بيا دې كابل ته د تلو اجازه نه وركول كېږي او لدې لارې دې هم پر رژيم ديوبل فشار په توګه كار واخيستل شي.

(۱) وګ - پيرچك او دابربادوكي اسلامي پاڅون ليكوال محمد زبير شفيقي ۱۰۸-۱۰۹ مخونه.

دغه مباحثو او جدلونو نه يوازې د مجاهدينو د مشرانو ترمنځ بلکې د کړيو مجاهدينو او د سيمې د اوسېدونکو ترمنځ د مباحثې جدي او خښمېدلې مجلسونه تاوده کړل.

بالاخره د قومي مشرانو پرېکړه ومنل شوه او د جرګې غړي ته د راتلو اجازه ورکړ شوه د چک د اسلامي انقلابي شورا غړي د علي خان په کلي کې د جرګې د غړو هرکلي وکړ که څه هم دا هرکلی د زړه د پاسه هرکلی و. خو په کوټه کې د جرګې غړي په عنعنوي توګه بر کېنول شول او د شورا غړي او مجاهدينو دروازو ته نژدې ځايونه ونيول. خو بيا هم د جرګې له غړو د ډار او وېرې خپسې منګولې نه وې لېرې کړې او س هم له دوی سره دا انديښنه وه چې توم به څه ورسره کوي او له دوی څخه به د دښمن د ناکړدو څه ور انتقام او غچ اخلي، دغه ډار او انديښنه د دوی له ناستې، حرکاتو، خبرو او کتلو څخه ډېره ښه څرګندېده - دوی ته ځانونه له توپلې مشهورتيا، غرورې او مشرتوب سره ډېر وړوکی ښکارېدل. د مجاهدينو د ايماني پرتم، روحي ډاډ او لېږ سياله مقاومت له ارخه دوی ځانونه ډېر پيکه احساسول په تېره دا چې سيمې ته د جرګې د غړو په راتلو مجاهدينو يولس مانوري ترسره کړې دوی د لارې په اوږدو کې په ډېر صلابت او قوت سره ځايونه نيولي ؤ او د لارو د واړو غاړو ته توپک پړلاس او په کارتوسو پټ ولاړ وچې د لس ورانکو به د کارتوسو سره د ټکر پرځت يو پوله طلايي ورانګې ښندلې او ځلکونه به يې کول - دوی به يوه ځای کې د بخاري نل په ډېرو او بوټو کې پټ کړی او له پاسه يې ترپال پرې غوړولی ؤ داسې ښکارېده لکه اوبوس توپ؛ چې هر چا يې په ليدو دا خيال کاوه چې يوه دا خوږه دروند توپ دی - دوی د الله اکبر په پرله پسې شعارونو او غوړيو د جرګې د غړو هرکلی کاوه او هغوی ته يې د خپل تصميم او همت ننداره سنبوله چې ځينو ځينو به يې له کواښه د کړ عمل هم ترسره کړې.

د اسلامي انقلابي شورا رئيس عبدالکبير خان د جرګې له غړو څخه خبرې پيل کړې او ويل چې د دوی ويره او اضطراب يې درک کړې وی په مينه، سره سينه او په له موسکا د که خوله يې د جوړ نا جوړ له احوال ورو وسته خپلې پوښتنې پې پرې يو لې پيل کړې:

د الوتکو نه په اچول شوي کاغذونو کې ټول معرفي شوي کسان نشته د مثال په توګه د محمد انور واحدي ځای تش دی او ملک عبدالرؤف خان هم له تاسې سره نه ليدل کېږي موږ نه پوهېږو چې هغوی ولې نه دي راغلي بنديان شوي خو به نه وي؟

دغه پوښتنې هغوی ټو هم تلولی کړل او لکه چې له يوې سختې او خطرناکې پوښتنې سره مخامخ شوي وي، يوبل ته په ډېره او وارخطايي وکتل او ويې ويل:

واحدي صاحب ته د عدليې وزارت د معين په توګه ځينې ضروري کارونه پيدا شول او د هغه وزارت په غوښتنه له جرګې نه وويستل شو او په ځای يې مستوفي سلطان محمد و ټاکل شو. خو د ملک عبدالرؤف په اړه هغوی هيڅ ونه شو ويلای او چوپ پاته شول. د شورا مشر هم د دوی د تلولي حالت په احساس نور څه ونه ويل هدا رنګه د خانګل ماما موجوديت ته پدې جرګه کې چې نوم يې په لست کې نه و د ډېر ود تعجب په سترګه کتل خانګل د ناوي د ورپلو راو رپلو له پاره آس ساتلی و او په ودونو کې به د ده آس ډېر کرايه نيول کېده او هم په هيڅ توګه داسې مجلسونو کې د خانګل د ګډون موضوع روښانه کړه ويې ويل: چې له مدير محمد يعقوب سره د سرک په غاړه روان و چې د جرګې موټر ودرېد او دی يې هم ورسره موټر ته وخېژاوه نور په هيڅ هم ندي خبر.

بله پوښتنه دا وه چې د جرګې غړي ځانونه قومي بولي او که د حکومت نمايندګان. دغه پوښتنه بيا هم د هغوی په مخ و يو بل د روند ګونګړو چې سره وې لړ زل او بيا يو بل ته يې کتو شول. د جرګې غړي په خپلو ځو کې هم يو په بل نه وو ډاډه او دا انديښنه ورسره وه چې د دوی په منځ کې به

دغه مباحثو او جدلونو نه یوازې د مجاهدینو د مشرانو ترمنځ بلکې د کړو
مجاهدینو او د سیمې د اوسېدونکو ترمنځ د مباحثې جدي او خښمند لړۍ
مجلسونه تاوده کړل.

بالاخره د قومي مشرانو پرېکړه ومنل شوه او د جرګې غړو ته د
راتلو اجازه ورکړل شوه د چک د اسلامي انقلابي شورا غړو د علی خان په کلي
کې د جرګې د غړو هرکلی وکړ که څه هم دا هرکلی د زړه د پاسه هرکلی و.
خو په کوټه کې د جرګې غړي په عنعنوي توګه بر کېنول شول او د شورا غړي
او مجاهدینو د دروازو ته نژدې ځایونه ونیول. خو بیا هم د جرګې له غړو د ډار او
وېرې خپسی منګولې نه وې لیرې کړې او س هم له دوی سره دا اندېښنه وه چې
توم به څه ورسره کوي او له دوی څخه به د رژیم د ناکړدو څه ور انتقام او
غچ اخلي، دغه ډار او اندېښنه د دوی له ناستې، حرکاتو، خبرو او کتلو څخه ډېره
ښه څرګندېده - دوی ته ځانونه له ټولې مشهورتیا، مخوری او مشرتوب سره
ډېر وړوکی ښکارېدل. د مجاهدینو د ایماني پرتم، روحي ډاډ او لېږ سیاله مقاومت
له امله دوی ځانونه ډېر پیکه احساسول په تېره دا چې سیمې ته د جرګې د غړو
پر راتلو مجاهدینو لږ مانوړې ترسره کړې دوی د لارې په اوږدو کې
په ډېر صلابت او قوت سره ځایونه نیولي و او د لارو د واړو غاړو ته ټوپک پر لاس
او په کارتوس سوبت ولاړ وو چې د لمر وړانګو به د کارتوسو سره د ټکر پر وخت
یو ډول طلایي وړانګې ښندلې او ځلکونه به یې کول - دوی به یوه ځای کې د
بخاري نل په ډېر او بوټو کې پټ کړی او له پاسه یې ترپال پرې غوړولی و او داسې
ښکارېده لکه او بوس توپ؛ چې هر چا یې په لیدو دا خیال کاوه چې یوه دا خوږه
دروند توپ دی - دوی د الله اکبر په پرله پسې شعارونو او غوړیو د جرګې د
غړو هرکلی کاوه او هغوی ته یې د خپل تصمیم او همت ننداره ښودله چې ځینو
ځینو به یې له کواښه ډک عمل هم ترسره کړ.

د اسلامي انقلابي شورا رئیس عبدالکبیر خان د جرګې له غړو سره
خبرې پیل کړې او لکه چې د دوی وېره او اضطراب یې درک کړی
وی په مینه، سره سینه او په له موسکا ډکه خوله یې د جوړښت او جوړېدو
احوال ور دروسته خپلې پوښتنې پدې ډول پیل کړې:
د الوتکو نه په اچول شویو کاغذونو کې ټول معرفي شوي کسان
نشته د مثال په توګه د محمد انور واحدي ځای تش دی او ملک عبدالرؤف خان
هم له تاسي سره نه لیدل کېږي موږ په پوهېږو چې هغوی ولې ندی راغلي بلکې ددې پوښتنه کوو؟
دغه پوښتنې هغوی نور هم ټولې کړل او لکه چې له یوې سختې او خطرناکې پوښتنې
سره مخامخ شوی وي یو بل ته په ډېره او وارخطایي وکتل او وویل:
واحدي صاحب ته د عدلیې وزارت د معین په توګه ځینې
ضروري کارونه پیدا شول او د هغه وزارت په غوښتنه له جرګې نه وویستل
شو او په ځای یې مستوفي سلطان محمد و ټاکل شو. خو د ملک عبدالرؤف
په اړه هغوی هیڅ ونه شو ویلای او چوپ پاته شول. د شورا مشر هم د دوی
د ټولې حالت په احساس نور څه ونه ویل هدارنګه د خانګل ماما موجودیت
ته پدې جرګه کې چې نوم یې په لست کې نه و ډېر ود تعجب په سترګه
کتل خانګل د ناوېو د وړلو راوړلو له پاره آس ساتلی و او په ودونو کې به د ده
آس پر کرایه نیول کېده او هم پر هېڅ توګه د داسې غلسونو نه و خو خانګل پخپله موضوع روښانه کړه ویې ویل:
چې له مدیر محمد یعقوب سره د سړک په غاړه روان وم چې د جرګې موټر
ودرېد او دی یې هم ورسره موټر ته وخېژاوه نور په هیڅ هم ندی خبر.
بله پوښتنه دا وه چې د جرګې غړي ځانونه قومي بولي او که د حکومت
نمایندګان - دغه پوښتنه بیا هم د هغوی په مخ و یو بل د روند کونلو چې
سره ویې لړزول او بیا یو بل ته په کتو شول - د جرګې غړي په خپلو خو کې
هم یو پر بل نه وو باوه او دا اندېښنه ورسره وه چې د دوی په منځ کې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتا د حکومت جاسوس ځای لري نو د دغه پوښتنې په ځواب د ډېر سره وخوځېدل او خوځېدل د ډېري خبرې یې وشوولې خو ښا غلی وجدي دا میړانه وکړه چې د جرګې غړي یې قومي وبلل. وروسته د شورا رئیس او نورو مشرانو هر یوه پخپل وار خبرې وکړې وې ویل چې وابه خلقیانو د نژادي تو پیر پر ضد خبرې کولې خو په عمل کې موږ ولیدل چې دوی هزاره د پښتنو او پښتانه د هزاره ګانو په مقابل کې لمسول. خلقیانو به ویل او لا ګیا دی وایي چې انقلاب پرمخ تلونکی هدفونه لري خو په عمل کې دوی غوښتل چې موږ دوې پېړۍ په شاته بوزي او په افغانستان کې د کورنیو جګړو او قبیلوي اختلافونو زمانه بیا په موږ ووېني او بیا هم دوی ګیا دی او د مرتجعینو ټاپې په موږ لګوي او س نو تاسې ووایاست چې موږ مرتجعین یو که دوی.

د حکومت په ابلاغیه کې موږ ته په اصطلاح عفوه اعلان شوی. عفوه خو هغو کسانو ته کېږي چې مقصر وي او ګناه یې کړې وي موږ څه ګناه کړې وه چې ږموږ په سیمه سور اور بل کړې شو.

د شورا رئیس جرګې ته مخ واړاوه او څرګنده یې کړه تاسې زموږ مشران یاست تاسې پخپله په ټول قوم کې وګرځئ او پخپلو سترګو ووینئ چې د شوروي بې دفاع او مظلومانو کورونه او کروندې سوځول شوي. زموږ کورونه چور شول. بیا ځې زموږ ماشومان نه بلکې زموږ ښاروی هم دا لوټکو په لیدو سره احساسوي چې د محشر ورځ وربانده راتلونکې ده. خو موږ به دغه دول ستمګرو عناصرو ته چې ځانونو ته خلقیان وایي او په موږ یې بمونه اوروي او د توپ ټانک او طیارې له لارې موږ ته خپل ږورښیې د اسلامي جذبې او قومي زوړ له مخې سرټیټوب او انسانیت ووښیو.

موږ فیصله کړې چې د حق او حقیقت په لاره کې یو ټن هم ژوندي نه پاتې کېږو نو چې موږ داسې فیصله کړې وي بیا به ولې وسله په ځمکه کېږدو بیا به نو

زموږ له پاره سوله او د سولې جرګې څه ارزښت ولري؟ سره له دې هم موږ مسلمان او پښتانه یو د ملامتي بار په اوږو نه شو کرځولی که چېرې د سولې جرګه زموږ ملامتي را برسېره کولی شي راودې نسیي موږ په پوره حوصله د هغو خبرو اترو او رېدو ته چمتو یو.... دا وخت د جرګې د غړو خولې په لاړو لمدې شوې وې او د زړونو درزا یې لږ څه ناسته وه وې ویل موږ پخپلو سترګو ولیدل چې حکومت ستاسې کورونه سوځولي او تاسې ته یې زیات تاوان دراړولی دی خو تاسې هم صرفه نه ده کړې سړکونه مو خراب کړیدي او لکه چې حکومت ادعا کوي ښوونځي او نور اجتماعي مرکزونه مو سوځولي دي.

د شورا رئیس وویل موږ منکر نه یو د چک هوټل خو ولسوال خپله عسکري چوڼۍ ګرځولې وه چې د جنګ په جریان کې ویران شو او بیا ځې یو ښوونځي چې څو ځله حکومت زموږ پر ضد دیوې اډې په توګه ترې کار اخیست له منځه وړل شوی. بله دا چې دا ټول موږ جوړ کړي د قومي اشرونو له لارې موجوړ کړي او بیا به یې هم موږ جوړوو، نور موږ هیڅ اجتماعي مرکز ته زیان نه دی رسولی. د برېښنا فابریکه لکه چې تاسې یې ګورئ فعاله ده او سیمې ته برېښنا ورکوي خو دا په ډاګه وایو چې پر کابل مو برېښنا قطع کړې. دا و بو بند او نور ټول تأسیسات فعال دي.

د یو لړ آزادو مباحثو په نتیجه کې مجاهدینو وغوښتل چې جرګه خپل نظر څرګند کاندي د جرګې له خوا وویل شول چې قوم ملامته نه دی موږ هیله لرو چې د قوم او حکومت ترمنځ سرې او به تویې کړو تاسې موږ ته خپلې غوښتنې او شرطونه څرګند کړې کومې چې زموږ له صلاحیته پوره دی هم دلته به یې فیصله کړو او په نورو به له حکومت سره وغږېږو. د شورا رئیس له جرګې اجازه وغوښته چې د دغه مسئلې په اړه د دوی په غیاب کې شورا یوه غونډه وکړي. د دغې ځانګړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتی د حکومت جاسوس ځای لري نود دغه پوښتنې په ځواب د هر سړه وخوځېدل راوخوځېدل د هرې خبرې یې وڅوولی خوښا غلی وجدي دا مېړانه وکړه چې د جرګې غړي یې قومي وبلل. وروسته د شورا رئیس او نورو مشرانو هر یوه پخپله وار خبرې وکړې ویې ویل چې زموږ به خلقیانو د نژادي توپیر پرضد خبرې کولې خو په عمل کې موږ ولیدل چې دوی هزاره د پښتنو او پښتانه د هزاره ګانو په مقابل کې لمسول. خلقیانو به ویل او لا ګلیا دي وایي چې انقلاب پرمخ تلونکی هدف ونه لري خو په عمل کې دوی غوښتل چې موږ دوی پېړۍ په شاته بوزي او په افغانستان کې د کورنیو جګړو او قبیلوي اختلافونو زمانه بیا په موږ وویني او بیا همدوی ګلیا دي او د مرتجعینو تاپې په موږ لګوي او س نو تاسې وو وایاست چې موږ مرتجعین یوکه دوی.

د حکومت په ابلاغیه کې موږ ته په اصطلاح عفوه اعلان شوی. عفوه خو هغو کسانو ته کېږي چې مقصر وي او ګناه یې کړې وي موږ څه ګناه کړې وه چې زموږ په سیمه سوراو بل کړې شو.

د شورا رئیس جرګې ته مخ واړاوه او څرګنده یې کړه تاسې زموږ مشران یاست تاسې پخپله په ټول قوم کې وکرځئ او پخپلو سترګو ووینئ چې د خوموږ بې دفاع او مظلومانو کورونه او کروندې سوځول شوي. زموږ کورونه چور شول. بیا هم زموږ ماشومان نه بلکې زموږ ښځې هم د الوتکو په لیدو سره احساسوي چې د محشر ورځ ورباندې راتلونکې ده. خو موږ به دغو دول ستمګرو عناصرو ته چې ځانونو ته خلقیان وایي او په موږ یې بمونه او روي او د توپ ټانګ او طیارې له لارې موږ ته خپل زور ښیي د اسلامي جذبې او قومي زوولې مخې سرپټوب او انسانیت وروښیو.

موږ فیصله کړې چې د حق او حقیقت په لار کې یو تن هم ژوندی نه پاتې کېږو نو چې موږ داسې فیصله کړې وي بیا به ولې وسله په ځمکه کېږدو بیا به نو

زموږ له پاره سوله او د سولې جرګې څه ارزښت ولري؟ سره له دې هم موږ مسلمان او پښتانه یو د ملامتي بار په اوږو نه شو کړ ځولی که چېرې د سولې جرګه زموږ ملامتیا را بر سېره کولی شي راودې نښیي موږ به پوره حوصله د هغو خبرو اترو او رېدو ته چمتو یو.... دا وخت د جرګې د غړو خولې په لاړو لمدې شوې وې او د نړونو درزا یې لږ څه ناسته وه ویې ویل موږ پخپلو سترګو ولیدل چې حکومت ستاسې کورونه سوځولي او تاسې ته یې زیات تاوان در اړولی دی خو تاسې هم صرفه نده کړې سرکونه مو خراب کړیدي او لکه چې حکومت ادعا کوي ښوونځي او نور اجتماعي مرکزونه مو سوځولي دي.

د شورا رئیس وویل موږ منکر نه یو د جګړې هو پټل خو ولسوال خپله عسکري چوني ګرځولې وه چې د جنګ په جریان کې وران شوا و بیا چې یو ښوونځي چې څوځله حکومت زموږ پرضد دیره اډې په توګه ترې کار اخیست له مینځه وړل شوی. بله دا چې دا ټول موږ جوړ کړي د قومي اشرونو له لارې موجوړ کړي او بیا به یې هم موږ جوړه وو، نو موږ هیڅ اجتماعي مرکز ته زیان ندی رسولی. د برېښنا فابریکه لکه چې تاسې یې ګورئ فعاله ده او سیمې ته برېښنا ورکوي خو دا په ډاګه وایو چې پر کابل موبرېښنا قطع کړې. دا وبوبند او نور ټول تأسیسات فعال دي.

د یو لړ آزادو مباحثو په نتیجه کې مجاهدینو وغوښتل چې جرګه خپل نظر څرګند کاندي د جرګې له خوا وویل شول چې قوم ملامته ندی موږ هیله لرو چې د قوم او حکومت ترمنځ سرې اوبه تویې کړو تاسې موږ ته خپلې غوښتنې او شرطونه څرګند کړئ کومې چې زموږ له صلاحیته پوره دي هلته به یې فیصله کړو او په نورو به له حکومت سره وغږېږو. د شورا رئیس له جرګې اجازه وغوښته چې د دغه مسئلې په اړه د دوی په غیاب کې شورا یو غونډه وکړي. د دغې ځانګړې

غونډي حق د جرګې غړو ته هم حاصل و چې بيله غونډه وکړي. په دې
کوټه کې کابو يو ساعت خبرې وشوې او لومړی شرط دا و چې ندې
شو چې زموږ بنديان راخوشي کړي که چيرې يې زموږ بنديان راخوشي
کړل بيا به نورو خبرو ته هم سر کيږدو.

شورا دا هم هيله لرله چې ټوله جرګه به کابل ته نه ځي ځينې به يې
له قوم سره پاته کيږي خو جرګې غړي ويره درلوده چې کيدای شي مجاهدين يې د
برمته کولو خيال ولري د همدې ويرې له امله ټول غړو ته د تللو اجازه ورکړ
شوه.

جرګه کابل ته ورسيده د کورنيو چارو په وزارت کې د پوليسو قوماندان
علي شاه پيمان چې جرګه هم د ده د ابتکار له مخې جوړه شوې وه د دغوی
هرکلی وکړ. هغه په تعجب کې و چې د جرګې غړي روغ جوړ د ده مخې ته
ناست دي او بيا ته هم کوم زيان نه دی رسيدلی. د ده په تلوسه لرله چې د
جرګې له جريان څخه خبر شي همدا و چې اسماعيل خان ما يار د جرګې په
نمايندګۍ د جرګې د فعاليت جريان په مفصله توګه وړاندې کړ چې علي شاه
پيمان يې مهم ټکي ياد داشت کول. اسمعيل خان د هر دلايل لرل چې
قوم ملامته نه دی بلکې لدې حالت سره ولسوالۍ او د خلقي حکومت نورو
مامورينو د خلقي کوند غړيو او د انقلاب د دفاع د کميټو غړيو مخامخ کړيدی.

علي شاه پيمان وويل: ما غوښتل جرګه له امين صاحب سره وګوري
خو داسې ښکاري چې امين صاحب له وړ دکو خپه دی....

ما يار په احساساتي ښه د پيمان خبرې ورپرې کړې او په ماته کوره
پښتو يې وويل:

... فرق نه کوي امين خپه کيږي که ترو ه کې، کې د هر څه قوم مهم
دی وطن مهم دی موږ غواړو خدای پدې قوم ورحم وي کې حکومت مهربانی

وکړي...

پيمان موسکی شو خپلې خبرې يې ترميم کړې ويې ويل وبخښئ
ما لکه چې خپل مطلب سم ونشو ويلی امين صاحب له وړدګو نه خپه
ندی وړدګ د هېواد ورباندې ګران دی ناز ورباندې لري.

بيا يې وويل رښتيا چې قوم ملامت ندی ماته د وړل شوی
ولسوال ورور نه راغلل او راته يې وويل: چې زموږ ورور وړدګو شهيد
کړيدی. خو ما ورته وويل شهيد نه بلکې مردار شويدی. پيمان وويل
ما ځکه خپل ولسوال مردار شوی وګڼه چې هغه د وړدګو پر پښتنو او غيرت
باندې ملنډې وهلی دي زه هم پښتون يم که چيرې زما په ولس کې داکار
شوی وای او زما خلک په زور په موټرو کې د جګړې له پاره استول شوی وای
ما به هم د وړدګو په څېر اقدام کاوه.

پيمان د خپلو مخصوصو اکټونو په ملتيا کله د نرمۍ او د سختۍ غاړې
او کله بيا ګوا ښونکی او ټخمي خبرې کولې پدې کې د تيلفون زنګ راغی د هغه
له خبرو داسې څرګنده شوه چې مقابل لوري يې د مرکزي قواوو قوماندانی ده
چې قوماندان يې د وړدګو د ټينګې اوسيدونکی محمد دوست دی.

پيمان په تيلفون کې په نسبتاً جدي بڼه مقابل لوري ته وويل نه نه،
کوره د سولې جرګه دا ده زما سره ناسته ده، دوی له قوم سره مفاهمه کړې
د سولې اميد نو رهم زيات شوی تاسې عمليات مه کوئ د وړدګو مسئله
ماته پريږدئ زه د وړدګو ضامن يم وړدګ ښه خلک دي.

دا معلومه نشوه چې د پيمان دا تيلفوني مرکه مصنوعي وه که حقيقي.

پيمان بيا ورو ځوان اوا ورې يو ځای وغوړځولی غاړه يې تازه کړه چې په
سترګه يې لس چوغه کړه د خولې نه وښکه يې يوې خواته کوږ کړ ويې ويل
د هغه اعتماد له مخې چې زه يې د وړدګو د هېواد پالنې پر روحيه لرم که چيرې

غوندي حق د جرګې غړو ته هم حاصل وي چې بیله غونډه وکړي. په بله -
کوټه کې کابو یو ساعت خبرې وشوې او لومړی شرط دا وړاندې
شو چې زموږ بندیان راخوشي کړي که چېرې یې زموږ بندیان راخوشي
کړل بیا به نورو خبرو ته هم سره کېنو.

شورا هم هیله لرله چې ټوله جرګه به کابل ته نه ځي ځینې به یې
له قوم سره پاتې کېږي خو د جرګې غړي ویره درلوده چې کښې مجاهدین یې د
برمته کولو خیال لري د همدې ویرې له امله ټول غړو ته د تللو اجازه ورکړه
شوه.

جرګه کابل ته ورسېده د کورنیو چارو په وزارت کې د پولیسو قوماندان
علي شاه پیمان چې جرګه هم د ده د ابتکار له مخې جوړه شوې وه د هغوی
هرکلی وکړ. هغه په تعجب کې وو چې د جرګې غړي روغ جوړ د ده مخې ته
ناست دي او بیا ته هم کوم زیان ندی رسېدلی. ده یو تلوسه لرله چې د
جرګې له جریان څخه خبر شي همداو چې اسماعیل خان مایار د جرګې په
نمایندګی د جرګې د فعالیت جریان په مفصله توګه وړاندې کړ چې علي شاه
پیمان یې مهم ټکی یادداشت کول. اسماعیل خان دوه دلایل لرل چې
قوم ملامته ندی بلکې لدې حالت سره ولسوالۍ او د خلقي حکومت نورو
مامورینو د خلقي کوند غړیو او د انقلاب د دفاع د کمېټو غړیو غمازي کړېده.

علي شاه پیمان وویل: ماغوښتل جرګه له امین صاحب سره وګوري
خو داسې ښکاري چې امین صاحب له وردکو خپه دی....

مایار په احساساتي بڼه د پیمان خبرې ورپرې کړې او په ماته کوره
پښتو یې وویل:

... فرق نه کوي امین خپه کېږي کې تږکي، کې د هر څه قوم مهم
دی وطن مهم دی موږ غواړو خدای پدې قوم ورحېږي کې حکومت مهرباني

وکړي...

پیمان موسکی شو خپلې خبرې یې ترمیم کړې ویې ویل وبخښئ
ما لکه چې خپل مطلب سم ونشو ویلی امین صاحب له وردکو نه خپه
ندی وردګ ډېر ورباندې ګران دی ناز ورباندې لري.

بیا یې وویل ریښتیا چې قوم ملامت ندی ماته دوه ټول شوی
ولسوال ورو نه راغلل او راته یې وویل: چې زموږ ورور وردګو شهید
کړیدی. خو ما ورته وویل شهید نه بلکې مردار شویدی. پیمان وویل
ما ځکه خپل ولسوال مردار شوی وګاڼه چې هغه د وردګو پر پښتو او غیرت
باندې ملندې وهلې دي زه هم پښتون یم که چېرې زما په ولس کې دا کار
شوی وای او زما خلک په زور په موټرونو کې د جګړې له پاره استول شوي وای
ما به هم د وردګو په شان اقدام کاوه.

پیمان د خپلو مخصوصو اکټونو په ملتیا کله د نرمی او د پستی غاړې
او کله بیا ګواښونکي او شخصي خبرې کولې پدې کې د تیلفون زنګ راغی د هغه
له خبرو داسې څرګندېده شوه چې مقابل لوری یې د مرکزي قواوو قوماندانی ده
چې قوماندان یې د وردګو د تنګي اوسېدونکی محمد دوست دی.

پیمان په تیلفون کې په نسبتاً جدي بڼه مقابل لوري ته وویل نه نه،
ګوره د ولسوالي جرګه دا ده زما سره ناسته ده، دوی له قوم سره مفاهمه کړې
د ولسوالي امید نور هم زیات شوی تاسې عملیات مه کوئ د وردګو مسئله
ماته پرېږدئ زه د وردګو ضامن یم وردګ ښه خلک دي.

دا معلومه نشوه چې د پیمان دا تیلفوني مرکه مصنوعي وه که حقیقي.

پیمان بیا وروځی اواوړې بېځای وغورځولې غاړې یې تازه کړ چېره
سترګه یې لږ چوغه کړه د خولې ښې ونبکي یې بیې خواته کوږ کړ ویې ویل
د هغه اعتماد له مخې چې زه یې د وردګو د هېوادپالنې پر روحیه لرم که چېرې

ږما په اختیارکې وای ما به وردکو ته ویلي وای چې ځانته جلا جمهوریت جوړ کړی خو زماله واکه وتلې خبره ده خو هغه څه چې زماله واکه پوره دی زه وردکو ته د هغې لوز ورکوم چې د بندیانو په خوشې کولو کې به ورسره مرسته وکړم کوم بندیان چې له ما سره دی د هغوی په باب خو هېڅ خبره نشته.

خوله وردکو ته زما غوښتنه داده چې خپل ښوونځي دې پرانیزي خپل سړکونه دې جوړکړي ولسوالي دې پخپله فعاله کړي هرڅوک چې د دوی خوښ وي هغه دې ولسوال وټاکي او ولسوال به د قوم مشرانو لکه والي اسمعیل خان او ابه‌کل ته مسئوولیت ولري - ترڅو چې پرحکومت د وردکو اعتماد نه وي راغلی تر هغو دې خپل اخیستل شوي ټوپک حکومت ته نه تحویلوي او غوښتنه یې وکړه چې جرګه یوځل بیا قوم ته ورشي. او دی به تر هغې د وردګو د بندیانو لستونه او نور کار او بار برابر کړي.

پدې ډول جرګه بیا وردکو ته لاړه - خو دا ځل جرګې هېڅ کومه نوې خبره له ځان سره نه وه وړې مجاهدینو یوځل بیا هغوی ته خپله پخوانۍ خبره تکرار کړه چې لومړی دې ږموږ بندیان خوشې کړی شی بیا به موږ خپلې نورې غوښتنې وړاندې کړو.

جرګه چې له وردکو بېرته ستنه شوه بیا یې طبق معمول علي شاه پیمان له ټول جریان څخه خبر کړ هغه ظاهراً د لستونو د برابرولو خبره بیا تکرار کړه پدې ډول چې پیمان به د کورنیو چارو د وزارت لستونه برابروي او علي خان به کوښښ کوي چې دا کسا د دوارو نظامي او ملکي برخو څخه د بندي شویو وردکو لستونه برابر کړي.

جرګې مجاهدینو ته د جریانا تو په اړه یو لیک واستاوه او له دوی څخه یې غوښتي وُ چې دوی هم د بندیانو لست برابر او جرګې ته یې واستوي.

د دوی د لیک په ځواب کې مجاهدینو دا ډول ځوابیه لیک ور واستاوه،

د سولې د جرګې محترمو غړو!

له یوې خوا ستاسې تر نظر لاندې د سولې خبرې روانې دي او له بلې خوا د کابل او د ګران هېواد په بېلو بېلو ځایونو کې د وردکو ګرفتارۍ روانې دي دغه کار موږ ته ورښوده چې حکومت د چل او د سیسې فکر لري.

تاسې ته معلومه ده چې د وردکو زیاتره خلک د مامور - منصبدار ښوونکی - کارګر - سوداګر او نورو په بڼه د هېواد په بېلو بېلو برخو کې ژوند کوي او له بلې خوا د وردکو خلک په یوه پراخه سیمه کې استوګنه لري چې هغوی ته په اوسنیو شرایطو کې ږموږ لاسونه نشي رسېدی نو د ټولو وردکو د بندیانو د لست جوړول ږموږ له پاره امکان نه وتلې خبره ده - که چېرې حکومت په ریښتیا سره پخپله اعلامیه کې صادق وي او ښه نیت ولري نو بیا به زموږ شرایط چې د بندیانو - خوشې کول او په پیشنهاد شوي چوکاټ کې د خبرو اترو له جریان څخه عبارت دی سخت کارندی - د وردکو د بندیانو شمېر حکومت ته پوره څرګند دی نو حاجت نشته چې خبرې اوږدې شي او تاسې هم تګ او راتګ وکړئ موږ بالخره نه غواړو بیا ځې دومره چې حکومت پخپله وعده وفا وکړي.

د چک د سپین بېرو له خوا

۱۴ / ۶ / ۱۳۵۸

لدې سره د جرګې غړو د ده بوریو په جومات کې خپله غونډه راوبلله او څه نویو کسانو هم په غونډه کې برخه واخیسته.

ما یار د غونډې غړو ته د ټول جریان تکرار کړ. دا ونځی د موسیٰ خېلو او سېد ونکی دا کسا غړی عمر وردګ چې ډېر شیک زلمی وُ او د نوی مود مثلث پتلون یې اغوستی وُ او بیټلي طلایي وېښتانو یې د یوې پېغلې له -

زما په اختیار کې وای ما به وردکو ته ویلي وای چې ځانته جلا جمهوریت جوړ کړي خو زما له واکه وتلې خبره ده خو هغه څه چې زما له واکه پوره دی زه وردکو ته دهغې لوز ورکوم چې د بندیانو په خوشې کولو کې به ورسره مرسته وکړم کوم بندیان چې له ماسره دی د هغوی په باب خو هیڅ خبره نشته.

خو له وردکو نه زما غوښتنه داده چې خپل سپړونځي دې پرانیزي خپل سرکونه دې جوړ کړي ولسوالي دې پخپله فعاله کړي هر څوک چې د دوی خوښ وي هغه دې ولسوال وټاکي او ولسوال به د قوم مشرانو لکه والي اسمعیل خان او ابکل ته مسئولیت ولري - تر څو چې پر حکومت دوردکو اعتماد نه وي راغلی تر هغو دې خپل اخیستل شوي ټوپک حکومت ته نه تحویلوي او غوښتنه یې وکړه چې جرګه یو ځل بیا قوم ته ورشي. او دی به تر هغې دوردګو د بندیانو لستونه او نور کار او بار برابر کړي.

پدې دول جرګه بیا وردکو ته لاړه - خو دا ځل جرګې هیڅ کومه نوې خبره له ځان سره نه وه وړې مجاهدینو یو ځل بیا هغوی ته خپله پخوانی خبره تکرار کړه چې لومړی دې زموږ بندیان خوشې کړي شي بیا به موږ خپلې نورې غوښتنې وړاندې کړو.

جرګه چې له وردکو بیرته ستنه شوه بیا یې طبق معمول علي شاه پیمان له تول جریان ځنه خبر کړ هغه ظاهراً دلستونو د برابرولو خبره بیا تکرار کړه پدې دول چې پیمان به د کورنیو چارو د وزارت لستونه برابروي او علي خان به کوښښ کوي چې د اکسا د دوارو نظامي او ملکي برخو ځنه د بندي شویو وردکو لستونه برابر کړي.

جرګې مجاهدینو ته د جریانا تو په اړه یو لیک واستاوه او له دوی ځنه یې غوښتنه وکړه چې دوی هم د بندیانو لست برابر او جرګې ته یې واستوي. د دوی د لیک په رسید و مجاهدینو دا دول ځوابیه لیک ورواستاوه.

د سولې د جرګې محترمو غړو!

له یوې خوا ستاسې تر نظر لاندې د سولې خبرې روانې دي او له بلې خوا د کابل او د کرلان هیواد په بیلو بیلو ځایونو کې د وردکو ګرفتارۍ روانې دي دغه کار موږ ته ویښووه چې حکومت د چل او دسیسې فکر لري.

تاسې ته معلومه ده چې د وردکو زیاتره خلک دمامور - منصبدار - ښوونکی - کارګر - سوداګر او نور په بیله د هیواد په بیلو بیلو برخو کې ژوند کوي او له بلې خوا د وردکو خلکو په دیو پراخه سیمه کې استوګنه لري چې هغوی ته په اوسنیو شرایطو کې زموږ لاسونه نشي رسیدی نو د ټولو وردکو د بندیانو د لست جوړول زموږ له پاره امکان نه وتلې خبره ده - که چیرې حکومت په ریښتیا سره پخپله اعلامیه کې صادق وي او ښه نیت ولري نو بیا به زموږ شرایط چې د بندیانو - خوشې کول او په پیشنهاد شوي چوکاټ کې د خبرو اترو له جریان ځنه عبارت دی سخت کار ندی - د وردکو د بندیانو شمیر حکومت ته پوره څرګند دی نو حاجت نشته چې خبرې اوږدې شي او تاسې هم تګ او راتګ وکړئ موږ بل څه نه غواړو یوازې دومره چې حکومت پخپله وعده وفا وکړي.

د چک د سپین ږیرو له خوا

۱۴ / ۶ / ۱۳۵۸

لدې سره د جرګې غړو د ده بوریو په جومات کې خپله غونډه راوبلله او څه نویو کسانو هم په غونډه کې برخه واخیسته.

مایار د غونډې غړو ته ټول جریان تکرار کړ. داوخې د موسۍ خېلو اوسېدونکی داکسا غړی عمر وردګ چې د ډبر شیګ زلمی و او د نوی موډ مثلث پتلون یې اغوستی و او ښیتلي طلایي ویښتانو یې د یوې پیغلې له -

وپښتانو سره سيالي کوله او پدې سيالۍ کې يو څه ورانده هم و. د روښنفکرانو (۱) په نمايندګۍ پداسې حال کې چې ژاولې يې په خوله کې وې داکسا په زور او طاقت خبرې وکړې او ورکړ يې سخت محکوم کړل ده له خپلو سترګو نه د سر دنمو وپښتانو دليرې کولوله يوه جانانه حرکت سره دوڅو او سترګو په بلوبلو اشارو ويل: ورد کوله بشريت سره خيانت کېږي د هر ستر جنايتکاران دي چې دافغانستان پوزه يې پرې کړې ده - خارجي اتباع يې وژلې - جنايت ورد کوکړي خوتور او تومت يې په خلقي دولت ورتپل شوي دي.

ده بيا د ناز، کرشمو او جديت په کډه اندازې کې زياته کړه: داخبره دروغ ده چې د وردکو بنديان به خوشې کېږي - جنايتکاران څوک نه خوشې کوي وردکو داسې جنايتونه کړي دي چې که حکومت د خپلو نازولو سترګو ته ونه ګوري دوردکو ټوله سيمه به په بل مخ واړوي - همدغه خونازولي دي چې پر حکومت ګران دي اود هغوی په خاطر وردکو ته صبر کوي خو دا حوصله دپردوام نشي کولای.

ماياد عمرخبرې ته هغه ځايه چې وردګ يې جنايتکاران بلل رد کړې او بو ځل بيا يې دقوم دلايل بيان کړل چې دغه ټول حالت په قوم تپل شوي دی او هغه مجبور شوی چې وسلې ته لاس کړي.

بيا يې شاه محمود او نعيم ته چې له پيمان سره ليدنه او کتنه د دوی په وسيله برابره مخ وراواړه وې ويل: دعمرجان په خبرو کې ځيني داسې ټکي راپيدا شول چې اصلاً د جرګې د دوام ضرورت له منځه وړي هيله ده پيمان صاحب نور مونږ معاف کړي. شاه محمود او نعيم دعمرخبرې رد کړې او د پيمان په اړه يې وويل چې وردکو ته دده نيت سنه دی هغه غواړي چې داسې يوه روغه وشي چې د دواړو خواو حيثيت پکې خوندي شي

خو عمر بياله سترګو نه د سر دوپښتانو دليرې کولو په يوه اتومات حرکت سره په خبرو کې مداخله وکړه وې ويل: سوله امکان نلري ځکه چې د جرګې غړي او مشران د زړه له اخلاصه پدې کار کې برخه نه اخلي په جرګه کې داسې کسان شته چې يو ورور يې دلته په جرګه کې ناست دی او بل ورور يې د اشرارو (مجاهدينو) قوماندان دی. ده د مثال په توګه وويل: حاجي خدايدادخان دلته دی او ورور يې مدير غمي په جغتو کې د اشرارو (مجاهدينو) مشرتوب کوي.

هدارنګه زمونږ د اونخي يو ډګروال دلته ناست دی چې سيد حکيم نومېږي زه يې سنه پېژنم لاس يې داشارې په توګه هغه ته ونيو او پدې جرګه کې غړيتوب لري مګر ورور يې په اونخي کې زمونږ پرضد په جګړه کې بوخت دی.

جرګې بيا له پيمان سره وليدل خو پيمان داځل هغه پخوانی پيمان نه ؤ، په غوسه ناک د د غږ يې جرګې ته وويل: تاسې له جرګې نه ښځې د چين او شوروي ترمنځ د کشالو غوندې يوه مساله جوړه کړې ده تاسې اصلاً دا مساله نه حل کوئ اولا يې غوړځوئ او د دې له پاره چې دوردکو په باب خپل سنه نيت ثابت کاندې او وښيې چې پدې مساله کې څومره ترفشار لاندې دی خپل ياور يې راوغوښت او هغه ته يې سوګند وکړ چې څوشيبې د مخه د مرکزي قواوو قوماندان محمد دوست په ټيلفون کې څه وويل، ياور په خدای سوګند ياد کړ چې د مرکزي قواوو قوماندان وويل: چې مونږ نور وردګو ته حوصله نشو کولی د عمليا تو پلان تر لاس لاندې لرو.

پيمان د دغه شهادت له اوريدو وروسته وويل: چې د سولې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپښتانو سره سیالي کوله او پدې سیالي کې يوځه وړاندې هم د روشنفکرانو (۱) په نمايندګی پداسې حال کې چې ژولې يې په خوله کې وې داکسا په زور او طاقت خبرې وکړې او وردګ يې سخت محکوم کړل ده له خپلو سترګو نه دسردزمو وپښتانو دليرې کولوله يوه جانانه حرکت سره دوځو او سترګو په بېلوبېلو اشارو ويل: وردګوله بشريت سره خيانت کړيدی د پرست جنايتکاران دي چې دافغانستان پوزه يې پرې کړې ده - خارجي اتباع يې وژلي - جنايت وردګو کړې خوتور او تومت يې په خلقي دولت ورتپل شويدی.

ده بيا د ناز، کرشمو او جديت په کډه انداز کې زياته کړه: داخبره دروغ ده چې د وردګو بنديان به خوشې کړې - جنايتکاران څوک نه خوشې کوي وردګو داسې جنايتونه کړيدي چې که حکومت د خپلو نازولو سترګو نه ونه کوري دوردګو ټوله سيمه به په بل مخ واړوي - همدغه خونازولي دي چې پرحکومت ګران دي اود هغوی په خاطر وردګو ته صبر کوي خو دا حوصله دپرداوم نشي کولای.

مايار د عمرخبرې ترهغه ځايه چې وردګ يې جنايتكاران بلل رد کړې او بوځل بيا يې د قوم دلايل بيان کړل چې دغه ټول حالت په قوم تپل شويدی او هغه مجبور شوي چې وسلې ته لاس کړي.

بيا يې شاه محمود او نعيم ته چې له پيمان سره ليد نه اوکتنه د دوی په وسيله برابره ده مخ وروااړاوه وي ويل: د عمرجان په خبرو کې ځينې داسې ټکي راپيدا شول چې اصلاً د جرګې د دوام ضرورت له منځه وړي هيله ده پيمان صاحب نورمونږ معاف کړي. شاه محمود او نعيم د عمر خبرې رد کړې اود پيمان په اړه يې وويل چې وردګو ته د ده نيت سنه دی هغه غواړي چې داسې يوه روغه وشي چې د دواړو خواو حيثيت پکې خوندي شي

خو عمر بيا له سترګو نه د سر د وپښتانو دليرې کولو په يوه اتومات حرکت سره په خبرو کې مداخله وکړه وي ويل: سوله امکان نلري ځکه چې د جرګې غړي او مشران د زړه له اخلاصه پدې کار کې برخه نه اخلي په جرګه کې داسې کسان شته چې يو ورور يې دلته په جرګه کې ناست دی او بل ورور يې د اشرارو (مجاهدينو) قوماندان دی. ده د مثال په توګه وويل: حاجي خدايداد خان دلته دی او ورور يې مدير غمي په جغتو کې د اشرارو (مجاهدينو) مشرتوب کوي.

هدارنګه زمونږ د اونخي يو ډګروال دلته ناست دی چې سيد حکيم نومېږي نه يې سنه پېژنم لاس يې داشارې په توګه هغه ته ونيو او پدې جرګه کې غړيتوب لري مګر ورور يې په اونخي کې زمونږ پرضد په جګړه کې بوخت دی.

جرګې بيا له پيمان سره وليدل خو پيمان داحل هغه پخوانی پيمان نه ؤ، په غوسه ناک د د غږ يې جرګې ته وويل: تاسې له جرګې نه ښځې د چين اوشوروي ترمنځ د کشالو غوندې يوه مسأله جوړه کړې ده تاسې اصلاً دا مسأله نه حل کوئ اولا يې غځوئ او ددې له پاره چې دوردګو په باب خپل سنه نيت ثابت کاندې او وښيي چې پدې مساله کې څومره ترفشار لاندې دی خپل ياور يې راوغوښت او هغه ته يې سوګند وکړ چې څو شپې د مخه د مرکزي قواوو قوماندان محمد دوست په ټيلفون کې څه وويل؛ ياور په خدای سوګند ياد کړ چې د مرکزي قواوو قوماندان وويل؛ چې چون نور وردګو ته حوصله نشو کولی د عمليا تو پلان تر لاس لاندې لرو.

پيمان د دغه شهادت له اورېدو وروسته وويل: چې د سولې په

جریان کې وردګو خپلې پښې لا اوږدې کړې - په میدان، نرخ کې یې
بې امنیتي لا زیاتې کړې دی حق په پنجشیر کې هم د اشرارو -
(مجاهدینو) ځینې ډلې د وردګو په ګډون تخریبکاري کوي.

ده له چاسره په تیلفون کې له یوې لنډې مرکې وروسته زیاته کړه
موږ دقیق اطلاعات تر لاسه کړیدي.

دجرګې غړو هغه ته ګیله وکړه چې دجرګې په جریان کې دجرګې
دوه تنه غړي مستوفي سلطان محمد او عبدالقدیر حکومت نیولي دا کار
دجرګې له اصولو سره د دښمنۍ معنا نلري؟

پیمان وویل: دعبدالقدیر جرم ډیر سخت دی خو د هغه بل په برخه
کې به دادی ستاسې په مخ کې پوښتنه وکړم. تیلفون یې راواخیست او
ویې ویل، که چیرې د صوفي سلطان محمد...

دجرګې غړو یې خبره ورپرې کړه چې صوفي نه بلکې مستوفي
سلطان محمد...

ده خپلو تیلفوني خبرو ته دوام ورکړ، که چیرې تاسو پدې ورځو کې
دمستوفي سلطان محمد په نامه کوم وردګ نیولی وي موضوع ژر ماته راولیږئ
وروسته څرګنده شوه چې هغه نه وو نیول شوی.

دهیواد پیاوړی لیکوال عبدالجلیل وجدي چې پخپله د دغه جرګې غړی
و پدې اړه داسې لیکي:

«... له بلې خوا جرګې زما په غیاب کې یوه بله غونډه کړې وه د دې غونډې
په نتیجه کې داسې فیصله شوې وه چې دا جرګه محدوده ده باید دجرګې غړي زیات
شي او هغه باید په بېلو بېلو ګروپونو وویشل شي او د وردګو نورو برخو لکه
جغتو، اونخي، شنیز او شیخ آباد ته واستول شي. پدې موده کې عبدالقدیر
چې دجرګې یو غړی و بندي شوی و او په جرګه کې زما غیاب نورو غړو

هماسې اشتباه پیدا کړې وه.

مستوفي سلطان محمد د شپې په ۸ بجې خپل ورور رحیم زما د
حال احوال اخیستلو له پاره رالیږلی و او ماته یې وویل: چې دجرګې
یو غړی عبدالقدیر یې بندي کړی ته او مستوفي دواړه په خطر کې
یاست. ده وویل چې سبا به جرګه بیا په نهو بجو د ده بورې په جامع
جومات کې راغونډیږي خو د مستوفي نظریه داده چې د نهو بجو نه دمخه د
اوو بجو په شاوخوا کې له تا سره د میرویس میدان په یوه برخه کې وګوري
که چیرې حالات خراب وي نو سره به ووهیږئ او د فرصت نه په -
استفادې سره به خپلې پښې وباسئ!

سهار داوو بجو نه دمخه زه میرویس میدان ته ورسېدم په ختو
اختناق شرایطو کې د ساعتونو د انتظار لګول هغو کسانو ته معلومیدای
شي چې د یوه چپي نظامي حکومت تر تیغ لاندې ژوند کوي. له اوو بجو
تر اته نیمو بجو پورې ما دلته انتظار وبویست پدې دومره موده کې د ډیرو کسانو
زه پورته او کښته وکتلم دوی زیاتره د حکومت جاسوسان و. او یا هغه کسان
وو چې زه دیو خطرناک جاسوس په بڼه ورته ښکاریدم د انتظار شیبې یوه په
بله پسې سختېدلې او خطرناکې کېدلې، د مستوفي سلطان محمد پته و نه لګېده
زړه ته مې ورسېده چې دغه سړی یې نیولی دی خو وروسته معلومه شوه
چې هغه یې نه و نیولی او بالاخره دغه معما باندې څوک پوه نشول.»

دجرګې دغړو له خوا د یولړ مباحثو وروسته داسې فیصله وشوه
چې جرګه دې بېلو بېلو سیمو ته په بېلو بېلو ګروپونو کې لاړه شي چې ته هیڅ
هم زړه نه شو ښه کولی ځکه دا ځل چک ته تلل دجرګې د غړو په نزد له سر
د تیرېدلو معنی ورکوله ځکه دوی له ځان سره بېله خپلې ناکامۍ څخه
د وړلو هیڅ نه لرل حکومت لکه چې پخپله طرحه او پلان کې خپله ناکامي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

جریان کې ورډګو خپلې پښې لا اوږدې کړې - په میدان، نرخ کې یې
بې امنیتي لا زیاتې کړې دی حتی په پنجشیر کې هم د اشرارو -
(مجاهدینو) ځینې ډلې د وردګو په کډون تخریبکاری کوي.

ده له چا سره په تیلفون کې له یوې لنډې مرکې وروسته زیاته کړه
موږ دقیق اطلاعات ترلاسه کړیدي.

دجرګې غړو هغه ته ګیله وکړه چې دجرګې په جریان کې دجرګې
دوه تنه غړي مستوفي سلطان محمد او عبدالقدیر حکومت نیولي دا کار
دجرګې له اصولو سره د بیمنی معنا نلري؟

پیمان وویل: دعبدالقدیر جرم ډیر سخت دی خو دهغه بل په برخه
کې به دادی ستاسې په مخ کې پوښتنه وکړم. تیلفون یې راواخیست او
ویې ویل، که چیرې د صوفي سلطان محمد...

دجرګې غړو یې خبره ورپرې کړه چې صوفي نه بلکې مستوفي
سلطان محمد...

ده خپلو تیلفوني خبرو ته دوام ورکړ، که چیرې تاسو پدې ورځو کې
د مستوفي سلطان محمد په نامه کوم وردګ نیولی وي موضوع ژر ماته راولیږئ
وروسته څرګنده شوه چې هغه نه وو نیول شوی.

د هیواد پیاوړی لیکوال عبدالجلیل وجدي چې پخپله د دغه جرګې غړی
ؤ پدې اړه داسې لیکي:

«... له بلې خوا جرګې زما په غیاب کې یوه بله غونډه کړې وه د دې غونډې
په نتیجه کې داسې فیصله شوې وه چې د اجرګه محدوده ده باید د جرګې غړي زیات
شي او هغه باید په بېلو بېلو ګروپونو وویشل شي او د وردګو نورو برخو لکه
جغتو، اونغي، شنیز او شیخ آباد ته واستول شي. پدې موده کې عبدالقدیر
چې د جرګې یو غړی ؤ بندي شوی ؤ او په جرګه کې زما غیاب نورو غړو

هم داسې اشتباه پیدا کړې وه.

مستوفي سلطان محمد د شپې په ۸ بجو خپل وررور رحیم زما د
حال احوال اخیستلو له پاره راليږلی ؤ او ما ته یې وویل: چې دجرګې
یو غړی عبدالقدیر یې بندي کړی ته او مستوفي دواړه په خطر کې
یاست. ده وویل چې سبا به جرګه بیا په نهو بجو د ده بورې په جامع
جومات کې راغونډیږي خو مستوفي نظریه داده چې د نهو بجو نه دمخه د
اوو بجو په شاوخوا کې له تا سره دمیرویس میدان په یوه برخه کې وګوري
که چیرې حالات خراب وي نو سره به وپوهیږو او د فرصت نه په -
استفادې سره به خپلې پښې وباسو!

سهار د اوو بجو نه د مخه زه میرویس میدان ته ورسیدم په سخت
اختناق شرایطو کې د ساعتونو دانتظار لګول هغو کسانو ته معلومیدای
شي چې د یوه چپې نظامي حکومت تر تیغ لاندې ژوند کوي له اوو بجو
تر اته نیمو بجو پورې ما دلته انتظار وبویست پدې دومره موده کې د پروکسانو
نه پوره اوکښته وکتل دوی زیاتره د حکومت جاسوسان ؤ. او یا هغه کسان
وو چې زه د یو خطرناک جاسوس په بڼه ورته ښکاریدم د انتظار شیبې یوه په
بله پسې سختیدلې او خطرناکې کیدلې، د مستوفي سلطان محمد پته ونه لګیده
زه ته مې ورسیده چې دغه سړی یې نیولی دی خو وروسته معلومه شوه
چې هغه یې نه ؤ نیولی او بالاخره دغه معما باندې څوک پوه نشول.»

دجرګې د غړو له خوا د یو لړ مباحثو وروسته داسې فیصله وشوه
چې جرګه دې بېلو بېلو سیمو ته په بېلو بېلو ګروپونو کې لاړه شي چې ته هڅیا
هم زه ور نه شو ځینو کولی ځکه دا ځل چک ته تلل دجرګې د غړو په نزد له سره
د تیر په لوم معنی ورکوله ځکه دوی له ځان سره بېله خپلې ناکامي څخه
د وړلو هیڅ نه لرل حکومت لکه چې پخپله طرحه او پلان کې خپله ناکامي

لیدلي وي نو ځکه یې د جرګې له غړو سره وضعه سره شوه.
چک ته د جرګې په رسیدو او له مجاهدینو سره د لومړنۍ ورځې د -
ملاقات په ورځ له یولړ خبرو او بحثونو وروسته مجاهدینو خپله فیصله سبا
ته پرېښوده خو سبا خبر راغی چې سیمې ته یوه لویه قوا راتلونکې ده.
د شورا رئیس د جرګې غړو ته خبر ورکړ چې حکومت د الاسنګ نه چې د
چک ولسوالۍ په ختیځ کې پروت دی حمله شروع کړېده - موږ د زما څخه لو
کلي ستاسې له پاره انتخاب کړېدی موږ چې پخپله یو نامعلوم ځای ته روانېږو
نو رنو ستاسې خوښه ده چې له موږ سره په قوم کې پاتې کېږئ او که نه.
د جرګې په غړو د مرګ ویرې پرده غوړولې وه ډېر وارخطا وو. له دوی
سره داویره وه چې مجاهدین به دا فکر وکړي چې جرګه یوازې د دوی - د
اغفال له پاره په کار اچول شوې وه او مجاهدین به حتماً له دوی څخه غچ اخلي.
او دوی به په دغه جرم محاکمه کوي چې دوی مجاهدین د جرګې په نامه
په اغفال کې ساتلي وو خو داسې و نه شوه د دوی د ویرې او توقع خلاف د
اسلامي انقلابي شورا رئیس عبدالکبیر په بشاشه څېره کله چې د دوی
دغه ویره یې درک کړه وي د لطف او متانت نه په ډک آواز له دوی نه
پوښتنه وکړه او ویې ویل: زموږ خو همدا حال دی چې تاسې خپه شوی نه
واست نو رو مشرانو هم دا د ولس د مهربانۍ او دا د خبرې ورته وکړې.
مجاهدینو دغه شپه د جرګې له غړو سره تېره کړه او دوی یې په
شو شو خبرو چې د مذهبي احساساتو، ملي دردونو او نورو په نړۍ پورې
مفاهیمو څخه ډکې وې خوشاله ساتل او د هغوی د ویرې او اندېښنې د
له منځه وړلو له پاره یې له هغوی سره له مطایبو ډکې خبرې وکړې او
په سبا یې هغوی ته وویل: موږ ته ثابته شوه چې تاسې هیڅکله هم د -
حکومت نشئ کېدی (په رښتیا هم چې جرګه د حکومت نه شوه د جرګې

غړي وار په وار له مجاهدینو سره یو ځای شول مثلاً غلي عبدالجلیل وجدي
همغلته له مجاهدینو سره پاته شو، اسمعیل خان مایار هم وروسته د -
هجرت لاره ونیوله - خدایداد خان او ډېر نور وهم هجرت وکړ او یا له مجاهدینو
سره یو ځای شول. او اوس یې کړ شمېر د مجاهدینو په لیکو کې ځای لري.)
ستاسې او ستاسې د جرګې قدر یوازې موږ ته معلوم دی موږ جهاد هم کوو
او سیاست هم. تاسې حکومت موږ ته تش لاس راولېږلی که څه هم موږ ترې
د خیر توقع نلرو خو تاسې چې زموږ مشران یاست خالي لاس موږ نه لېږو موږ
د پولیسو د قوماندان علي شاه پیمان په نوم یو لیک لیکلی چې تاسې ته یې درکوو
شاید دومره مهم څه یې نه وي خو موږ ته د هغوی یوازې دومره اهمیت لري
چې د هغه په وړلو تاسې تش لاس لاړ نشئ.
د جرګې د تګ پر وخت ځینو مجاهدینو غوښتل چې له جرګې خپل غچ
واخلي ځکه د حکومت حملې دوی ډېر پاروالي وو خو مشرانو یې پرېښنو دل
هغوی دا جرګه د حکومت یو خطرناک کوانې او توطیه ګڼله او دلایل یې هم
وړاندې کول چې دغه جریان د جرګې په پیل او پای کې ډېر جدي بڼه درلوده
د جرګې له خوا پیمان ته د ولس سرپرستي لیک وړاندې کړی شو د لیک له
لوستلو سره د پولیسو عمومي قوماندان داسې تاوراتاو شو چې تا به ویل غومبسو
وچیچه او په عصباني حالت کې یې د کاغذ په لیکونکي لفظي حملې وکړې
او ددې له پاره چې د جرګې غړي د کاغذ لیکونکي په سار سلوک قضاوت
کولو ته راوبولي هغه یې جرګې ته ولوست.
لیک داسې و:
دستګیر نوي علي شاه جان پیمان!
موږ قصداً ستاسې له پاره ستاسو رسمي القاب په کار وانه چول او د
پښتني میني لقب مو درته غوره کړ - داځکه چې تاسې موږ ته د قومي جرګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلي وي نوځکه یې د جرګې له غړو سره وضعه سره شوه.

چکڅ ته د جرګې په رسیدو او له مجاهدینو سره د لومړنۍ ورځې د ملاقات په ورځ له یو لړ خبرو او بحثونو وروسته مجاهدینو خپله فیصله سبا ته پرېښوده خو سبا خبر راغی چې سیمې ته یوه لویه قوا راتلونکې ده.

د شورا رئیس د جرګې غړو ته خبر ورکړ چې حکومت د الاسنګ نه چې د چکڅ ولسوالۍ په ختیځ کې پروت دی حمله شروع کړېده - موږ د زما څخلو کلي ستاسې له پاره انتخاب کړیدی موږ څخپله یوه نامعلوم ځای ته روانیږو نور نو ستاسې خوښه چې له موږ سره په قوم کې پاتې کیږئ او که نه.

د جرګې په غړو د مرګ ویرې پرده غوړولې وه د ېر وارخطا وو. له دوی سره داویره وه چې مجاهدین به دا فکر وکړي چې جرګه یواځې د دوی د اغفال له پاره په کار اچول شوې وه او مجاهدین به حتماً له دوی څخه غچ اخلي. او دوی به په دغه جرم محاکمه کوي چې دوی مجاهدین د جرګې په نامه په اغفال کې ساتلي وو خو داسې و نه شوه د دوی د ویرې او توقع خلاف د اسلامي انقلابي شورا رئیس عبدالکبیر په بشاشه څېره لکه چې د دوی دغه ویره یې درک کړې وي د لطف او متانت نه په ډک آواز له دوی نه پوښتنه وکړه ویې ویل: زموږ خو هم دا حال دی چې تاسې خپه شوې نه واست نورو مشرانو هم دا ډول د مهربانۍ او داډ خبرې ورته وکړې.

مجاهدینو دغه شپه د جرګې له غړو سره تېره کړه او دوی یې په ښو ښو خبرو چې د مذهبي احساساتو، ملي دردونو او نورو په زړه پورې مفاهیمو څخه ډکې وې خوشاله ساتل او د هغوی د ویرې او اندېښنې د له منځه وړلو له پاره یې له هغوی سره له مطایبو ډکې خبرې وکړې او په سبا یې هغوی ته وویل: موږ ته ثابته شوه چې تاسې هیڅکله هم د حکومت نشئ کېدی (په رښتیا هم چې جرګه د حکومت نه شوه د جرګې

غړي وار په وار له مجاهدینو سره یوځای شول ښاغلی عبدالجلیل وجدي همغلته له مجاهدینو سره پاته شو، اسمعیل خان ما یار هم وروسته د هجرت لاره ونیوله - خدایداد خان او د پرو نورو هم هجرت وکړ او یا له مجاهدینو سره یوځای شول. او اوس یې کڼ شمېر د مجاهدینو په لیکو کې ځای لري،) ستاسې او ستاسې د جرګې قدر یواځې موږ ته معلوم دی موږ جهاد هم کوو او سیاست هم - تاسې حکومت موږ ته تش لاس راولېږلې که څه هم موږ تري د خیر توقع نلرو خو تاسې چې زموږ مشران یاست خالي لاس مو نه لېږو موږ د پولیسو د قوماندان علي شاه پیمان په بنوم یو لیک لیکلی چې تاسې ته یې در کوو ښایي دومره مهم څه یې نه وي خو موږ ته هغوی یواځې دومره اهمیت لري چې د هغه په ورلو تاسې تش لاس لاړ نشئ.

د جرګې د تګ پر وخت ځینو مجاهدینو غوښتل چې له جرګې خپل غچ واخلي ځکه د حکومت حملې دوی د ېر پاروي وُ خو مشرانو یې پرېښودل هغوی دا جرګه د حکومت یو خطرناک کوابن او توطیه ګڼله او دلایل یې هم وړاندې کول چې دغه جریان د جرګې په پیل او پای کې د ېر جدي بڼه درلوده

د جرګې له خوا پیمان ته د ولس سرپېتي لیک وړاندې کړی شو د لیک له لوستلو سره د پولیسو عمومي قوماندان داسې تاو راتاو شو چې تا به ویل غومبسو وچیچه او په عصباني حالت کې یې د کاغذ په لیکونکی لفظي حملې وکړې او د دې له پاره چې د جرګې غړي د کاغذ لیکونکي په ساره سلوک قضاوت کولو ته رانه بولي هغه یې جرګې ته ولوست.

لیک داسې و:

د سترګو تورې علي شاه جان پیمان!

موږ قصداً ستاسې له پاره ستاسو رسمي القاب په کار وانه چول او د پښتني میني لقب مو درته غوره کړ - دا ځکه چې تاسې موږ ته د قومي جرګې

په وسیله د یوه ځوان په توګه پیغام رالیږلی ؤ اوکه چې د جرګې غړو مونږ ته – وویل تاسې د وردګو په حال چې بې کلتور او بې شعوره جټ الوتکو کوماندوی هلیکوپترونو داو بوس توپونو، غرنیو هاوانونو، زره دارو – زره پوشو – درنو او سپکو ماشینګنو او درنو بمونو یې کورونه وران کړي ندونه یې سوری کړي او جوماتونه او قرآنونه یې سوځولي – ښځې او ماشومان یې په غرونو کې د روزګار سرو او تودو ته سپارلي دي او په ځای د دې چې دوی ته کور، کالي او ډوډۍ ورکړي شي کالي یې حکومت په غلا وړي، کورونه یې سوځول شوي او ډوډۍ یې له خولې نه اخیستل شوې ده یو څه ژړلي وو او زمونږ په غم کې موځان راسره شریک شو دلی ؤ – دادیوه ریښتیا نې افغان وظیفه ده چې د نورو په غم کې ځان شریک کړي.

خوګوره په پښتو او پښتونولۍ کې سیاسي چل او دوکه نه بخښونکې ګناه ده، پښتانه د تورو او پېغور پورې چاته نه پرېږدي که هغه دوردګو غونډي بې دفاع قوم هم وي، دومره کولی شي چې تر وروستۍ کس پورې ځانونه د خپل ایمان او افغانیت په ځای ګولو د پاره قربانې کړي.

البته تاسو ته دا هم معلومه ده چې پښتانه ملامتي په ځان نشي زغملای خوبنه کار وشو چې تاسې ته معلومه شوه چې په وروستیو پېښو کې وردګو کوم مسئولیت نه درلود.

مونږ خپله قامولي له پلیتو عناصرو څخه پاکه کړه – نو ونو په تاسې اړه لري چې پخپل دولت او حزب کې هغوی ته ځای ورکوئ او که نه ؟

پاتې شوه دروغجې جوړې خبرې که چېرې تاسې اسلامي شریعت حقوقي پرنسیپونه او یاد پښتو لارې نرخونه او کانې په نظر کې ونیسئ او د بندیانو او نورو موضوعاتو په باره کې خپلې وعدې ترسره کړئ نو زمونږ نورې غوښتنې او شرایط به هم ونه ندې کړې شي او خبرې به دوام پیدا کړي د قوم له خوا تاسې ته داو درکولی

کېږي مونږ هیڅکله د ملامتي تولو پېغور په ځان نه منو.

کرانه ! که تاسو واقعاً د وردګو د حق په جانب او خپل شوي قوم سره مینه لرئ نو بیا هم دیوه پښتون په توګه د دوی د مظلومیت او نه ملامتي حالات لکه څنګه چې ستاسې وجدان حکم کوي او د جرګې غړیو ته موشرح کړي دي – هماغسې خپلو سترو مقامو ته وړاندې کړئ.

په پای کې بنا یې ووایو چې دوردګو مظلوم او خپل شوی قوم به هیڅکله هم د زور او ظلم په مقابل کې تسلیم نه شي.

په ځوانۍ دې برکت شه
د چک د سپین بیرو له خوا

وکورئ د لیک په سرخط کې د ښارندوی لوی قوماندان دیپلوم انجنیر علي شاه پیمان د ماشوم غونډي د ستر ګو تور علي شاه جانه په القاب مخاطب شوی پدې بول د مخا طبو معنا داوه چې قومي مشران له هغه سره د یوه داسې چا په حیث مکاتبه لري چې د قوم د مشرانو په مقابل کې د ډېر کوچني دی.

په عین حال کې دوی حکومت په رسمیت نه پېژني یواځې د علي شاه جان پیمان د شخصي احساس له مخې هغه ته لیک استول شوی.

دلیک د متن په اوږد و جرګې پیمان ته وویل چې داسې نده دوردګو سپین ږیری تاسې ته په درنښت کتلی او تا ته یې د دې ویاړ بخښلی چې د یوه پښتون ځوان په توګه ستاسو د هیلې او آرزو سره سم درته وظیفه وسپاري ترڅو تاسو خپلو مربوطه مقاماتو ته د قوم مشکلات او پدوی باندې د وروستیو بدو حالاتو په اړه معلومات ورکړئ !

علي شاه پیمان په احساساتو راغئ له چوکۍ ولاړ شو څو قدمه یې وړاندې وروسته واخیستل بېرته میز ته راوګرځېد سترګې یې را وایستلې او پرمونږ یې د سوکړ له یوه سخت ګوزار سره وویل، زه خپلې پښتو او پښتونولۍ نه تېر

په وسیله د یوه ځوان په توګه پیغام رالیږلی ؤ او لکه چې د جرګې غړو مونږ ته ـ وویل تاسې د وردګو په حال چې پې کلتور او پې شعور ه جټ الوتکو کوماندوی هلیکوپترونو داو بوس توپونو، غرنیو هاوانونو، زره دارو ـ زره پوشو ـ درنو او سپکو ماشینګنو او درنو بمونو پې کورونه وران کړي ندونه پې سوري کړي او جوماتونه او قرآنونه پې سوځولي ـ ښځې او ماشومان پې په غرونو کې د روزګار سره او تودو ته سپارلي دي او په ځای د دې چې دوی ته کور، کالي او ډوډۍ ورکړ شي کالي پې حکومت په غلا وړي، کورونه پې سوځول شوي او ډوډۍ پې له خولې نه اخیستل شوې ده یو څه ژړه لي وه او مونږ په غم کې موځان راسره شریک نبودلی ؤ ـ دا د یوه ریښتیاني افغان وظیفه ده چې د نورو په غم کې ځان شریک کړي.

خوګوره په پښتو او پښتونولي کې سیاسي چل او دوکه نه بخښونکې ګناه ده، پښتانه د تود او پیغور پوړ چاته نه پرېږدي که هغه دوردګو غوندي بې دفاع قوم هم وي، دومره کولی شي چې تر وروستي کس پورې ځانونه د خپل ایمان او افغانیت په ځای کولو د پاره قرباني کړي.

البته تاسو ته دا هم معلومه ده چې پښتانه ملامتي په ځان نشي زغملای خو بنه کار و شو چې تاسې ته معلومه شوه چې په وروستیو پېښو کې وردګو کوم مسئولیت نه درلود.

مونږ خپله قاموله له پلیتو عناصرو څخه پاکه کړه ـ نو ونو په تاسې اړه لري چې پخپل دولت او حزب کې هغوی ته ځای ورکوئ او که نه ؟

باقي شوه دروغې جوړې خبره که چیرې تاسې اسلامي شریعت، حقوقي پرنسیپونه او یاد پښتو لارې نرخونه او کانې په نظر کې ونیسئ او د بندیانو او نورو موضوعاتو په باره کې خپلي وعدې ترسره کړئ نو زموږ نوري غوښتنې او شرایط به هم ونه منې کړي شي او خبرې به دوام پیدا کړي دقوم له خوا تاسې ته دا او درګول

کېږي مونږ هیڅکله د ملامتي تورلو پیغور په ځان نه منو.

کرانه! که تاسو واقعاً د وردګو د حق په جانب او خپل شوي قوم سره مینه لرئ نو بیا هم د یوه پښتون په توګه د دوی د مظلومیت او نه ملامتي حالات لکه څنګه چې ستاسې وجدان حکم کوي او د جرګې غړیو ته موشرح کړي دي ـ هماغسې خپلو سترو مقامو ته وړاندې کړئ.

په پای کې بنا پې ووایو چې دوردګو مظلوم او خپل شوی قوم به هیڅکله هم د زور او ظلم په مقابل کې تسلیم نه شي.

په ځواني دې برکت شه
د چک دسپین ږیرو له خوا

وکورئ د لیک په سرخط کې د ښارندوی لوی قوماندان دیپلوم انجنیر علي شاه پیمان د ماشوم غوندې د ستړګو تور علي شاه جانه په القاب مخاطب شوی پدې دول د مخاطب لو معنا داوه چې قومي مشران له هغه سره د یوه داسې چا په حیث مکاتبه لري چې د قوم د مشرانو په مقابل کې د بر کوچني دی.

په عین حال کې دوی حکومت په رسمیت نه پېژني یوا ځې د علي شاه جان پیمان د شخصي احساس له مخې هغه ته لیک استول شوی.

دلیک د متن په اوږد جرګې پیمان ته وویل چې داسې نده دوردګو سپین ږیرو تاسې ته په دړښت کتلی او تا ته یې د دې ویاړ بخښلی چې د یوه پښتون ځوان په توګه ستاسو دهیلو او آرزو سره سم درته وظیفه وسپارې تر څو تاسو خپلو مربوطه مقاماتو ته د قوم مشکلات او پدوی باندې د وروستیو پېښو حالاتو په اړه معلومات ورکړئ!

علي شاه پیمان په احساساتو راغئ له چوکۍ ولاړ شو څو قدمه یې وړاندې ولاړ شو او ورو ستنه واخیستل بېرته میز ته راوګرځید ستړګې یې راوایستلي او پرمېز یې د سوک له یوه سخت ګوزار سره وویل، زه خپلي پښتو او پښتونولي نه تېر

ثابته شوه خلقیان څه چې وایي هغسې نشي کولی.

قوم له لومړي سره پوهېده چې خلقیان پر جرګو او د پښتنو پر عنعناتو هېڅ عقیده نلري منتهی غواړي چې پدې حساسه مرحله کې ورڅخه پخپله ګټه استفاده وکړي پدې دول د ولسونو دا ایللو په اړه درثیم دا حربه هم د ورډګو مجاهدو مشرانو د تدبیر، کارپوهنې او درایت له مخې له کاره ولوېده او خپله د دوی د غاړې نړېندی شوه.

او هغه د خوشال بابا خبره:

یا تکیه دیوه خدای ده یاد تورې
په جرګو مرکو نشي کار تمام

یادونه:

پدغه لیکنه کې د محترم عبدالجلیل وجدي د کتاب ر په افغانستان کې د عنعنوي جرګو نن او پرون) څخه زیاته استفاده شوې او په ځینو ځایونو کې د هغه نه په مستقیمه توګه عبارات هم را اخیستل شوي دي.

د نوموړي کتاب یو فصل د ورډګو د هدغو جرګو په اړه چې لیکوال خپله د هغې برخوال وُ کښل شوېدی لوستونکي کولی شي چې د زیات تفصیل له پاره هغه کتاب ته مراجعه وکړي.

نیم، څه چې مې ویلې هغه سره رسوم. زه د ورډګو مشران خپل مشران بولم او زیاته تلوسه لرم چې له هغوی سره خپله مخامخ وکورم، که دوی دلته راځي مونږ به یې په درنښت هرکلی وکړو تاسې د جرګې غړي به د دوی د ژوند تضمین وکړئ او که چېرې ما ورېولی زه هم چمتو یم چې ورشم خو زما د ژوند د تضمین هم ضروري نه چې داخبره کوم له مرګه نه وېرېږم - یوازې دومره اندېښنه لرم چې که چېرې ورډک ما مرګ ړی زموږ د بین الللي دښمنا نو نیږوینه به بخ شي او په خپلو اډېګانو کې به ووایي چې ورډګو د داخله وزارت دا منېي یوسترقوماندان ووژه - بیا یې قلم راواخیست او د قوم په نوم لیک چې د ننواتي بڼه یې درلوده ولیکه:

د پروقدرمنو پښتنو زړورو سپېڅلو او نازولو د ورډګو د جګ سپین ږیرو!

له ټولو نه اول السلام علیکم!

ستاسو خط ما ته راورسېد د ستاسو د خط د ویلو نه د پر خوشحاله شوم زه د پر شیان نه لیکم - خو د پښتانه یوه خبره وې زه هم یو پښتون یم په پښتنو کې یو پښتون بل پښتانه ته تن نه ورکوي - نو زه هم تاسو ته تن نه ورکوم - خو زه وایم چې تاسې ټول زما پښتانه مسلمان وروڼه یاست زما ستاسې په ماشومانو، ښځو، غویانو، چرګو او سپو زړه سوځي - پښتون خپل مړي په ننواتي بخښي - زه وایم چې خپله خاوره موده، خپله ځمکه موده خپله آرامه ژوندکې وکړئ - د خلکو کوندنا سې سره کوم مخالفت تر بورکلوي او دښمنی نلري - د دغې ضامن زه یم نور مو په خدای سپارم - خوشحاله - کامیا به اوسئ، زه ستاسو سپین ږیرو د لید و انتظار لرم.

د خدای پامان

قوم د جرګې یو غړي ته چې د علي شاه لیک یې ورته وویل:

مونږ له لومړي سره پدې پوهېدو چې خلقیان قومي او اخلاقي ارځښتونو ته اهمیت نه ورکوي خو مونږ چې غوره اسلامي اخلاق او معیارونه لرو، هېڅ دول ملامتي مو په ځان ونه منله نو جرګې ته حاضر شو، خو بنه شوه چې تاسو او نورو مشرانو ته

ثابته شوه خلقیان څه چې وایي هغسې نشي کولی.

قوم له لومړي سره پوهېده چې خلقیان پر جرګو او د پښتنو په عنعناتو هېڅ عقیده نلري منتهی غواړي چې پدې حساسه مرحله کې ورڅخه پخپله ګټه استفاده وکړي پدې ډول د ولسونو دا ییللو په اړه د رژیم دا حربه هم د وردګو د مجاهدو مشرانو د تدبیر، کارپوهنې او درایت له مخې له کاره ولوېده او خپله د دوی د غاړې زړېندی شوه.

او هغه د خوشال بابا خبره:

یا تکیه دیوه خدای ده یاد تو ري
په جرګو مرکو نشي کار تمام

یادونه:

پدغه لیکنه کې د محترم عبدالجلیل وجدي د کتاب (په افغانستان کې د عنعنوي جرګو نن او پرون) څخه زیاته استفاده شوې او په ځینو ځایونو کې د هغه نه په مستقیمه توګه عبارات هم را اخیستل شوېدي.

د نوموړي کتاب یو فصل د وردګو د همدغو جرګو په اړه چې لیکوال خپله د هغې برخوال وُ کښل شوېدی لوستونکی ټولی شي چې د زیات تفصیل له پاره هغه کتاب ته مراجعه وکړي.

نیږم، څه چې مې ویلی هغه سر ته رسوم. زه د وردګو مشران خپل مشران بولم او زیاته تلوسه لرم چې له هغوی سره خپله مخامخ وکورم، که د وی د لته راځي موږ به یې په درنښت هرکلی وکړو تاسې د جرګې غړي به د دوی د ژوند تضمین وکړئ او که چېرې ما ور بولی زه هم چمتو یم چې ورشم خو زما د ژوندانه تضمین هم ضروري دی.

زه چې دا خبره کوم له مرګه نه ویرېږم - یوازې دومره اندېښنه لرم چې که چېرې وردګ ما مړ کړي زموږ د بین المللي دښمنانو ته به د یخ شي او په خپلو راډیوګانو کې به وا یي چې وردګو د داخله وزارت د امنیې یو ستر قوماندان ووژه - بیا یې قلم را واخیست او د قوم په نوم لیک چې د ننواتې بڼه یې درلوده ولیکه،

درنو قدرمنو پښتنو زړورو سپېڅلو او نازولو د وردګو د چک سپین ږیرو!

له ټولو نه اول السلام علیکم!

ستاسو خط ما ته را ورسېد د ستاسو د خط د ویلو نه ډېر خوشحاله شوم زه د پرېشیان نه لیکم - خو د پښتانه یو خبره وې زه هم یو پښتون یم په پښتو کې یو پښتون بل پښتانه ته تن نه ورکوي - نو زه هم تاسو ته تن نه ورکوم - خو زه وایم چې تاسې ټول زما پښتانه مسلمان ورونه یاست زما ستاسې په ماشومانو، ښځو، غویانو، چرګو او سپو زړه سوځي - پښتون خپل مړي په ننواتې بخښي - زه وایم چې خپله خاوره موده، خپله ځمکه موده خپله آرامه زندګي وکړئ - د خلکو کوندتا سې سره کوم مخالفت تر بوړ کلوي او دښمني نلري - د دغې ضامن زه یم نور مو په خدای سپارم - خوشحاله - کامیابه اوسئ، زه ستاسو سپین ږیرو د لید و انتظار لرم.

د خدای پامان

قوم د جرګې یو غړي ته چې د علي شاه لیک یې وړی وُ وویل،

موږ له لومړي سره پدې پوهېدو چې خلقیان قومي او اخلاقي ارزښتونو ته اهمیت نه ورکوي خو موږ چې غوره اسلامي اخلاق او معیارونه لرو هېڅ ډول ملامتیا مو په ځان ونه منله نو جرګې ته حاضر شو خو بنه شوه چې تاسو او نورو مشرانو ته

... او حق د سربښندونکو خپل او د توپکونو ږغونو د ګټې پاتې شول

وفادار شاګرد خپل نابغه استاد خوله له خاورو ډکه کړې وه - اوس نو هغه ځان د میدان یکه تاز ګڼلو - په رژیم کې یې هم مخالفین چنګل کومان تس نس کړي وو - د قانونیت عدالت او مصئونیت بګتي یې یو کنواخته غږ ولو - ځوانی جنایات، نیونی، وژنې، وحشت او دهشت یې پر تره کي ورتیلي وُ - او په همدې توسه یې د څرخي پله په خونړی زندان کې د دیولس زره بندیانو وژنې تورلست د خپل ناروا حاکمیت د قانوني ښودنې په تمه د داخله وزارت تر مخې ځړولی وُ.

هرمازیګر به د کابل له محکومې راډیو څخه له آمونه ترا باسینده دعزیزولي سندره د هغه په سټغ آواز سره غبرګېده خولدې ناخبره چې   د آمو او اباسیند همدغه اسره به د ده سر خوري.

دغوبې د بد مرغي کودتا د خونړي سباوون قوماندان ځان له نورهر دول خطر څخه بې غمه ګڼله د پرچمیانو کارنې کړي وو - د تره کي د ټولګي یې د روسیې پر سفارت ورتښتیلي وه او پوزانوف یې له سفارت څخه شرلي وُ خود روسانو غلچکی برید او کمین نیونه یې په فکر کې هم نه تېرېده چې د ده غاړې ته یې وروورود ورپښمنو

زړینډي وراچوله.

د ده پر وړاندې پراخې د مجاهدینو مقاومت پاڅه وُ له نورو ګردو د ننیزو نخالفتونو او کوابنونو نه د هغه زړه تول وُ ځکه خو هغه په پوره وحشت سره د هېواد په کوټ کوټ کې د مقاومت تکولو ته مخه وکړه ځوله.

وردکوته یې له پخوا زره ډک وُ ځکه له ده سره یې دوه که کړې وه او د لس په خپلو کې د جنګوني تمه یې ورته طاعون او په شرمونو شرمولی وُ او له همدې امله یې د خپل بې جلب اقتدار له پیله په وردکو تانکونه او الوتکي ور بارش کړي. هغه وخت له مجاهدینو سره نه راکټ وُ، نه د هشکه او نه هاوان. ماشینګن هلته داسې ښکارېده لکه نن چې په کومه جبهه کې ستنګر ښکاري.

خو د جهاد د جذبې ښه رڼا نه د لمبې پر آسمان لګېدې او د طاغوتیانو او ستمګرو د استبداد پرما نې یې او ربل کړې وُ د احساساتو غرغرېزه څپو یو به بله پسې د خوځښت سېلابي موجونه تو پاني کول - ځکه هغه وخت به زړونو کې پراخې او پراخې د جهاد تلوسه او مینه وه او د خدای (ج) رضا او خوښي هدف - نه د دنیاوي لاس ته راوړنو لوېد لې غوښتني. وسله او وسیله کمه څه چې په نشت شمار وه مجاهدینو به تولهسیمه کې اعلان وکړ چې که هر څوک په کورکي هر ننګه توپک او وسله لري جبهې ته یې دې وسپاري د خوات او سېد ونکي چې د سیمې په لومړۍ برخه کې او سېږي له یوې مخې یې وسلې ور او ددې له پاره چې له خپلې سیمې څخه دفاع وکړې بنا یې یوه جبهه ولري که څه هم په چرپي او موشکش ترپکونو هېڅ نه شوې کېدای خو جهاد جذبې څه نه کېدل نېږندل او ددغې متل پرېنا چې وسله هغه ده چې په لاس درغله هغوی هم پر همدغه ورتو پکونو جبهه جوړه کړه او هغه هم د سیمې په لومړنی دفاعي کرښه کې.

د سیمې پر لومړنی دفاعي کرښه د همدغې جبهې د مجاهدینو او تانکونو، توپونو او الوتکو مقابله پیل شوه - ګرد ونه آسمان ته وختل د توپونو له غوړمبي سره ځمکه لکه د زلزلې رپېده - جازوېنو د او ښاران اوراوه - دغازیانو پر سینو د دښمن د وحشت کولیو خولې

... او دحق د سربښندونکو خپل او د ټوپکونو نو ډکې پاتې شول

وفادار شاګرد خپل نابغه استاد خوله له خاورو ډکه کړې وه - اوس نو هغه ځان د میدان یکه تاز ګڼلو - په رژیم کې یې هم مخالفین چټل کومان ټس نس کړي وو - د قانونیت عدالت او مصئونیت بګنې یې یکلخت غبر ولې - پخوانۍ جنایات، تیرونې، وژنې، وحشت او دهشت یې پرتره کې ور تیلی و - او په همدې توسه یې د څرخې پله په خونړۍ زندان کې د دیولس زره بندیانو وژنې تورلست د خپل ناروا حاکمیت د قانوني ښودنې په ځه د داخله وزارت تر مخې ځړولی و.

هرمازیګر به د کابل له مخکوپې راهیو ځمه له آمونه ترا باسینده د عزیزولي سندره د هغه په ستغ آواز سره غبرګېده خو لدې ناخبره چې د آمو او اباسیند همدغه اسره به د ده سر خوري.

دغوې د بدمرغې کودتا د خونړي سپاوړون قوماندان ځان له نورهر دول خطر څخه بې غمه ګڼلو د پرچمیانو کار یې کړی وو - د تره کي د ډلګي یې د روسیې پرسفارت ورتیستلی وه او پوزانوف یې له سفارت څخه شرلې و خو د روسانو غلچکي بریداوکمین نیونه یې په فکر کې هم نه تېرېده چې د ده غاړې ته یې ورو ورو د وربښمنو

زړینې ورا چوله.

د ده پر وړاندې یواځې د مجاهدینو مقاومت پاتې و له نورو کړدو د ننیزو غالفتونو او کوابسونو نو د هغه زړه تو ل و حکه خو هغه په پوره وحشت سره د هېواد په کوټ کوټ کې د مقاومت تکولو ته مخه وکړه خوله.

وړد کو ته یې له پخوا زره ډکې و ځکه له ده سره یې دوکه کړې وه او د ټس په خپلو کې د جنګونې ته یې ورته طاعون او په شرمونو شرمولی و او له همدې امله یې د خپل بې جلبه اقتداره پیله نه ورد کو تا نکونه او الو تکې وریارش کړې. هغه وخت له مجاهدینو سره نه راکټ و، نه د هشکه او نه هاوان. ماشین ګڼ هلته داسې بښکارېده لکه نن چې په کومه جبهه کې ستنګر بښکاري.

خو د جهاد د جذبې زړبغرانده لمبې پر آسمان لګېدې او د طاغوتیانو او ستمګرو د استبداد پرمانې یې او رېل کړې وُ د احساساتو غرغرېزه څپو یوه بله پسې د خو ځښت سېلابې موجونه تو پاني کول - ځکه هغه وخت په زړونو کې یواځې او یواځې د جهاد تلوسه او مینه وه او د خدای (ج) رضا او خوښې هدف - نه د دنیاوي لاس ته راوړنو لوېد لې غوښتنې. وسله او وسیله کمه څه چې په نشت شمار وه مجاهدینو په تو له سیمه کې اعلان وکړ چې که هر څوک په کورکې هر رنګه ټوپک او وسله لري جبهې ته یې دې وسپاري د خوات او سپد ونکې چې د سیمې په لومړي برخه کې او سېړي له یوې مخې یې وسلې وو او د دې له پاره چې له خپلې سیمې څخه دفاع وکړي بنایي یوه جبهه ولري که څه هم په چرې او موشکش ټوپکونو هېڅ نه شوي کېدای خو د جهاد جذبې څه نه کېدل نېټږندل او د دغې مثل پرېنا چې وسله هغه ده چې په لاس درغله هغوی هم پر همدغه ورته ټوپکونو جبهه جوړه کړه او هغه هم د سیمې په لومړنۍ دفاعي کرښه کې.

د سیمې پر لومړنۍ دفاعي کرښه د همدغې جبهې د مجاهدینو او ټانکونو، توپونو او الوتکو مقابله پیل شوه - ګردونه آسمان ته وختل د توپونو له غورهېدو سره ځمکه لکه د زلزلې رپېدله - جاروبو د او پاران اوراوه - دغازیانو پر سینو د دښمن د وحشت کولیو خولې

بنخولی او په وینو کې لمبېدل د شهیدانو د سرلوړي کاروان بهیر غازیانو نور هم د انتقام اوکسات د جذبو توپاني څپو ته سپارل.

د جنګ په سرولمبو او د ګولیو په بڼلی کې تور سرو زخمیان پخپلو کورونو کې ځای په ځای کول او د شهیدو د کې خمرې به یې ترنیمایي لارې د ماشومانو په لاس مجاهدینو ته ورسولې.

د جګړې پر دوهمه ورځ د مجاهدینو لومړنۍ ګروپونه د کمو شهیدانو او زخمیانو له ورکولو وروسته په شا شول، تر څو نور پر تښو مورچو وروختل خو په دوهمه لیکه کې مقاومت د لومړنیو ګروپونو له یو ځایېدو سره نور هم پیاوړی شو.

له پاسه د لیری لیری سیمو مجاهدینو د اوږدو منزلونو په وهلو سره ځانونه د جګړې ډګر ته رارسول په دوړو اوګردونو کې به داسې پټ وو چې د سر او مخ په کاسه کې به یې یوازې ځیرو او عقابي سترګو د ناخوالو او بې وسیو ترشا د وروستی بری د سوبې او د ډاډ د امید رڼا ښندله او د انتقام بڅری تری باد پېدل په اوږدو اوږدو کتارونو کې د مجاهدینو لیکې لکه د سیند څپې خوځېدلې چې مخ پر وړاندې روان وو - د سیمې په کوټ کوټ کې د غزا چیغه پورته وه او د غزا ډول وهل کېده.

سخت جنګ روان و د یو توپک په وړاندې ټانک، توپ او جهاز مقابله کوله چې اتومات یې بارونه چلول او د اوربڼلی یې ورولې او هلیکوپترونو د مجاهدینو د مورچلونو د پاسه راکټونه غورځول او ماشیندار یې چلول - جګړې دومره شدت غوره کړ چې د جنګ سیمې ته یې د مجاهدینو له پاره د دوډۍ وړل ناممکن وګرځول - غازیان د دوو شپو نهر په سنګرونو کې د د دښمن داور او ګولیو مقابلې ته اوږې ورکړې او سینې سپر کړې وې.

د سیمې عمده پرابلم ډېر وسلې وکړه وو - هغوی چې یو ډول نه یو ډول وسله درلوده تکلیف یې نه وښانه و او په سنګرونو کې په نره جنګېدل، ټپیانېدل او شهیدانېدل خو هغوی چې تش لاس وو هغوی څه کړي وای، چې د جنګ شدت او خپلې ځوانی او د خپلو همځولو سربښندنې او مېړانې ته به یې وکتل نو ځانونه به ورته پیکه ښکاره شول خو چې لاس یې تش

ونو بیا:
او که خدای مکړه سیمې ته قوه ننوځي هله به بیا څه کېږي.

د هرې قوې له آوازې - راتګ او جنګ پروخت د بې وسلې وګړو همدغه ستونزه وه چې د دوی د وجود غوښې یې ویلولې.

د جنګ په لومړیو میاشتو کې به چې کله د قوې آوازه شوه نو خلکو به خپل واړه غرونو ته لېږدول - کورونه به تول تش پاته وو او ترهغې به چې د قوې پته لګېده او بېرته به نه وه ستنه شوې هغوی به په غرونو کې تر ډېره او کمرونو لاندې شپې تېرولې، خو وروسته بیا داسې نه وه سپین ږیرې به په کورونو کې وو وسله والو به جنګ کاوه، او بې وسله ځوانانو به په نږدې غرونو کې قوه څارله او ځانونه به یې ګوښه کول.

مجاهدینو ځای پر ځای سړک بند کړی و. او همدغه ځایونو ته څېرمه به چې پوځ او ټانکونه د لارې په بېرته کولو اخته وو د مجاهدینو د بریدونو د پرمناسب وخت و. مجاهدینو به پر دغسې وختو او ځایونو کې ښه د خوند حمله پیل وکړه او خپل او د خپلو توپکو زړونه به یې له یوې مخې پر بې تش او د پوځیانو پرتنو به یې سره مردک یخ کړل.

د جنګ زخمیان د نږدې کلیو په کورونو کې ځای په ځای کېدل او هلته د تورو سرو له خوا د هغوی پالنه او د دارو درملو غم خوړنه کېده - دا کلي او کورونه طبعاً د سړک غاړې ته نږدې پراته وو ځکه لیری ځایونو ته د سخت جنګ په جریان کې د زخمیانو لېږد ډېر ګران و.

په نږدې کلیو او کورونو کې سره لدې چې د پوځیانو د برید او تالاشی او د ټول کور او کلي د تباهۍ ویره وه د تورسرو له خوا په کلک هوډ او پخه اراده د زخمیانو سمبالښت کېده.

له هرې ترې، کمراو شېلې څخه د جنګ، وینو او اور فوارې او شړبغراندې لمبې ختلې د هر کلي او هر کور - د هر بوډا، هرې تورسرې او هر ماشوم د ورانۍ، بربادۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښخولي او په وينو کې لمبېدل د شهيدانو د سرلوړي کاروان بهير غازيانو نور هم د انتقام اوکسات د جذبو تو پاني څپو ته سپارل.

د جنګ په سرولمبو او د ګوليو په بډلې کې تور سرو زخميان پخپلو کورونو کې ځای په ځای کول او د شهيدو د کې خمرې به يې ترنيمايي لارې د ماشومانو په لاس مجاهدينو ته وررسولي.

د جګړې پر دوهمه ورځ د مجاهدينو لومړنی ګروپونه د ګڼو شهيدانو او زخميانو له ورکولو وروسته په شا شول، تر څو چې له تشو مورچو وروختل خو په دوهمه ليکه کې مقاومت د لومړنيو ګروپونو له يو ځايېنې سره نور هم پياوړی شو.

له پاسه د ليرې ليرې سيمو مجاهدينو د اوږدو منزلونو په وهلو سره ځانونه د جګړې ډګر ته را رسول په دوړو اوګردونو کې به داسې پټ وو چې د سر او مخ په کاسه کې به يې يواځې ځيرو او عقابي سترګو د ناخوالو او بې وسيو ترڅا د وروستي برې د سوبې او د پاڼو د اميد ړڼا ښندله او د انتقام بځری تري باد پدل په اوږدو اوږدو کتارونو کې د مجاهدينو ليکې لکه د سيند څپې خوځېدلې چې مخ پر وړاندې روان وو - د سيمې په کوټ کوټ کې د غزا چيغه پورته وه او د غزا ډول وهل کېده.

سخت جنګ روان ؤ د يو ټوپک په وړاندې ټانک، توپ او جهاز مقابله کوله چې اتومات يې بارونه چلول او د اوربلې يې وروله او هليکوپترو تود مجاهدينو د مورچلونو د پاسه را کښته غوټه ځول او ماشيندار يې چلول - جګړې دومره شدت غوره کړ چې د جنګ سيمې ته بې د مجاهدينو له پاره د ډوډۍ وړل ناممکن وګرځول - غازيان د دوو شپو نهر په سنګرونو کې د دښمن داور او ګوليو مقابلې ته اوږې ورکړې او سيني سپر کړې وې.

د سيمې عمده پرابلم د بې وسلې وګړو ؤ - هغوی چې يو ډول نه يو ډول وسله درلوده تکليف يې نه وبنا نه ؤ او په سنګرونو کې په نره جنګېدل، ټپيا نېدل او شهيدانېدل خو هغوی چې تش لاس وو هغوی څه کړي وای، چې د جنګ شدت او خپلې ځوانی او د خپلو همځولو سر ښندنې او ميړانې ته به يې وکتل نو ځانونه به وړته پيکه ښکاره شول خو چې لاس يې تش

ؤنو بيا:

اوکه خدای مکړه سيمې ته قوه ننوځي هله به بيا څه کېږي.

د هرې قوې له آوازې - راتګ او جنګ پروخت د بې وسلې وګړو همدغه ستونزه وه چې د دوی د وجود غوښې يې ويلولې.

د جنګ په لومړيو مياشتو کې به چې کله د قوې آوازه شوه نو خلکو به خپل وار غرونو ته ليږدول - کورونه به تول تش پاتې وو او ترهغې به چې د قوې پته لګېده او بېرته به نه وه ستنه شوی هغوی به په غرونو کې تربرو او کمرونو لاندې شپې تېرولې. خو وروسته بيا داسې نه وه سپين ږيري به په کورونو کې وو وسله والو به جنګ کاوه، او بې وسله ځوانانو به په نژدې غرونو کې قوه څارله او ځانونه به يې ګوښه کول. مجاهدينو ځای پر ځای سړک بند کړی ؤ. او همدغه ځايونو ته څېرمه به چې پوځ او ټانکونه د لارې په بېرته کولو اخته وو د مجاهدينو د بريدونو د پر مناسب وخت ؤ- مجاهدينو به پر د غسې وختو او ځايونو کې ښه د خوند حمله پېرې وکړه او خپل او د خپلو ټوپکو زړونه به يې له يوې مخې پرې تش او د پوځيانو پر تنو به يې سره مردک يخ کړل.

د جنګ زخميان د نژدې کليو په کورونو کې ځای په ځای کېدل او هلته د تور سرو له خوا د هغوی پالنه او د دارو درملو غم خوړنه کېده - دا کلي او کورونه طبعاً د سړک غاړې ته نژدې پراته وو ځکه ليرې ځايونو ته د سخت جنګ په جريان کې د زخميانو ليږد ډېر ګران ؤ.

په نژدې کليو او کورونو کې سره له دې چې د پوځيانو د بريد او تالاشی او د تول کور او کلي د تباهی ويره وه د تور سرو له خوا به کلک هوډ او ټينګه اراده د زخميانو سمبالښت کېده.

له هرې ترې، کمر او شيلې څخه د جنګ، وينو او اور فوارې اوڅرېغړا نده لمبې ختلې د هر کلي او هر کور - د هر بودا، هرې تورسرې او هر ماشوم د ورانۍ، بربادۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اومرګ انتظارته سترګې ختلې وې.

له بمبارۍ سره د کورونو د کړکیو ښیښې ماتېدې او له هرې سره به ځمکه دامې ولړزېده چې سړي به ویل پرسرېې د کورچت اوړېدونکی راپرېوتل.

د مجاهدینو تلفات په هم دغه جبهه کې زیات وُ چې د سیمې په لوړېړې کرېنه کې وه او وسله یې چړیې او موشکش توپکونه وُ. پدغه جبهه کې به د سیمې وګړو پنځلس ورځې په نوبت سره پیره کوله او معین مجاهدین یې نه لرل.

قوه ترولسوالۍ ورسېده مجاهدین هم په یوه یوه نیمه ورځ کې بېرته سره راغونډ شول او ځانونه یې د یوه کارېز برېد له پاره چمتو کړل دلته وه چې د دغه قوه به هم لکه مغکنۍ قوې تس نس کېږي او لکه د پخوا په شېر به د مجاهدینو د ایماني پرتم پس ورانډې پوځیان یو ځل بیا د خپلو اسلافو په څېر سلامي کېږي او د حق د لارې د سربښندونکو د ډولې په مقابل کې به یو ځل بیا د باطل او ناروا د سرټیټي او شرمېدلي ماتې صحنه تکرارېږي.

خو چې مجاهدین د هم دغسې یوې حماسې په لارکې په خپلو لیکوکې ځای په ځای کېدل چې اوس به نو یوه بله و یا هم نه سره به او بيا سوا شکست یوله بل سره سترګې لګوي او هوډ یې ازموېي نو د تانکونو کتار د دوړو او لوګیو په توپان کې د تیښتي څه اخیستي وه او دغسې د حق د لارې سرتېرو خپل اوږد توپکونه ورکړل پاته شول.

...او تول یې د روس پر ضد یوه کوټلې سرتاسري قیام ته چمتو کړي وو!

د ژمي سره هوا چلېده. پرځمکه د واورې سپینه برېستن غوړېدلی وه. خلک له کار او خوارۍ وزګار شوي وو، هسې هم د کلو ترې په بېکارۍ او د ساده کلیوال محیط په مجلسونو کې تېرېږي ځکه خو پېښاوړته هماغسې د پخوا په څېر مجلسونه ګرم وو. د جهاتونو تاواخاني بنې تروږي وې. د مجاهدینو په مرکزونو کې د پېړې لړۍ دوام درلود او کلي ته به چې هر مجاهد له پېړې راغبرګ شو نو د جبهات د تېږي سر او پېښاو بند او به د هغې په لید نو کتنو بنه ګرم وُ.

خلک د پسرلي په تمه وُ او دا یې نږه منلې وه چې د یخنۍ په تېرېدو به مجاهدین پر کابل یو غټ یرغل کوي، په ځانګړې اندازکې به یې ترلیږې لیږې د اوږې غوږېدلې خادرته وکتل او بیا به یې په داد منه لهجه وویل چې یو وار خو د واورې لمن ورټوله شي بیا به وګورې چې پر کابل د اسلام بیرغ رپېږي او نور د کابل په فتحه کې پاته څه دي ستارغندي شا وخوا سیمه ټوله مجاهدینو نیولې، له قضا ما پښتین ورورسته د کابل کندهار په پادشاهي سړک بیله مجاهدینو

او مرګ انتظار ته ستر ګې ختلې وې.

له بمبارۍ سره د کورونو د کړکیو ښیښې ماتېدې او له هر یم سره به ځمکه داسې ولړزېده چې سړي به ویل پر سر یې د کور چت او دېوالونه راپرېوتل.

د مجاهدینو تلفات په هغه جبهه کې زیات و چې د سیمې په لومړي کرښه کې وه او وسله یې چړې او موشکش توپکونه و. په دغه جبهه کې به د سیمې وګړو پنځلس ورځې په نوبت سره پېره کوله او معین مجاهدین یې نه لرل.

قوه تر ولسوالۍ ورسېده مجاهدین هم په یوه یوه نیمه ورځ کې بېرته سره راغونډ شول او ځانونه یې د یوه کاري برید له پاره چمتو کړل دلته وه چې د دغه قوه به هم لکه مغکنۍ قوې تس نس کېږي او لکه د پخوا په څېر به د مجاهدینو د ایماني پر تم پس وراندې پوځیان یو ځل بیا د خپلو اسلافو په څېر سلامي کېږي او د حق د لارې د سربښندونکو د ډلې په مقابل کې به یو ځل بیا د باطل او ناروا د سرټیټۍ او شرمېدلې ماتې صحنه تکرارېږي.

خو چې مجاهدین د همدغسې یوې حماسې په لارکې په خپلو لیکو کې ځای په ځای کېدل چې اوس به نو یوه بله و یا رهنه سره اوړي سوا شکست یوله بل سره ستر ګې لګوي او هوډ به ازموېي نو د تانکونو کتار د دوړو او لوګړو په توپان کې د تېښتې مخه اخیستې وه او د غسې د حق د لارې سرتېرو خپل او توپکونه د ک پاته شول.

...او تول یې د روس پر ضد یوه کوټلې سرتاسري قیام ته چمتو کړي وو!

د ژمي سړه هوا چلېده - پر ځمکه د واورې سپینه برېستن غوړېدلې وه - خلک له کار او خوارۍ وزګار شوي وو، هسې هم د کلو ګړي په بېکارۍ او د ساده کلیوال محیط په مجلسونو کې تېرېدې ځکه خو پېښاور ته هماغسې د پخوا په څېر مجلسونه ګرم وو - د جهاتونو تاواخانې بنې تودې وې - د مجاهدینو په مرکزونو کې د پېرې لړۍ دوام درلود او کلي ته به چې هر مجاهد له پېرې راغبرګ شو نو د جبهات د تبې سر او پیټاوي بندار به د هغې په لید نو کتنو بنه ګرم و.

خلک د پسرلي په تمه و او داپ نره منلې وه چې د یخني په تېرېدو به مجاهدین پر کابل یو عمومي یرغل کوي، په ځانګړي انداز کې به یې تر لیرې لیرې د وادیو غوربېدلې خادر ته ورکتل او بیا به یې په داومنه لهجه وویل چې بس وار د د واورې لمن ورټوله شي بیا به وګورې چې پر کابل د اسلام بیرغ وربېښي او نو د کابل په فتحه کې پاته څه دي تر ارغندي شاو خوا سیمه ټوله مجاهدینو نیولې له قضا ما پښتین ورو سته د کابل کندهار په پادشاهي سړک بېله مجاهدینو

څوک پرهم نشي وهلی.

* * *

له کابل سره د ولس رابطه بالکل غوڅه وه تک راتګ بند و. په کابل کې رسمي مامورین زیاتره په خپلو سیمو کې و او چې څوک مامور به سیمې ته راغی نو د بېرته تګ اجازه یې نه درلوده.

خلک د مالګې، چای، بورې او نورو ضروري وړلو مهمو موادو له مخې کاختي سره مخ و له کابل څخه وړو دکوټه د دغه وړ موادو وړل سخت بندیز لګول شوی و او په دې نامه چې «تاسې اشرار چاغوی» د سود اګرو ټول مالونه ضبطېدل.

په هغه وړ شرایطو کې یوه شپه چې د کابل راډیو په خپلو عادي خپرونو لګیا وه او د امین د آمو او اباسیند سندرې او د هغه ستوني شلول یې خپرول د تاشکند راډیو له خپرو څخه د ببرک نارې سورې پورته شوې او چې پر سبا یې خلک پیټا وو نو ته راووتل نو د اخبره خوله په خوله کرځېده چې کابل ته روسان راغلي او ببرک یې پر ټانک سپور راوستلی او د کابل پر تخت یې کېنولی دی.

سیمې ته لدې څخه هم دا آوازې رارسېدلې وې چې په کابل کې څه کېدونکې دي ځکه د کابل رژیم د راډیو او تلویزیون له لارې خوورځې مسلسل دا اعلان او خبرتیا خپرول چې کله هم د خطر هغه مخصوص زنګ وغږول شي نو سمدستي به د کورو ته تو خراغونه وژني او پر کرکېو به پردې ځړوي.

د جدي پر شپږمه د مجاهدینو راډیو نژدي کړی وریځ خپرونې وکړې او د حالاتو په اړه یې ولس ته خبرتیا ورکوله کله به هم چې سرې د کابل راډیو نشرات او د مجاهدینو د راډیو خپرونې سره پرتله کړې نو له هماغه لومړي ورځې څخه د مجاهدینو موقف. موزال، عظمت، برې او برلاسی او د ببرک د رژیم او بادار وارخطایي دوه نرې. رسوایي او شرمېدلې ما ته جوته وه د

روسانو یرغل د خلکو د جذباتو په انکار داسې (کار و کړ) لکه چې په دغه ساړه او کرخت ژړي کې (پراوړ) بېړه ول وشیندل شي.

اوس نو هیچا ته هیڅ ډول سوال او شک نه و پاته ـ کافر روس پر وطن تیری کړی او په مقابل کې یې غزا او جهاد په هر مسلمان داسې فرض دی لکه لمونځ او روژه. د نژدې کلیو مجاهدین په هماغه ساعت کې سره راغونډ شول او د مرکز لوري ته یې ونیوه ــــــــــ مرکز ته (یې) په بیړه بیړه ځانونه ورسول څوله حالاتو او ژراتلونکي له پاره له پروګرام څخه ځانونه خبر کاندي.

مازیګر خواته د توپ پرېوتي څوکۍ د مجاهدینو عملیات پیل شول. مجاهدینو په ډېره قهرماني په نیم ساعت واوده کې چې نه سنګرو او نه کوم کمرا او د برو بریدونو وکړ په مېړانه وجنګېدل او د پوځي څوکۍ زیاتره برخې یې ونیولې.

له حملې مخکې مجاهدینو په لوډ سپیکر کې د څوکۍ پر عسکرو او صاحبمنصبانو غږ وکړ چې پر وطن روسي یوځونو تېری کړی اوس دا د هر افغان مکلفیت او فریضه ده چې د دغه تېري په وړاندې ودرېږي، مونږ او تاسې بنایي په ګډه د خپل وطن او شرف دفاع وکړو له خپلو مجاهدو وروڼو سره یوځای شئ، تاسې زمونږ ورونه یاست مونږ باید له همدې لارې د خپل وطن او شرف د دښمن پرضد په یوه لیکه کې مقاومت ته دوام ورکړو.

خو د هغوی ضمیر (بېرګ) داسې خپسې لاندې کړی و چې د وطن ناموس او شرف په معنا نه پوهېدل او دا هر څه یې له هغوی څخه هېر کړي وو او له غلامانه ذهنیت او الحادي مغزو یې د آزادۍ احساس داسې کډه کړی وو چې بېرته راکرځېدل یې ناشوني و.

مجاهدینو هسې هم د یخني په له مخه تلو او پسرلي په را رسېدو د خپلو بریدونو د پراختیا او پیاوړتیا طرحې ترلاس لاندې لرلې خو د روسي پرځونو وحشیانه یرغل نورهم دې ته اړکړل چې خپلې لیکې غښتلې او ځانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوکۍ پر هم نشي وهلی.

* * *

له کابل سره د ولس رابطه بالکل غوڅه وه تګ راتګ بند و. په کابل کې رسمي مامورین زیاتره په خپلو سیمو کې و او چې ځوک مامور به سیمې ته راغی نو د بېرته تګ اجازه یې نه درلوده.

خلک د مالګې، چای، بورې او نورد ضرورت وړ لومړنیو موادو له مخې کاختي سره مخ و له کابل څخه ورد کوټه د دغه وړ موادو په وړل سخت بندیز لګول شوی و او په دې نامه چې «تاسې اشرار چاغوئ» د سوداګرو ټول مالونه ضبطېدل.

په هغه ورشرایطو کې یوه شپه چې د کابل راډیو په خپلو عادي خپرونو لګیا وه او د امین د آمر او اباسیند سندرې او د هغه ستوني شلول یې خپرول د تاشکند راډیو له خپرو څخه د ببرک ناري سورې پورته شوې او چې پر سبا یې خلک پیتا وو نو ته راووتل نو دا خبره خوله په خوله کرځېده چې کابل ته روسان راغلي او ببرک یې پر ټانک سپور راوستلی او د کابل پر تخت یې کېنولی دی.

سیمې ته لنډې ځکې هم دا آوازې رارسېدلې وې چې په کابل کې څه - کېدونکي دي ځکه د کابل رژیم د راډیو او تلویزیون له لارې خورځې مسلسل د اعلان او خبرتیا خپرول چې کله هم د خطر هغه مخصوص زنګ وغږول شي نو سمدستي به د کورونو څراغونه وژني او پر کړکیو به پردې ځروي.

د جدي پر شپږمه د مجاهدینو راډیو نژدې کړی ورځ خپرونې وکړې او د حالاتو په اړه یې ولس ته خبرتیا ورکوله کله به هم چې سړي د کابل راډیو نشرات او د مجاهدینو راډیو خپرونې سره پرتله کړې نو له هماغه لومړي ورځې څخه د مجاهدینو موقف - مورال، عظمت، برې او برلاسي او د ببرک د رژیم او بادار وارخطایي دوه زړي - رسوایي او شرمېدلي ماته جوته وه د

روسانو پر یرغل د خلکو د جذباتو په انکار داسې کار وکړ لکه چې په دغه ساړه او کرخت ژړي کې پراوه ټپ هول وشینډل شي.

اوس نو هیڅ ته هیڅ د ول سوال او شک نه و پاته - کافر روس پر وطن تیری کړی او په مقابل کې یې غزا او جهاد په هر مسلمان داسې فرض دی لکه لمونځ او روژه. د نژدې کلیو مجاهدین په هماغه ساعت کې سر راغونډ شول او د مرکز لوري یې ونیوه ——— مرکز ته یې په بیړه بیړه ځانونه ورسول ځوله حالاتو او راتلونکي له پاره له پروګرام څخه ځانونه خبرکاندي.

مازیګر خواته د توپ پر پوځي ځوکۍ د مجاهدینو عملیات پیل شول. مجاهدینو په ډېره قهرماني په نیم متر واوره کې چې نه سنګرونه او نه کوم کمر او د بره برید وکړ په مېړانه وجنګېدل او د پوځي ځوکۍ زیاتره برخې یې ونړولې.

له حملې مخکې مجاهدینو په لوډسپیکر کې د ځوکۍ پر عسکرو او صاحبمنصبانو غږ وکړ چې پر وطن روسي پوځونو تیری کړی اوس دا د هر افغان مکلفیت او فریضه ده چې د دغه تیري په وړاندې ودرېږي، موږ او تاسې بنایي په ګډه د خپل وطن او شرف دفاع وکړو له خپلو مجاهدو ورونو سره یو ځای شئ، تاسې زموږ ورونه یاست موږ باید له همدې لارې د خپل وطن او شرف د دښمن پر ضد په یوه لیکه کې مقاومت ته دوام ورکړو.

خو د هغوی ضمیر داسې بیرګ خپسې لاندې کړی و چې د وطن ناموس او شرف په معنا نه پوهېدل او دا هر څه یې له هغوی څخه هېر کړي وو او له غلامانه ذهنیت او الحادي مغزو یې د آزادۍ احساس داسې کډه کړی و! چې بېرته راګرځېدل یې ناشوني و.

مجاهدینو هسې هم د یخنۍ په له منځه تلو او د پسرلي په رارسېدو د خپلو بریدونو د پراختیا او پیاوړتیا طرحې تر لاس لاندې لرلې خو د روسي پوځونو وحشیانه یرغل نور هم دې ته اړ کړل چې خپلې لیکې غښتلې او ځانونه

سبه چمتو کړي څکه له روسي ښکېلاک سره مقابله ډېره ګرانه وه دوی داهم اټکل کړی و چې روسي لښکري به پر دوی سختې حملې کوي او خونړۍ جګړه به دوام پیدا کړي. هلته روسانو د ښېرګ په واسطه یو لړ ماتورې ترلاس لاندې ونیولې خو بیا هم دینو ته د هم غو ماتورو اجرا یو څه فرصت په لاس ورکړ.

رژیم د لوان وخوروړلو ماتورو ته ډېره پراختیا ورکړه آوازې داسې وې چې روسانو داسې کیمیاوي او مکروبي بمونه راوړي چې د استعمال په صورت کې دسیمې ګرد استوګن په سیل یا سرطاني ناروغیو اخته کېږي - داسې وسلې یې راوړي چې له کابله هرځای چې وغواړي په نخښه کولی یې شي پدې ډول هرمرکز او حتیٰ هر کور په آساني سره له منځه وړلی شي - داسې بمونه ور سره دي چې د یوې سیمې وګړي د یوې ورځې له پاره بې هوښه کوي - دوی به سیمې ته ننوزي او په آساني سره به ټرې وسلې ټولوي او هغوی به نیسي.

داسې تربیه شوي سپي ورسره دي چې د هر ډول وسلې او نورو موادو پته لګولی شي.

دا هغه آوازې او پروپاګنډ و چې د زور پله یې درنېدلو، ددې په څنګ کې یې د تزویر دامونه هم غوړول او هغه دا چې اوس قدرت د پرچم ډلې ته رسېدلی داد خلقیانو غونډی وحشیان ندي چې وژنه او جېل ته واچوو - دا ښاري او متمدنه ډله ده، لکه د خلقیانو د غرو او شپنو زامن ندي دوی هر څه لېدلي په غمو غمو کورونو کې لوی شوي او بله دا چې د خلقیانو له وحشیانه اعمالو تجربه هم لري. پخپله ببرک د یوه غټ جنرال زوی دی له خلقیانو سره د پرچمیانو مخالفت هم له همدې امله و چې د هغوی د وحشیانه اعمالو او وژنو نیونو مخالفت یې کاوه.

دوی په لاروکې د تالاشۍ لړۍ ترېوه وخته ختمه کړه ورډګو ته له کابل څخه د غذایي او نورو لومړنیو موادو وړلو څخه بندیز و نه لیرې کړی شول.

خودولس په مغزو کې د « روس راغلی » خبره ناسته وه - روس کافر دی او دغه

کافر روس په یوه اسلامي هېواد تېری کړی او س که روس دوی ته د نیویارک او پاریس غونډی ترقي هم ورکړي دوی یې نه مني - نه یې پرېږدي، مقابله ورسره کوي وژني، او ځان پرې وژني.

دولس ذهن کې د روس کلمې او پر افغانستان تېري هېڅ ډول توجیه نشوای منلی - روس چې خدای نه مني - له دین او مذهب څخه منکر دی - بخارا او سمرقند یې نیولي هلته یې جوماتونه وران کړي او په هوټلونو او شرابخانو یې بدل کړي، د غو خبرو او پېښو د ولس په حافظه کې داسې ځای نیولی و چې د دیپلوماسي کرشمو د سیاست لوبو او ماتورو هغه نشوای ترې هېرولی. په رښتیا هم چې د ولسونو حافظه ډېره غښتلې وي.

اوس نو د نراو ښځې واړه او زاړه ټول و په ذهن کې د روس او روسي یرغل فاجعه د روس د خدای نه منلو او د بخارا او سمرقند ساځې کلکې منګولې ښخې کړې وې چې دوی یې هېڅ کراړنه پرېښودل او دغه وریې ټول د روس او د هغوی د ښکېلاک پرضد یوه کوټلي سرتاسري او نه ماتېدونکي قیام او مقاومت ته چمتو کړي وُ داسې مقابله او مقاومت چې بري یې په تقدیر کې کښل شوی و.

سنه چمتو کړې ځکه له روسي جګړن پوځ سره مقابله ړړوانه وه دوی داهم اټکل کړی و چې روسي لښکرې به پردوی سختې حملې کوي او خونړۍ جګړې به دوام پیدا کوي، هلته روسانو د ببرک په واسطه یو لړ مانورې تر لاس لاندې ونیولې خو بیا هم دینو ته د هم دغو مانورو اجرا یو څه فرصت په لاس ورکړ.

رژیم د لوانو وخوړه ولو مانورو ته ډېره پراختیا ورکړه آوازې داسې وې چې روسانو داسې کیمیاوي او مکروبي بمونه راوړې چې د استعمال په صورت کې دسیمې کرد استوګن په سیل یا سرطاني ناروغیو اخته کېږي - داسې وسلې یې راوړې چې له کابله هر ځای چې وغواړي په غښته کولی یې شي پدې ډول هر مرکز او حتی هر کور په آسانۍ سره له منځه وړلی شي - داسې بمونه ور سره دي چې دیوې سیمې وګړې دیوې ورځې له پاره بې هوښه کوي - دوی به سیمې ته ننوزي او په آسانۍ سره به ترې وسلې ټولوي او هغوی به نیسي.

داسې تربیه شوې سپي ور سره دي چې د هر ډول وسلې او نورو موادو پته لګولی شي.

دا هغه آوازې او پروپاګند و چې د زور پله یې درینده وه، ددې په څنګ کې یې د تزویر دامونه هم غوړول او هغه دا چې اوس قدرت د پرچم ډلې ته رسیدلی داد خلقیانو غونډې وحشیانې ندې چې وژنه او جیل ته واچوه - داسې ریا او ممدنه دوله ده، لکه د خلقیانو دغرو او شپنو زامن ندی دوی هر څه لیدلی په غمونو غمونو کې لوی شوي او بله دا چې د خلقیانو له وحشیانه اعمالو تجربه هم لري. پخپله ببرک د یوه غټ جنرال زوی دی له خلقیانو سره د پرچمیانو مخالفت هم له همدې امله و چې د هغوی د وحشیانه اعمالو او وژنو نیونو مخالفت یې کاوه.

دوی په لاروکې د تالاشې لړۍ تر یوه وخته ختمه کړه ور د ګرته له کابل څخه د غذایي او نورو لوموړنیو موادو وړلو څخه بندیز و نه لیرې کړې شول.

خو دولس په مغزو کې د «روس راغلی» خبره نابسته وه - روس کافر دی او دغه

کافر روس په یوه اسلامي هیواد تیری کړی او س که روس دوی ته د نیویارک او پاریس غونډې ترقي هم ورکړي دوی یې نه مني - نه یې پرېږدي، مقابله ور سره کوي وژني، او ځان پرې وژني.

دولس ذهن کې د روس کلمې او پر افغانستان تیری هیڅ ډول توجیه نشوای منلی - روس چې خدای نه مني - له دین او مذهب څخه منکر دی - بخارا او سمرقند یې نیولی هلته یې جوماتونه وران کړي او په هوټلونو او شرابخانو یې بدل کړي، دغو خبرو او پیښو د ولس په حافظه کې داسې ځای نیولی و چې د دیپلوماسۍ څو د سیاست لوبو او مانورو هغه نشوای ترې هیرولی. په ریښتیا هم چې د ولسونو حافظه ډېره غښتلې وي.

اوس نو د ناو بنځې واړه او زاړه ټول په ذهن کې د روس او روسي یرغل فاجعه د روس د خدای نه منلو او د بخارا او سمرقند ساڼې کلکې منګولې ښخې کړې وې چې دوی یې هیڅ کله نه پرېښودل او دغه ورېې ټول د روس او د هغوی د برخې پر ضد یوه کوټلی سرتاسري او نه ماتېدونکی قیام او مقاومت ته چمتو کړي او داسې مقابله او مقاومت چې بری یې په تقدیر کې کښل شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

... اوښکې په غوږ ځنګ وي!

بیا هم د اسد میاشت وه - یوه درنده، ګرمه، اوږده او دوپه شپه چې هیڅ سبا کېده نه.

ستوري بوله شپه تت تت او پټ پټ کېدل، نن آسمان روڼ او تک شین نه معلومېده - سپوږمۍ د دوپچن آسمان پر وړیځو وروورو او په نه زړه پل اخیست داسې چې هغه هم د دغه دوپچنې شپې په سبا کېدو نه وي خوښه - نن د سپوږمۍ وړ ښېمینو وړانګو هغه ځواني ځلا نه درلوده، داوړتکه سره بریښېده لکه چې همدا اوس د وینو له سیند څخه لپه لغړه راختلې وي.

بیا هم د روږې میاشت وه د ۱۳ مې روژې - پښمې د همداسې یوې هیبتناکې او درندې شپې د تېرېدو مزې راالندول او یوې ویرجنې او غملړلې ورځې ته یې ځخه پرانستله.

یوه مهیب سکوت یوې ژورې چوپتیا او یوې درندې خاموشۍ په زړونو او خولو لاسونه ایښي وو - اوږدو سوچونو او بوږنونو ونکو

خیالونو په سرونو او مغزو وزرونه غوړولي وو.

نن د پښېمنۍ په چرګ بانګونوکې هغه ځواني کشش نه لیدل کېده داسې ښکارېده لکه چې د چرګانو په مریوهم چا منګولې ښخې کړې وي - د سپوږمۍ وړونه یې تپ توپ وو یوازې ستغې او سوې انګولا به یې د درې په اوږدوکې څه ویروونکې انګازې خپرې کړې. د سیند د څپو شور او زوږ نه وو داسې معلومېده چې نن شمال هم په درانه خوب بیده دی او د ونو له پاڼو سره کوټې نه خوږوي سرې یا به ویل چې نن د اهرڅه یوه خوبجن ویر پخپله غېږکې نغښتي دی او یوازې همدا ستړې او ناکراره انسانان دي چې خپلې ځوانمرګه او تنکۍ هیلې یې آرام نه پرېږدي - بوږنونکو سوچونو په سر اخیستي - تر خو خاطرو او یادونو یې مخې ته دارې جنګې کړې او پېرهو ژړلي خیالونه یې ستړکې پټېدو او دې ته نه پرېږدي.

د دغې غمجنې شپې د روند سکوت د درې په اوږدوکې د سهار د لمانځه یوه بل پسې اذانونو مات کړ او د ستومانه بزګرانو له پاره یوه بله ستړې ورځ د کار او مزدورۍ د درانده پېټي او چټولو ته راد برېه شوه.

دغې شپې د هغوی هیڅ دمه نه وه جوړه کړې د دغې شپې دناکراره لمحو د هغوی پر اوږو دیوه ډېر درانده بار نه هم درنده اوږمولوونکې تمامېده او اوس بیا د یوې ستومانه او سرګردانه ورځې راختل له هغوی څخه بیا د آرام ساه اخیستله.

داو داسه له پاره کلیوال یو یو دویالې غاړې ته راتلل، داو بو نالاندوله حرکت او د څپو نا کراره آوازونو د خلکو د ستومان او کړولوجن ژوند ویرجنې نغمې غږولې او د دوی پر دردمند او خوار ژوند یې یوه بله غمونکې ورځ وراضافه کوله په لنډه شېبه کې نیمایي جومات ډک

... اوڅپې په غورځنګ وې!

بیا هم د اسد میاشت وه- یوه درنده، ګرمه، اوږده او دوبه شپه چې هېڅ سبا کېده نه.

ستورې ټوله شپه تت تت او پټ پټ کېدل، نن آسمان روڼ او تک شین نه معلومېده- سپوږمۍ د دوپچن آسمان پر وړېتهس وروورو او په نه زړه پېل اخیست داسې چې هغه هم د دغه دوپچنې شپې په سبا کېدو نه وې خوښه- نن د سپوږمۍ وړښمینو وړانګو هغه ځوانې ځلا نه درلوده، داوړتکه سره برېښېده لکه چې همدا اوس د وینو له سیند څخه لېبه لغړه راختلې وي.

بیا هم د روژې میاشت وه د ۱۳ مې روژې- پېښنې د همداسې یوې هیبتناکې او درندې شپې د تېرېدو مزې رالنډ ول او یوې ویرجنې او غملړلې ورځې ته یې ځای پرانستله.

یوه مهیب سکوت یوې ژورې چوپتیا او یوې درندې خاموشۍ په زړه وړ ونو او خولو لاسونه ایښي وو- اوږد و سوچونو او بوږنونو ونکو

خیالونو په سرونو او مغزو وزرونه غوړولي وو.

نن د پښېمنۍ په چړګ بانګونو کې هغه ځوانې کشش نه لیدل کېده داسې ښکارېده لکه چې د چرګانو په مړیو هم چا منګولې ښخې کړې وي - د سپوږمۍ ونه یې تپ تپ وو یوانې سګې او سوې انګولا به یې د درې په اوږدو کې څه ویروونکې انګازې خپرې کړې. د سیند د څپو شور او زوږ نه وو. داسې معلومېده چې نن شمال هم په دړانه خوب بیده دی او د ونو له پاڼو سره کوټي نه خوږوې سرې به ویل چې نن د اهر څه یوه خوځښ ویرې پخپله غېږ کې نغښتې دی او یوازې همدا سترې او ناکراره انسانان دي چې خپلې ځوانیمرګه او تنکۍ هیلې یې آرام نه پرېږدي- بوږنونکو سوچونو په سر اخیستي - تر خو خاطرو او یادونو یې مخې ته داړې جنګې کړې او پېرهې راولي خیالونه یې سترګې پټېدو او دمې ته نه پرېږدي.

د دغې غمجنې شپې درونده سکوت د درې په اوږدو کې د سهار دلمانځه یوه په بل پسې اذانونو مات کړ او د ستوماته بزګرانو له پاره یوه بله ستړې ورځ د کار او مزدورۍ د دراندې پېټي او چټولو ته راد برسه شوه.

دغې شپې د هغوی هېڅ دمه نه وه جوړه کړې د دغې شپې دناکراره لمحو د هغوی پر اوږو دیوه دېر دراندې بار نه هم درنده او زهر ولووونکې تمامېده او اوس بیا دیوې ستوماته او سرګردانه ورځې راختل له هغوی څخه بیا د آرام ساه اخیستله.

داود اسه له پاره کلیوال یو یو د و بیالې غاړې ته راتلل، داو بو نازاندوله حرکت او د څپو نا کراره آوازونو د خلکو د ستومان او کړاوجن ژوند ویرجنې نغمې غږولې او د دوی پر د ردمند او خوار ژوند یې یوه بله غمونکې ورځ وراضافه کوله په لنډه شیبه کې نیمایي جومات ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - لمونځ شو - دعاګانې وشوې، وظیفې او تلاوتونه خلاص شول.
خلک راولاړ شول راووتل. د سهار څرک لا نه وه ایسته شوې د غرونو په
څوکو لا پروني پرېوتې لمر خپلې وړانګې پوره نه وې غوړولې چې کرښه سهار شو
داکرښه لکه د خط رنګ په ټوله دره خپوره شوه شین جوړې جیټ الوتکې
په دوه موازي کرښو درې ځله په ټوله دره راغبرګې شوې.

اوس نو د ټولو زړه ومنله چې د قوې د راتګ دا څو ورځنۍ اوازې حقیقت
ته نژدې کېدونکې دي.

اوس نو د هر یوه زړه ته ولوېده چې دا یوه اونۍ له سهاره تر ماښامه
اکتشافي الوتکو هسې نه دا ټوله سیمه لاندې باندې کوله.

سترګې او خبرې ټول سوال سوال وې چې څه به کېږي - له څه سره
به مخامخ کېږي او څه به پرې راځي.

د سوالونو او اندېښنو په دغه کشمکش کې وسله وال مجاهدین په یوه
لحظه کې د جومات مخې ته راغونډ شول تا به ویل له هر یوه سره مخابره
ده او چا د تیارسۍ او برید قومانده ورکړې ده.

بې له دې چې بحث او جدل وکړي، بې له دې چې سر وښوروي،
بې له دې چې د حزب او قوماندان نوم واخلي، ټول له یوې مخې او له یوه
پلوه راغونډ شول - کمربندونه یې وتړل، د توپکو مجورې یې ډکې
کړې، توپکونه یې سنبه وکړل، خپلې یې کش کړې - ملاوې یې ټینګې
کړې پټکي یې سم کړل او پایڅې یې بډ وهلې. د حرکت لوری معلوم
و د غرې ډګر مبارزو او د قربانۍ او ازموینې میدان را دبره. داسې لکه
چې څوک بولنه ورکوي، وخت غږ پرې کوي، جذبات ور ته لوری ښیي،
احساس یې قدمونه ښکلوي، ولولې ور ته لارجار وکوي - حالات یې د انتقام
او مقابلې ولولې ته پاڅې کوي او وینې ور ته د توییدو پېشکشونه کوي.

نه دا خبره وه چې ته څوک یې او هغه څوک - دا د کوم تنظیم دی او
هغه د کوم....

هر څه څرګند و، هدف روښانه و، لار سپیڅلې او ښخه وه، دښمن
معلوم و، مقابله فرض وه او د شهادت هیله حتمي. سړي فکر کاوه چې
یوه روحاني تړون، یوې قلبي رابطې، یوې آفاقي قوماندې، یوه
آسماني غږ او یوه الهامي احساس هغوی ټول دغه یوه ځای، یوې
خبرې، یوې پرېکړې، یوه دریځ او یوه سنګر ته بولنه ورکړې.

د جبهې لومړنیو کرښو ته د مجاهدینو کتارونه وخوځېدل -
دوړې پورته شوې - د تکبیر چیغو دره په سر واخیسته - د حق د شمې
پتنګانو سرونه په لاس کې د قربانۍ ډګر ته په مینه او جوش یو له بل مخکې
وړاندې کېدل ته به وایې د چاپه وړ روان دي د خوښۍ د زړې کوي
او د ساتېرۍ مخښې ولي.

نن دغه لار داسې درنده، څو او قوي قدمونو لنډوله چې منزل
یې د ایثار او سرښندنې هغه تلپاته مقام و چې د حق شمع یې د خپلو
وینو په تیلو بله ساتله.

نن په سینو کې د زړونو درزا داسې ناکراره وه لکه چې د سرو
ګولیو مخې ته په ډېر هوس له سینې د باندې راوځي.

د جذباتو او احساساتو یو توپان راالوتلی و یو سیلاب و چې په -
غورځېدو راروان و، یو سمندر دې خوا ته اخیستی وه د انسانانو یو
ځپاند سمندر په دره کې په خوځېدو و؛ موجونو غورځنګ وهلې،
څپې په غورځنګ وې قربانۍ سر په تلی کې ولاړې وې او د آزادۍ
یوه طغیاني وږمه په ټوله دره کې په چلېدو وه.

سړي فکر کاوه چې ټوله دره لړزېږي او هر کمر، هره تره، هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو- لمونځ هم شو- دعاګانې وشوې، وظيفې او تلاوتونه خلاص شول. خلک راولاړ شول راووتل. د سهار خړه لا نه وه ايسته شوې د غرونو په څوکو لا پېروني پرېوتي لړ خپلې وړانګې پوره نه وې غوړولي چې کړسهار شو داکړسهار لکه د خطر زنګ په ټوله دره خپور شو. شپږ جوړې جيټ الوتکې په دوو موازي کرښو درې ځله په ټوله دره راغبرګې شوې.

اوس نو د ټولو زړونو منله چې د قوې درانګ دا څو ورځنۍ اوازې حقيقت ته نژدې کېدونکې دي.

اوس نو د هر يوه زړه ته ولوېده چې دا يوه اونۍ له سهاره تر ماښامه اکتشافي الوتکو هسې دا ټوله سيمه نه لاندې باندې کوله.

سترګې او غوږونه ټول سوال سوال وې چې څه به کېږي. له څه سره به مخامخ کېږي او څه به پېښ راځي.

د سوالونو او اندېښنو په دغه کشمکش کې وسله وال مجاهدين په يوه لحظه کې د جومات مخې ته راغونډ شول تا به ويل له هر يوه سر غا بره ده او چا د تيارسئ او بريد قومانده ورکړې ده.

بې له دې چې بحث او جدل وکړي، بې له دې چې سر ووهي، بې له دې چې د حزب او قوماندان نوم واخلي، ټول له يوې مخې او له يوه پلوه راغونډ شول. کمربندونه يې وتړل، د ټوپکو مجورې يې ډکې کړې، ټوپکونه يې سنبه وکړل، څپلې يې کش کړې - ملاوې يې ټينګې کړې پټکي يې سم کړل او پايڅې يې بډه وهلې. د حرکت لوری معلوم و، د دغرې ذکر منکاره وه او د قربانۍ او ازموينې مهال راد بره. داسې لکه چې څوک بولۍ ورکوي، وخت غږ کوي، جذبات ورته لوری ښيي، احساس يې قدمونه ښکلوي، ولولې ورته لارجار وکوي - حالات يې د انتقام او مقابلې ولولې توپاني کوي او وېښې ورته د تويېدو پېشکشونه کوي.

نه دا خبره وه چې ته څوک يې او هغه څوک - دا د کوم تنظيم دی او هغه د کوم ...

هر څه څرګند و، هدف روښانه و، لار سپېڅلې او ښخه وه، دښمن معلوم و، مقابله فرض وه او د شهادت هيله حتمي. سړي فکر کاوه چې يوه روحاني تړون، يوې قلبي رابطې، يوې آفاقي قوماندې، يوه آسماني غږ او يوه الهامي احساس هغوی ټول دغه يوه ځای، يوې خبرې، يوې پرېکړې، يوه دريځ او يوه سنګر ته بولله ورکړې.

د جبهې لومړنيو کرښو ته د مجاهدينو کتارونه وخوځېدل - دوړې پورته شوې - د تکبير چيغو دره په سر واخيسته - د حق د شمې پتنګانو سرونه په لاس کې د قربانۍ ذکر ته په مينه او جوش يو له بل څخه وړاندې کېدل ته به وايې د چاپه وړ روان دي د خوښۍ ډزې کوي او د ساتېرۍ نخښې ولي.

نن دغه لار داسې درنده، څو او قوي قدمونو لنډه وله چې منزل يې د ايثار او سربښندنې هغه تلپاتې مقام و چې د حق شمه يې د خپلو وينو په تېلو بله ساتله.

نن په سينو کې د زړونو درزا داسې ناکراره وه لکه چې د سرو ګوليو مخې ته په ډېر هوس له سينې د باندې راوځي.

د جذباتو او احساساتو يو توپان رالوتلی و، يو سيلاب و چې په - غورځېدو راروان و، يوه سمندر دې خوا ځکه اخيستې وه د انسانانو يو ځپاند سمندر په دره کې په خوځېدو و؛ موجونو غږ غږې وهلې، څپې په غورځنګ وې قربانۍ سر په تلي کې ولاړې وې او د آزادۍ يوه طغياني وږمه په ټوله دره کې په چلېدو وه.

سړي فکر کاوه چې ټوله دره لړزېږي او هر کمر، هره تره، هر

ناو او هربوټی د آزادۍ د دغه سربښندونکي لښکر قدمبوسۍ ته ځان رسوي.

کولۍ وچلېدلې، ټانکونه وغرېدل او مزایل په غرمبېدو شول، سیمه د اورلمبه شوه د کولیو ږلۍ او د بمونو باران په اورېدو شو. د آسمان پرمخ د الوتکو ټولۍ او کتارونه داسې معلومېدل لکه چې هوايي مرغان په دغه کردجنه فضاکې د خپل سفر لاره لټوي دوړې شوې، لوګي شول نه دیو بل غږ اورېدل کېده او نه یوبل سره لیدل او پېژندل شوای.

جیټ بمبارۍ کولۍ آتشي نیپام او کیمیاوي بمونو داسې لکه چې ځمکه یې سوله په بل غ اروللي وي هرسړی فکر کاوه چې همدا دې ژوند دی نوربه نو د ځمکې پرمخ هیڅ هم نه وي پاتې.

هلیکوپترو راکټونه اورول او کوماندویي پوځیان یې کوزول ترمازدیګره پرهره غونډۍ، هرناو او هره حاکمه نقطه د کوماندويي پوځیانو بهیرامات و. او په هره غونډۍ او هرځوړې پنډ ووښ له ډېرو او کمرونو پوځیان زیات معلومېدل- هره ډېره به چې سړي ولیدلی شوای نو وبه سورېده او پوځي به ترې جوړ شو له الوتکو ټانکونه او نورې درندې وسلې هم کوزې کړې شوې، ټانکونه، توپونه، میزایل او... تا به ویل له هرناو او غونډۍ سره یوې افرقې او غونډ اړولي وي.

بنسایي پوځي متخصصین او عسکري ماهرین یې ونه منـي - دوی به د خپلو شمېرنو او فرضیوله مخې حساب کوي - د ځمکې ساحه به اټکلوي وایي به، دا اراضي د دومره لوی پوځ او وسلو ایجاب نه کوي عسکري قوانین دا نشي منلی دا اراضي د دومره ټانکونو او پوځیانو ګنجایش نلري او...

خو دا ستر کولیدلی واقعیت دی خپله یې د کابل پوځي افسرانو هم تصدیق کړی. د متخصصینو او ماهرینو شمېرنې او فرضیې خو هغه وخت هم اپوته، غلطې او ناسمې وختې کله چې د روسي پوځونو له یرغل سره دوی په دوو درېو میاشتو کې د مقاومت د ټکولو او له منځه وړلو پېشبینې کړې وه او د افغانانو غورا او ور مقاومت یې د روس د منظم او مجهز پوځ په مقابل کې انتحار او خودکشي ګڼله، او که اصلاً دغه شمېرنو فرضیو او نظریاتو ته کتل شوي وای نو د افغانستان جهاد بایدله سره پیل شوی او د بري تر درشل هدو رسېدلی نه وای.

د افغانستان جهاد خو د نړۍ ډېرې شمېرنې او اټکلونه اپوته وښودل ډېرې مخکې وینې او سنجونې یې ناسمې ثابتې کړې او ډېر نظریات او موضعګیرۍ یې بدلون ته اړ کړې.

د دغه مقاومت هزینه، وسله، تکیه او قوت، هغه مادي وسایل او مهمات نه دي چې د پوځي زیرمو له تشېدو سره په شا شي او ماتې وخوري د دغه جنګ مهمات نه خلاصېږي، وسله یې له کاره نه لوېږي او قوت یې نه کمزوری کېږي ځکه خو یې شومیخانیکي او نظري درسونه او نظریات مستقبل نشي ټاکلی.

د دلته ایمان، عقیده، تصمیم او اراده د روس غونډې ستر او وحشي قوت په کوندو کوي- د وارسا بلاک لړزوي، نړۍ ته د استعمار ماتونې ژوندی درس ورکوي او د روس د نه ماتېدونې طلسم درې وړې کوي او د نړۍ اسکېرلو او ځپلو ته په ګوته کوي چې د وینې په بیه آزادي حتماً اخیستلی شي.

ناو او هر بوټی د آزادۍ د دغه سربښندونکي لښکر قدمېږي ته ځان رسوي.

کولي وچلېږي، ټانکونه وغړېدل او مزايل په غرمېږد وشول، سيمه داورلمبه شوه دکوليو بارلې او د بمونو باران په اورېدو شو، د آسمان پرمخ دالوتکو ټولي او کتارونه داسي معلومېدل لکه چي هوايي مرغان په دغه کرجنه فضاکي دخپل سفرلارلټوي دوري شوي، لوګي شول نه ديو بل غږ اورېدل کېده او نه يو بل سره ليدل او پېژندل شواي.

جيټ بمباري کولي آتشي ... نيپام ... او کېمياوي بمونو داسي کړنګ کړي اوځي محشر جوړ
لکه چي ځکه يې ستوله په بل ځ اړولي وي هر سړي فکر کاوه چي همدا دې ژوند دی نور به نو دځمکي پرمخ هيڅ هم نه وي پاتي.

هليکوپټرو راکټونه اوړول او کوماندويي پوځيان يې کوزول تر ما زديګره پر هره غونډۍ، هرناو او هره حاکمه نقطه د کوماندويي پوځيانو بهير رامات ؤ. او په هره غونډۍ او هرخوړ کې پندوونن له دبرو او کمرونو پوځيان زيات معلومېدل - هره دبره به چي سري وليدل شواي نو به ښوربېده او پوځي به تريې جوړ شو له الوتکو ټانکونه اونورې درنديوسلې هم کوزې کړې شوي، ټانکونه، توپونه، ميزايل او ... تا به ويل له هرناو او غونډۍ سره يو يو ځوځي او غونډ اړولي وي.

بناپي پوځي متخصصين او عسکري ماهرين يې ونه منسي - دوی به د خپلو شمېرنو او فرضيو له مخي حساب کوي - د ځمکي ساحه به اټکلوي وايي به، دا اراضي د دومره لوی پوځ او وسلو ايجاب نه کوي عسکري قوانين دا نشي منلی دا اراضي د دومره ټانکونو او پوځيانو ګنجايش نلري او ...

خو دا د ستر کو ليدلی واقعيت دی خپله يې د کابل پوځي افسرانو هم تصديق کړې. د متخصصينو او ماهرينو شمېرني او فرضيې خو هغه وخت هم اپوته، غلطي او نا سمي وختي کله چي د روسي پوځونو له يرغل سره دوی په دوو دريو مياشتو کې د مقاومت د ټکولو او له منځه وړلو پېشبيني کړي وه او دافغانانو غورا او ور مقاومت يې د روس د منظم او مجهز پوځ په مقابل کې انتحار او خودکشي ګڼله، او که اصلاً دغه شمېرنو فرضيو او نظرياتو ته کتل شوي واي نو دافغانستان جهاد بايد له سره پيل شوی او نه بريې تر درشل هدو رسېدلی نه وای.

دافغانستان جهاد خو د نړۍ د ډېرې شمېرني او اټکلونه اپوته وښودل ډېري غلطي وپېښې او ستجوني يې ناسمې ثابتې کړې او ډېر نظريات او موضع ګيرۍ يې بدلون ته اړ کړي.

د دغه مقاومت هزينه، وسله، تکيه او قوت، هغه مادي وسايل او مهمات نه دي چي د پوځي زېرمو له تشېدو سره په شا شي او ماتې وخوري د دغه جنګ مهمات نه خلاصېږي، وسله يې له کاره نه لوېږي او قوت يې نه کمزوری کېږي ځکه خو يې شوميخانيکي او نظري درسونه او نظريات مستقبل نشي ټاکلی.

دلته ايمان، عقيده، تصميم او اراده د روس غونډي ستر او وحشي قوت په ګونډو کوي - د وار سا بلاک لړزوي، نړۍ ته د استعمار ماتونې ژوندی درس ورکوي او د روس د نه ماتېدني طلسم دړي وړي کوي او د نړۍ اسکېرلو او ځپلو ته په ګوته کوي چي د ويني په بيه آزادي حتماً اخيستلی شي.

... او هغوی خپل ارمانونه تر وسیدل

فضا توره دوړو لاندې کړې وه - د لمر سترګه سمه نه ښکاریده - د باروتو سوی بوی له هر لوري پورته کیده - له هرې خوا داوربیاران او د ګولیو بارانې اوریده. په سترګو کې اوښکې وې چې وې خو وینې بهیدلې - سرونه ستي کیدل - سینې غلبیل کیدلې - هډونه په هوا الوتل - غوښې بادېدلې او لمبو او لوګي وار په وار ځمکه، هوا او د ښرونه هستي لاندې کوله.

نن وینې وې - اورونه وو - لوګي وُ او د باروتو سوځنده بوی. نن هر څیز لو هر تصویر د قربانۍ وُ، د جنګ وُ، د غرېو وُ، د شهادت وُ، د بربدو وُ، د یرغل وُ، د بم وُ، د ټانک او توپ وُ، د زخم وُ او د ټپ او پرهر.

له کومې پرنې، له کومې دبرې او له کوم لوري به چې د ټوپک د زښو هلته به بیا اوربل وُ - د بمونو باران او د ګولیو د ندوکار به وُ - هلته به بیا نه بوټي پاتې وُ نه کس او نه دبرې - هغه ځای به سور اور شو، لمبه به شو، لوګی به شو او وران او ویجاړ.

د هر سړي داخیال وُ چې تر دغو بمبارېو او ګوله باریو لاندې به نه څوک روغ پاتې وي او نه کوم کور ودان - هر یوه دا فکر کاوه او همدا یې انګیرله چې یوازې دې ژوندي دي، نور ټول به د دغو اورونو په لمبو، د بمونو په باران

او د ګولیو په بارانې او د ندوکار کې هیڅ ژوی روغ نه وي پاتې.

هلته چې د هر ژوندي خوب مرګ - د هر سنګر انجام په اورستي کیدل او دوږمې لبن مقاومت قیمت د سر حتمي قرباني وه.

هلته چې د دښمن د بمونو، توپونو او ټانکونو له چلیدو سره د هغوی د برېښو د دهشت خپرونکو پروپاګندو ونو ترې هم همدا ور چلیدې او هدایې تر بغرانده لمبې یې ښندلې.

هلته چې مقاومت د حتمي نابودۍ نوم وُ او هلته چې مقابله د مرګ غېږې ته له ځان غورځولو پرته بل څه نه وُ.

هملته او په همغه ځای کې د خدای د لارې سرښندونکي د وطن له مینې سرشار، د حق په میو مست او د شهادت لیوالو له مقاومت اخوا - له شهادت پرته اوله دغې او مقابلې نه د بخوا بله لار، بله اسم، بل لوری او کور نه لیده. نه یې پېژانده او فکر او تصور یې نشوای کولی - د مرګ پر لوري د شهادت په طرف، د وینو تویولو پر خوا او د سرښندنې په لاره یې پاخه، درانده او جاودن قدمونه اوچتول - داور لکه چې هغوی یو تجارت په لاراچولی وي - داسې تجارت چې ځانونه یې پکې ګټندوی بلل او هغه د خپلې وینې په بدل کې د خپل سر په عوض کې د خدای ج، د رضا ګټل وُ - سبحان الله څومره ویاړمن تجارت او څومره عظیمه ګټه.

* * *

زه دلته د همدغه سنګر خبره کوم یوازې د یوه سنګر کیسه د هغه سنګر خبره چې د خپل مثالي مقاومت او قربانۍ له لارې یې د دښمن زور او وحشت اوبه اوبه کړ او بو ځل بیا یې ثابته کړه، یو وار بیا یې وښوده چې کوم اولس په وینه او سر د آزادۍ قیمت ادا کولی شي هغه غلام کیدلی نشي.

وطن به یې وران شي خو غلام به نشي او سر به ټیټ نکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

... او هغوی خپل ارمانونه تر وسیدل

فضا تورو دوړو لاندې کړې وه - د لمر ستر‌ګې سمه نه ښکارېده - د باروتو سوی بوی له هر لورې پورته کېده - له هرې خوا داوربارانو د ګولیو ږغ اوریده، په سترګو کې اوښکې وچې وې خو وینې بهېدلې - سرونه ستي کېدل - سینې غلبیل کېدلې - هډونه په هوا الوتل - غوږونه باد بېدلې اولبې او لوګي وار په وار ځمکه، هوا او د ژوندانه هستي لاندې کوله.

نن وینې وې - اورونه وو - لوګي وو او د بارودو سوځنده بوی، نن هر خبره لوهر تصور د قربانۍ وو، د جنګ وو، د وړغرې وو، د شهادت وو، د بربادۍ وو، د یرغل وو، د بم وو، د ټانک او توپ وو، د زخم وو او د تپ او پرهر.

له کومې پرته، له کومې لورې اوله کوم لورې به چې د ټوپک د زړښو هلته به بیا اوریل وو - د بمونو باران او د ګولیو د ندوکار به وو - هلته به بیا نه بوټي پاتې وو نه کس او نه ونې - هغه ځای به سوی او ړنګ، لمبه به شو لوګی به شو او وران او ویجاړ.

د هر سړي دا خیال و چې تر دغو بمبارۍ او ګولهباریو لاندې به نه څوک روغ پاتې وي او نه کوم کور ودان - هر یوه دا فکر کاوه او همدا یې انګېرله چې یو ځای دې ژوندي دي، نور ټول به د دغو اورونو په لمبو د بمونو په باران

او د ګولیو په بزلۍ او د ندوکار کې هیڅ ژوی روغ نه وي پاتې.
هلته چې دهر دوزخواب مرګ - د هر سنګر انجام به او رستی کېدل او د دوبر لیل مقاومت قیمت د سر حتمي قرباني وه.
هلته چې د دښمن د بمونو، توپونو او ټانکونو له چلېدو سره د هغوی د بریځو د دهشت خپرونکو پروپاګنډو ونو ټوپې هم همدا ورچلیدې او هدایې ژبغرانده لمبې پې ښندلې.
هلته چې مقاومت د حتمي نابودۍ نوم و او هله چې مقاسله د مرګ غیږې ته له ځان غورځولو پرته بل څه نه و.
هملته او په همغه ځای کې د خدای د لارې سرښندونکي د وطن له مینې سرشار، د حق په مینې مست او د شهادت لېوالو له مقاومت اخوا - له شهادت پرته نه بلې د ګټې او مقابلې بې د بخوا بله لار، بله اسره، بل لورې او ګودر نه لیده.
او له دغې او مقابلې د خپل فکر او تصور پېښتو کولې - د مرګ پر لورې نه پې پیژانده او فکر او تصور پې نشوای کولی - د مرګ پر لورې د شهادت په طرف، د وینو تویولو ته پر خوا او د سر ښندنې په لاره یې پاخه، درانده او جامنه قدمونه او چټول - داورلکه چې هغوی یو تجارت په لاره چولی وي - داسې تجارت چې ځانونه یې بیکې ګټندوی بلل او هغه د خپلې وینې په بدل کې د خپل سر په عوض کې د خدای ج، د رضا ګټل و - سبحان الله څومره وېاړمن تجارت او څومره عظیمه ګټه.

* * *

نه دلته د همدغه سنګر خبره کوم یواځې د یوه سنګر کیسه د هغه سنګر خبره چې د خپل مثالي مقاومت او قربانۍ له لارې یې د دښمن زور او وحشت او به او به کړ او یو ځل بیا یې ثابته کړه، یو وار بیا یې وښوده چې کوم اولس په وینه او سر د آزادۍ قیمت ادا کولی شي هغه غلام کېدلی نشي.
وطن به یې وران شي خو غلام به نشي او سر به ټیټ نکړي.

د هغو سرتیرو د سربښندنې یاد چې له یوې خوا یې په خپلو وینو کې ولمبېدل
د هغه سنگر بانډې چې تولو ساتونکو یې په دفاع کې د شهادت په غېږ کې سر ونه
کېښودل او هغه سنگر چې د جنګیالیو د وینو رود یې په هغه ځگره کې د دښمن
د زور او وحشت ستنې ونړولې او د هغوی د شهېدلي ماتې تاریخ یې اغوږ
کړ. او هغه مورچل چې په خپلو وینو یې د وحشي دښمن د وحشت او بربریت
ټولمبې سړې کړې.

نه اوس هم دغه پوښتنې ته ځواب نه چې څه ورپېدغه سنگر
کې د دغو لیرو سیمو او بېلابېلو حزبونو مجاهدین راغونډ شوي وو. چا
راغونډ کړي وو - چا قومانده ورکړې وه - کله څه ورلو چېرته یې دا
پرېکړه غوټه کړې وه، داسې لکه چې قدرت پخپل لاس راټول کړي او
انتخاب کړي وي - یو یو یې له هر حزبه او هرې سیمې راغونډ او ټا کلي وي
لکه چې په دوی کې یې داسې سترې مقابلې او مثالي قربانۍ قوت او
صلاحیت لیده چې دا د له به دلته یو مثالي یادګار پرېږدي د قربانۍ یادګار
او د سرلوړۍ د خاطره او یادګار.

په رښتیا هم داد قدرت کرشمه وه او د قدرت لوړ بېنه.

سړی حیران شي - اوس هم بېدې سم نه شي پوهېدلی او یې له دې چې د
قدرت لاس یې وبولي بل فکر نشي کولی.

دغه جنګ سهار لمانځه مهال ونښت - الوتکو د وسپنو او اورباران
پیل وه او ټانکونو، د کولیو بزلی، خو دحق په مینه مستو ځوانانو ورته
خپل سرونه او سینې سپر کړي وې - غرمه شوه تکنده غرمه - ځمکه داور
لمبو نیولې وه او هوا لوخړو او تورلوګي. کمرونه رغړېدل - غرونه نړېدل د
دبرو پرخچو بانډېدلي خود خدای دلارې دغه قهرمان سربښندونکي له ځایه
نه خوځېدل - د دوی ګومنه له ماشي نه ایسته کېده او ایله به هغه وخت

پر ماشه د دوی ګوتو حرکت پرېښود چې د دښمن ګومه سر ګولۍ به یې په تندي
کې سر شوه.

ژړ یې په تالو پورې کلکې نښتې وې خو د دوی د توپکونو بارونه چلېدل.
د مرګ ویروونکی هیولا ورته خاخ خپلې دارې را ایستلې وې خو د دوی
سترګو هغه نه لیده - د دوی نظرونو نو پرلیرې بل څه لیدل - بل څه یې
تصور کول او د همغه لپوال وو.

تردې وخته نه - لس کسه شهیدان شوي وو - ماسپښین وُچې دریې
نور ملګري یې هم شهیدان شول - دراکټ او د هشکې مرمۍ خلاصې
شوې وې اوس له هغوی سره دا فکر وُچې له شهادت وروسته یې دا
وسلې د دښمن لاس ته ورنشي - په ډېر اطمینان یې یا یې بېرته کړې - بیل یې
خلاص کړاو په بوتو او شکو کې یې ښخې کړې.

د دښمن الوتکو، توپونو او ټانکونو خپل ورخ ختم کړ خو د دغه سنگر
د مقاومت غږ یې غلی نشوی کړی - د کومک خا برې چالانې وې - د سر پوځ
هغو ستر و جنرالانو ته یې خبره ورسوله - نقشه او د ټول کیفیت تفصیلات او
خپله یې وسې یې ورشرح کړه ماښام نږدې کېدونکی وُ او که یو ځل ټپیان خپره
شوي وای نو بیا خو دغه ټوله قوه او پوځ د دغه سنگر په ولکه کې وُ - زر زر بیا
د قوماندې او کومک غوښتنې کولې د عاجل کومک او فوري مرستې.

* * *

مجاهد عبدالباقي له جیب څخه قلم راویوست د کاغذ پر یوه ټوټه یې په ډېر
اطمینان ولیکل: "... اوس قضا ماز یګر دی زموږ د دهشکې او راکټ مرمۍ خلاصې
شوې او ترهغو بوټو او شکو لاندې ... کړې - تر اوسه زموږ دیارلس
تنه ملګري شهیدان شوي او موږ ... خپل لوری هلاکت ته نږدې کېدونکي یو ..."
دا کاغذونه یې له ... سر دیوه نهېدلي کمر په

UKOA

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغو سترو د سربښندنې یاد چې له یوې غې په خپلو وینو کې ولمبېدل
د هغه سنګرونو چې تولو سانتو سنګو ېپر دفاع کې د شهادت په غېږ کې سره ونه کښېنول او هغه سنګر چې د جنګیالیو د وینو رود یې په هغه جګړه کې د دښمن د زور او وحشت ستنې ونړولې او د هغوی د شرمېدلې ماتې تاریخ یې اغوږ کړ. او هغه مورچل چې په خپلو وینو یې د وحشي دښمن د وحشت او بربریت لمبې سړې کړې.

زه اوس هم دغه پوښتنې ته یې ځواب یم چې څه ورپېدغه سنګر کې د دغو لیرو سیمو او بېلابېلو حزبونو مجاهدین راغونډ شوي وو. چا راغونډ کړي وو - چا قومانده ورکړې وه - کله څه ور او څېرته یې دا پر مخکو غوټه کړې وه، داسې لکه چې قدرت پخپل لاس راټول کړي او انتخاب کړي وي - یو یو یې له هر حزب او هرې سیمې راغونډ او ټاکلي وي لکه چې په دوی کې یې د داسې سترې مقابلې او مثالي قربانۍ قوت او صلاحیت لیده چې دا د له به دلته یو مثالي یادګار پرېږدي د قربانۍ یادګار او د سرلوړۍ د خاطرو یادګار.

په رښتیا هم دا د قدرت کرشمه وه او د قدرت لوړ بېنه.

سړی حیران شي - اوس هم پېدې سر نه شي پوهېدلی او یې له دې چې د قدرت لاس یې و بولي بل فکر نشي کولی.

دغه جنګ سهار له ځه مهال ونښت - الوتکو د وسپنو اور اوروباران پېلاوه او ټانکونو، د کولیو باران، خو حق په مینه مستو ځوانانو ورته خپل سرونه او سینې سپر کړي وې - غرمه شوه تکنده غرمه - ځمکه د اور لمبو نیولې وه او هوا لوخړو او ښورلوکې. کمرونه ړغږېدل - غرونه ښوریدل د د برو پر څېرې یا و ېدلې خو خدای د لارې دغه قهرمان سربښندونکي له ځایه نه خوځېدل - د دوی ګوته له ماتې نه اېسته کېده او ایله به هغه وخت

پر ماشه د دوی ګوتو حرکت پرېښود چې د دښمن کومه سرګولۍ به یې په ټټر کې سره شوه.

ژبې یې په تالو پورې کلکې نښتې وې خو د دوی د ټوپکو نو بارونه چلېدل.
د مرګ ویرووونکی هیولا ورته ځانګ خپلې دارې را بیستلې وې خو د دوی - سترګو هغه نه لیده - د دوی نظرونو د پرلیرې بل څه لیدل - بل څه یې تصور کول او د همغه لېوال وو.

تردې وخته نه - لس کسه شهیدان شوي وو - ماسپښین وچې د ر یې نور ملګری یې هم شهیدان شول - د راکټ او د هشکې مرمۍ خلاصې شوې وې اوس له هغوی سره دا فکر وچې له شهادت وروسته یې دا وسلې د دښمن لاس ته ورنشي - په ډېر اطمینان یې ټا یې بېرته کړې - بېل یې خلاص کړ او په بوټو او شکو کې یې پټې کړې.

د دښمن الوتکو، توپونو او ټانکونو خپل ورسختم کړ خو د دغه سنګر د مقاومت غږ یې غلی نشوی کړی - د کومک ځ خبرې چالانې وې - د سرې پوځ هغو ستر وجنرالانو ته یې خبر ورسوله - نقشه او د ټول کیفیت تفصیلات او خپله یې وسپې یې ورشرح کړه - ماښام نږدې کېدونکي و او که یو ځل پیاوړی خپره شوې وای نو بیا خو د غه ټوله قوه او پوځ د دغه سنګر په و لکه کې و - زر زر یې د قوماندې او کومک غوښتنې کولې د عاجل کومک او فوري مرستې.

* * *

مجاهد عبدالباقي له جیب څخه قلم را و ویوست د کاغذ پر یوه ټوټه یې په ډېر اطمینان ولیکل: "... اوس قضا ماز یګر دی زموږ د دهشکې او راکټ مرمۍ خلاصې شوې او تر هغو بوټو او شکو لاندې ... کړې - تر اوسه زموږ د یار لس تنه ملګري شهیدان شوي او موږ ... ځل ... ته نږدې کېدونکي یو..."
دا کاغذونه یې له ... سره دیوه نهېدلی کمر په

UKOA

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوله کې کېښودل. تا به ویل چې هیڅ هم ندي پېښ شوي، هیڅ خبره نشته او چا نوګ هم نه دی ویښ شوی. دومره ډاډه، داسې مطمئن او داورباوري لکه چې د هیڅ کوم خطر او هیڅ ډول اندېښنه ورسره نه وي.

د مازیګر وروستۍ شیبې وې. د وه نوي الوتکې راکوز شوې - په نوي بنه او خونړي الوت - په دغه سنګر یې دریې څلور دورې وخوړلې او بمبارې یې پیل کړه. یو شین بخون لوګی پورته شو او دغسې ورو ورو د سنګر د زړې کال رنګ بدل کړ.

بله ورځ چې خلک ورغلل هلته یې د کمر په چاک کې دا کاغذونه وموندل. هلته له وړو وړو داو سپینو توټو ډېرې معلومېدې. له کانو د تشو مرد کو نالې ډېرې پرتې وې. د هر شهید څنګ ته د تشو مرد کوانبارونه پراته وو. تراوسه هم او سپینې او تشو نالیو هلته پر د برو او کانو خپله غلبه ټینګه ساتلې ده. هلته اوس دغه وبیا ړمن سنګر د شهیدانو قبرونه د حال په ژبه د خپل سرلوړۍ شهادت او ویاړمن مقاومت ترانې غږوي، د جهاد او شهادت د کاروان جرس زوږند ساتي او د قبرونو ډیوې یې د آزادۍ لار څلنده او روښانه.

د ډېرې د غیرت کیسې یې خوله کښې د هر زخم دی
چا ویلې دا چې شهیدان خبرې نه کوي

PROPERTY OF ACKU 5657

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library